

Tháng 1, 2023

NẮNG THÁNG GIÊNG

Mưa về
đất tặng cỏ xanh
Tặng hoa nhú nụ
Tặng cành nhánh non
Hân hoan viên lại môi son
Mây thanh mi đậm vuốt thon gót giày.

Nắng về
Áo lụa phơi vai
Môi hồng má thắm
Ngát ngậy hương tình
Lung ong eo kiến... rùng mình
Chân dài hồng hạc... em hành hình tôi.

Gió về
Vén vạt áo lơ
Phơi đồi phong nhụy
Đất/trời hôn mang
Bồn chồn hôn vĩa đi hoang
Thiên đàng địa ngục trần gian... hôn trầm.

Chợt nghe
Lục lạc khoa âm
Cần khôn khép/mở...
vọng âm vang rền
Trời vừa ban nắng tháng giêng
Hư không gửi tặng uyên nguyên tròn vòng.

Kiều Mộng Hà

Jan31st2023

KHÔNG!

Lòng ganh tỵ hẹp hòi như ngõ hẻm
Tôi không thêm kết bạn với cô đầu
Tâm không đầu rồi về đầu, về đầu
Ý chẳng hợp, nói vài lời đã chán!

Ý Nga, 29.1.2023

VALENTINE!

Hoa vàng thay sắc mai xưa
Hết xuân vẫn nở trình thưa... lễ Tình

HỌC THÊM

Em không nghe lời căn dặn
Quà cáp làm chi rồi than?
Dẫu biết em buồn vô vàn
Nhưng đây là một bài học!

*

Cái cách ban ơn, bố thí
Của người kiêu ngạo: đáng khinh!
Đã biết sao còn bực mình?
Em à! Ác sẽ trả giá!

Chị đã dặn em xa lánh
Chớ chơi với kẻ cuồng nông
Chúng bị tầy nã đồ hồng
Làm sao trở hoa trái ngọt?

Em cứ hiền lương mà sống
Gắng sức, giúp ích* cho đời
Bất hạnh hơn em nhiều người
Tô cháo không có mà húp!

Ý Nga, 29.1.2023

HẬU QUẢ CỦA HỖ HANG

(Chuyện buồn trong nước)

*

Se sua rồi ưỡn ẹo
Đem mỡ treo miệng mèo
Rồi than bị chòng ghẹo
Mèo nào tha mỡ treo?

Người đàn hoàng, đứng đắn

Ai “lóc mỡ” treo, khoe?

Dạng đàn ông háo sắc

Xúng đáng em theo về?

Ăn diện chi diêm dúa,

Đeo nữ trang đầy người,

Hỗ hang khô gọi dục

Rồi than: -Nhục... Chao ơi!

Ý Nga, 29.1.2023

Anh khen: - *Hoa tựa chúng mình*
Tỏ tình phải rõ sắc hình rực xuân!
Á Nghi, 28.1.2023

XINH

Mây xinh nhờ sắc trời xanh
Em xinh nhờ mắt thiên thanh của chàng
Xinh từ bên ấy chạy sang
Van anh cất viện bảo tàng hộ em!
Á Nghi, 28.1.2023

LỄ TÌNH YÊU

Ngày Lễ năm nao anh đã chờ
Tuyệt rơi, cùng ngắm ngắm ngơ... ngơ
Tựa vai hai đứa nhìn ra cửa
Tuyệt tuyệt, tình tình: mình thả thơ.

*

Ngắm tuyệt năm nay nghe mắt cay
Lòng em thương nhớ quá về Ai
Anh lên trên ấy có nhìn xuống?
Đổi thay! Xao xuyến, luyến thương hoài!
Á Nghi, 28.1.2023

RA!

Lời nhiều, làm ít, kể công,
Ghét người sao cứ lòng vòng hỏi tôi?
Sau lưng nói xấu rất tôi
Tôi không chung hội, xin mời về ngay!
Làm chưa một, kể công hai
Màu mè dối trá chẳng ai muốn gần
Sỗ sàng xúc phạm hiền nhân
Tôi hòa giải mãi, tâm thân mệt nhòai
Ý Nga, 29.1.2023

MÁ HỒNG

Ngồi trên cỏ mịn xanh rì
Bàn tay anh nắm, chẳng đi bước nào
Được khen ửng đỏ là sao?
Hèn chi má ... nóng! Ôi chao lạ lùng!
Á Nghi, 28.1.2023

TẠI SAO?

Hai đôi mắt chạm vào nhau
Một người lúng túng, kẻ trao ngọt ngọt ngào
Chẳng ai chạm... điện, tại sao
Về nhà thấy đủ sắc màu ngân ngơ?
Á Nghi, 28.1.2022

THƠ ĐƯỜNG - MUỐI

THƠ ĐƯỜNG LUẬT

Ừ! Ừ! Mân rãng ghét Luật Đường?
Tuy rằng bỏ buộc, khỏi người thương!
Dốc lòng trộm vận cho hoàn chinh
Trọng ý gieo vần đúng kỷ cương
Câu chữ trào tuôn mềm sánh lụa
Dòng thơ lai láng ngọt như đường
Văn chương Hồng Lạc thêm bừng sáng
Bốn bề năm châu thảy tỏ tường.
Phượng Hoa - Mồng 5 Tết Quý Mão, 2023

THƠ ĐƯỜNG LUẬT

Đường luật sao mà lắm luật, đường
Quanh co ngoắt nghèo khổ mà trường
Này văn nọ vận câu bằng trắc
Đó đối kia niêm thật khó thương
Thi từ đối đảo mà trúc trắc
Lời hay mỹ ý đứt dây cương
Tự do, thơ thả, ta bay bổng
Hà có chí mà chịu luật đường?
Sao Khuê

Tầy chay! Cương quyết bỏ thơ Đường
Khe khắt buộc ràng thật khó thương
Nắn nót dăm câu đã sai luật
Miệt mài ba chữ lại sai cương
Hồn thơ bay bổng đánh sa hó
Cảm hứng trào dâng phải sụp đường
Thơ Muối từ nay xin kết nghĩa
Trăm câu một thoát viết đây trường.
Thủy M - 1/26/23

Bà Bầu cương quyết học thơ Đường
Cùng bói bà không thích vượt trường
Rất kỳ, bà không ưa trúc trắc
Ra tay sửa chữa để đù đương
Chiều yêu kinh lúp soi bằng trắc
Niêm, luật kiểm tra đúng kỷ cương
Hạc tán, phong yêu đim bay bổng
Tinh thơ tha thiết chẳng thể "đường".
Sao Khuê

BÀ CHĂNG

Chăm chăm cú vọ giới ra oai
Phe phẩy trên tay cái thước dài
Vạch lá tìm sâu từng luật khuyết
Vò đầu bắt chấy mỗi vần sai
Đặng đặng sát khi nên kinh thật
Lông lộng oai hùm khiến né thay
Tước hiệu "bà chằng" sao hợp lý
Nhờ bà nhịp thước, ổn yên thay!
Thủy M - 1/26/23

TÀN CUỘC CHƠI CHỮA?

Lảng lảng mà xem chúng loạn nhà
Thơ Đường lẫn Muối cứ tung ra
Trò chơi cay cú lòng măng đặng
Cuộc đố kỳ cùng: rợn lớp đa
Kẻ chặn thất ngôn chừng nỗi nóng
Người lên bát cú chắc hoan ca
Ngọt Đường, mặn Muối tung ào át
Mãn cuộc "đao binh" lại muốn hòa.
PThuy

Làm như hũy kỵ phải kiêng tên
Đã làm điều chung bồng bất riêng
Cấm kỵ bà Bầu sao khó quá
Em hòa với chị thế càng nên.
Sao Khuê

Chẳng chịu thơ Đường chờ giới tên
Tà tà bỏ luật cứ làm riêng
Thêm vào mồm muối càng tăng vị
Đặt đại tên là Muối cũng nên!
Hehehe...
PThuy

Nhịp thước, ta chò chúng viết sai
Phong yêu, hạc tất lỗi dài dài
Theo Đường luật lệ phân minh bố
Ấm Muối giáo điều ngoại lệ thay.
Hình thức tự do ta bãi bỏ
Nội dung độc lập chúng mẽ say
Không Đường, ấm Muối, ừ thời được
Chớ gọi ta "chằng" khổ lắm thay!
PThuy

Thơ đường hay muối đều đáng yêu
Đường thi niêm luật đúng phải chiều
Thơ muối thả hồn theo vận điệu
Không có ta buồn biết bao nhiêu
Không có một ngày nghe trống vắng
Nhờ bạn yêu thơ nhớ đủ điều
Nói văn, đối đáp hay cùng họa
Cổ Gái Việt mình thật đáng yêu.
Thêm

Chuyện vui Tết Quý Mão 2023 ở Portland Oregon

Năm nay là năm Quý Mão 2023. Con mèo bốn chân hay con mèo hai chân đều dễ thương hơn con cạp, nhất là "con cạp cái" là cái chắc rồi vì thế mới được nhiều người âu yếm, vuốt ve. Chuyện về con mèo đã được nhiều người nói đến trong các giai phẩm Xuân năm nay rồi nên người viết không nhắc lại ở nơi đây mà chỉ nhắc lại những chuyện vui vui ở Portland trong những ngày Tết mà thôi, bạn nhé.

Chuyện thứ nhất là Ban Điều Hành và Ban Biên Tập Oregon Thời Báo tổ chức buổi họp mặt thân mật vào lúc 12 giờ trưa Thứ Năm ngày 19 tháng 1 năm 2023 tại Mekong Bistro restaurant để kỷ niệm 20 năm Oregon Thời Báo (2002-2023) và đón chào mùa Xuân Quý Mão 2023. Những lời tâm tình của ông chủ nhiệm Nguyễn Quang Trung và của ông chủ bút Đoàn Kim Bảng về việc thành lập và phát hành Oregon Thời Báo trong 20 năm qua đã để lại trong trái tim tình cảm của người viết những mỹ cảm thương mến. Buổi họp mặt này có tình cách tình cảm gia đình thân mến, không ồn ào náo nhiệt như các buổi họp mặt thân hữu khác vì khách tham dự là những người đã gắn bó với Oregon Thời Báo gần 20 năm qua; đặc biệt là các tác giả cộng tác, trong đó có người viết, đã làm việc với nhau vì hai chữ Yêu Thương và Tình Cảm để đem lại niềm vui tinh thần cho đồng hương Việt Nam tại Portland, Oregon không có một chút lợi lộc tài chánh nào cả. Có những lời phát biểu ý kiến, có những đóng góp lời ca tiếng nhạc của những người tham dự trong khi thưởng thức các thức ăn ngon đã làm không khí buổi họp mặt thêm phần ấm cúng. Tan tiệc ra về, ai nấy đều được tặng một quyển *Giai Phẩm Xuân Quý Mão 2023 Kỷ Niệm 20 Năm Oregon Thời Báo 2002-2023*, vừa mới in xong còn nóng hổi vừa xem vừa thổi.

Dĩ nhiên người viết cũng đã góp mặt góp lời trong *Giai Phẩm Xuân* này qua bài viết “Xuân Về Trên Đất Phật” để cầu nguyện cho thế giới hòa bình, chúng sinh an lạc. Đây là một ký sự của người viết về chuyến hành hương chiêm bái Tứ Động Tâm của nhà Phật ở Ấn Độ. Đó là:

- 1- Nơi Đức Phật đản sinh.
- 2- Nơi Đức Phật thành đạo
- 3- Nơi Đức Phật thuyết pháp.
- 4- Nơi Đức Phật nhập niết bàn

Xin cảm ơn ban điều hành, Ban Biên Tập ORTB và các thân hữu tham dự buổi họp mặt kỷ niệm 20 năm Oregon Thời Báo đã làm cho người viết có được thêm một kỷ niệm đầy tình thân ái. Kính chúc toàn thể quý anh chị Một Năm Mới Quý Mão 2023 nhiều sức khỏe, phúc lộc thọ tràn đầy, hạnh phúc vô vàn.

Chuyện thứ hai là ông Từ Đức Tháo và Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức Hội Tết Quý Mão 2023 tại chợ Thuận Phát vào ngày thứ Bảy 21 Tháng 1, 2023 gồm 2 buổi:

* Ban Ngày từ 10 AM - 5:00 PM với các tiết mục văn nghệ, múa lân, lì xì, phát thưởng học sinh xuất sắc v.v.

* Ban Đêm từ 7:00 PM - Midnight với chương trình Âm Nhạc Hát Cho Nhau Nghe với sự góp mặt của ca nhạc sĩ địa phương.

Người viết dự định sẽ đi thăm Hội Tết buổi ban ngày sau 3 năm "bê quan tòa cảng" ở nhà vì dịch Covid. Nhưng sáng ngủ thức dậy, tôi thấy trời mưa tầm tã lại có tuyết rơi nên "lão trượng" và "lão bà bà" đành xếp áo lại ở nhà ngắm tuyết rơi, chứ không dám lái xe tung tăng đi dự Hội Tết như hồi còn trẻ nữa. Mình phải lượng sức mình mà hành xử công việc chứ đừng tưởng mình "trẻ mãi không già" ham vui bay nhảy như ngày xưa, bạn nhỉ?

Chúc Hội Tết Quý Mão 2023 do CDVNOR tổ chức thành công mỹ mãn.

Hội Tết thực sự đã thành công tốt đẹp! Mời xem VNCO News: BẢN TIN THỨ BA NGÀY 24/01/2023

[Video OREGON TẾT QUÝ MÃO 2023 DO CỘNG ĐỒNG VN OREGON TỔ CHỨC NGÀY THỨ BẢY 21/01/2023 - PHẦN 1 và PHẦN 2](#)

Cảm ơn ban tổ chức Hội Tết nhé.

Chuyện thứ ba là chuyện đi chùa Lễ Phật đầu năm, quan trọng nhất!

Gia đình người viết thường đi chùa Lễ Phật vào ngày Mừng Một Tết Nguyên Đán theo truyền thống gia đình Nguyễn Hữu mà ba má đã làm từ xưa. Năm nay vợ chồng người viết tháp tùng xe của gia đình cậu em út đi lễ Phật đầu năm tại Bửu Hưng Tu viện bên Vancouver, WA với cô em gái từ bên Việt Nam qua.

Năm nay Mừng Một Tết Nguyên Đán là ngày Chủ Nhật 22 Tháng 1, năm 2023 nên đa số người Việt Nam không đi làm việc, trời lại nắng tốt không mưa, không tuyết nên Phật tử đi chùa lễ Phật đầu năm rất đông. Không khí Ngày Tết nơi chánh điện chùa Bửu Hưng trang nghiêm nhưng vui vẻ với những lời "Chúc Mừng Năm Mới" khi gặp mặt nhau.

Lễ Phật xong, chúng tôi cùng nhau xuống nhà ăn, thưởng thức bát phở chay nóng hổi, ngon lành do ban trai soạn của chùa chiêu đãi. Thật tuyệt vời!

Trên đường về, chúng tôi lại đến lễ Phật ở chùa Linh Sơn. Năm nay chùa Linh Sơn trang hoàng với những tiểu cảnh mang phong vị Tết Việt Nam nên thiên hạ xúm nhau chụp hình vui vẻ ngày Tết. Thế là chúng tôi đã có một ngày Mừng Một Tết vui vẻ, đầm ấm, chị em sum họp bên nhau.

Năm nay người viết được các thân hữu cõi ảo gửi lời chúc Tết, mừng Xuân rất nhiều, đặc biệt nhất là Bài Thơ Chúc Xuân tuyệt hay, đầy pháp vị của Thầy Thích Tánh Tuệ đã viết từ lâu nhưng vẫn được chuyển gửi hằng năm để chúc Tết cho nhau. Người viết cũng xin phép được chuyển đến với quý thân hữu bài thơ này nhé. Kính xin cùng thưởng thức.

BÀI THƠ CHÚC XUÂN

*Xuân gửi tặng nhau một chữ **Thương***

Để sau bù đắp cuộc vô thường

- Ân cần, trân quý khi còn gặp

Biết vẫn còn chung một đoạn đường!

*Xuân, chúc người thương một chữ Hòa
Đời không thuận ý hãy cho qua
Phiền giận, riêng mình ôm mối khổ
Thanh thản khi lòng niệm thứ tha.*

*Xuân, chúc mọi người nhớ chữ Tâm
Để cùng sống đẹp đến trăm năm
Thiên đàng, địa ngục.. từ Tâm tạo
Hỷ, Xả, Trì, Bi, xóa lỗi lầm.*

*Xuân, chúc mọi người một chữ An
Giữa đời luôn biến động, gian nan..
- Bình an khó gặp nơi trần cảnh
Về kiếm trong ta, sống nhẹ nhàng.*

*Xuân, chúc mọi nhà một chữ Vui
Đời trăm yến tiệc cũng trôi xuôi
Vui trong đạo lý, nơi điều thiện
Vĩnh viễn hồn ta thấp nụ cười.*

*Xuân, chúc cho nhau một chữ Thành
Thành công, thành tựu với thành nhân
- Hướng về phụng sự vun Tài Đức
Hạnh phúc miên trường... Xuân mãi Xuân...
(Như Nhiên Thích Tánh Tuệ)*

Năm nay Thầy Thích Tánh Tuệ vẫn còn ở Ấn Độ để hoàn tất nhiều Phật sự cứu giúp dân nghèo Ấn Độ trong mùa Đông, nhưng Thầy vẫn gửi lời chúc Tết đến các Phật tử với bài thơ Tân Xuân An Lạc dưới đây. Kính tri ân Thầy và kính chúc Thầy có nhiều sức khỏe, phúc lạc vô biên với cái tâm từ bi rộng lớn của Thầy.

TÂN XUÂN AN LẠC

*- Xuân mới Chúc nhau sức khỏe nhiều
Đong đầy An Lạc với Thương Yêu.
Thắp sáng cõi Tâm đèn Tinh Thức
Tự tại, thông dong mỗi sáng chiều...*

*- Kính chúc Tăng Ni chốn cửa thiền,
Sống đời vui Đạo bước an nhiên.
Hoằng khai giáo pháp dịu sanh chúng
Sinh tử thoát ra dứt não phiền.*

*- Phụng sự muôn người tâm vô ngã
Tháng ngày tự tại, hạnh tùy duyên.
Pháp thể khinh an, thường Tịnh lạc,
Phật Pháp hoằng dương phúc mãn viên.*

(Như Nhiên- TTT)

Khai bút ngày Xuân

NAM MÔ ĐƯƠNG LAI HẠ SANH DI LẶC TÔN PHẬT

Bồ Đề Đạo Tràng India, XUÂN QUÝ MÃO 2023

Mời xem:

[Cách Giải Hạn Không Cần Cúng Sao, Như Nhiên Thích Tánh Tuê](#)

Người viết xin kính chúc quý thân hữu Một Năm Mới Quý Mão 2023 nhiều sức khỏe, phúc lộc thọ an khang, làm được nhiều việc thiện lành, vạn sự như ý.

Xin mời xem

Youtube Minh & Sương Lam chúc Tết Quý Mão 2023

<https://www.youtube.com/watch?v=Tcoaw2KUHgQ>

và xem Board Tết and Happy New Year trên website Pinterest của người viết

<https://www.pinterest.com/suonglamporland/t%E1%BA%BFt-happy-new-year/>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với chuyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi – MCTN 647-ORTB 1076-1252023)

MÊ THƠ

Ai rằng: “Lòng vẫn say mê!
Sao cô nhất quyết cứ chê, không thêm?
Thơ cô, đọc sai quai hàm
Nửa đêm lảm bảm, lảm nhảm: -Để thương!”

Thương thơ thì cứ việc tường
Thế nhân ai cảm? Chuyện thường tình thôi!
Lôi thôi! Chẳng hiểu đầu đuôi
Đề yên tô học, ngày trôi hết rồi!
Á Nghi, 25.1.2023

TẾT NÀY AI RỬ EM ĐI CHƠI?

Em chọn váy trắng xanh,
Anh, đôi giày trắng trắng
Đưa vọt, đưa cầm bánh
Đánh vũ cầu suốt buổi.

*

Nay vọt nằm trong tôi,
Em nhớ anh đêm ngày,

TRÁCH!

Trở mình nhẹ nhàng bên ni
Để anh bên nở ngáy thi sấm trời
Tai ù, tìm đọc sách thôi
Lại mê chữ nghĩa mà ngồi suốt đêm.

Bóng ngày vừa mới nhá nhem
Đã nghe trách móc: “Ai thêm chi anh
Người ta yêu sách hơn mình
Sao không chịu cưới Nho Sinh năm nào?”
Á Nghi, 25.1.2023

CHI MÀ KỶ?

Làm quen, ông hỏi: “Nhà đâu?”
Tôi cười mà chẳng bảm tâu đường nào
Ông khen: “Cười nụ ngọt ngào!”
Quay lưng, kín đáo, chẳng chào, tôi đi!

Nam nhi thật ngộ cách chi
Không quen mà đã trở lý gót... theo!

*Banh cùng đường cạn lối
Nhớ hai chực ngón tay.*

*Em vẫn nhìn cặp vọt
Nhưng tay chẳng hề sờ
Buồn, tặng người tất cả!
Thả banh vào... bài thơ.
Á Nghi, 25.1.2023*

BẮC CỘNG

Thiếu hiểu biết hay gây lăm lăm lỗi
Nói dài dòng sao hiểu được đám đông?
Ý mông lung nên công chúng lạnh lùng
Quảng cáo Cộng? Chưa dùng, mời ai thử?

Chọn tuyệt lộ xô người vào cửa tử
Dụ kẻ ngu xiết thông lộng tử từ
Muốn tiêu trừ hay Hán hóa dân ư?
Đi với giặc vô.... tù còn chưa biết!

Dân thảm thiết, bày: bán Nhà Nam Việt
Bền bỉ gì thứ “*Made in China*”
Mấy mươi năm vẫn ậm ạch, ậm à
Dùng chức quý, mưu ma mà ăn cướp.
Ý Nga, 24.1.2023

TẾT CỦA LÍNH

(Thành kính tri ân quý CHIẾN SĨ thuộc tất cả
các QUÂN, BINH CHỨNG
cùng toàn thể QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và
LỰC LƯỢNG CẢNH SÁT VNCH đã bảo vệ
miền Nam VN.)
*

Việt cộng bán quá dở
Nên mạng Lính vẫn còn
Sống chết qua lần đạn
Chiến trường, chuyện con con!

Bê Bốn Mươi (B 40) Cộng đái
Anh em chê không... ăn
Chúng tặng thêm vài trái
Vẫn dở y như rằng...

Lại mời Cối Sáu Mốt (61)

Á Nghi, 25.1.2023

XUÂN NÀY TRĂNG KHÔNG ANH
*Vợ chồng chung lối mừng xuân
Xua tay cùng nắm an nhàn bên nhau
Nóng ran đôi má hồng đào
Khi Anh hôn lên, rơi... sao xuống trần.*
*

*Lặn chi xuống đáy tìm Trăng?
Trăng anh đang ở thế gian chờ Chàng
Xuân này Trăng trốn trong hang
Đêm đêm thức trắng, lệ hàng hàng rơi!
Á Nghi, 25.1.2023*

HẢO NGỌT?

Sáng suốt cùng quan sát
Bọn nằm vùng cận kề:
Tại sao chúng đường mật
Gây chia rẽ nặng nề?
Ý Nga, 24.1.2023

THƯ LÍNH NGÀY XUÂN

(Thành kính tri ân quý CHIẾN SĨ thuộc tất cả
các QUÂN, BINH CHỨNG cùng toàn thể
QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và LỰC LƯỢNG
CẢNH SÁT VNCH đã bảo vệ miền Nam VN.)
*

Anh ghé thăm nhà, cùng bao đồng đội
Anh nào anh nấy quân phục rất oai
Đời lính đồng lương vừa ra là... tính
Ba Má thương tình, tính: giúp gấp đôi.

Các anh: “*Nhờ em đưa giùm ra phố!*”
Chỉ rành thư viện, biết đưa đi mô?
Con bé Sài Gòn ở tuổi mười sáu
Khờ khờ... đại đại... ai cũng trầm trồ.
*

Thế rồi thư về, hồi âm thư lại
Cả nhà nghe Ba đọc thư chiến trường:
Anh Chín mắt chân, anh Hai tử trận...
Anh Ba, Sáu, Bảy cùng nhận huân chương.
*

Thư xưa hằn sâu từ trong ký ức

Bắn... gió làm rụng... mai
Ta phạt Em Bảy Chín (M-79)
Tội đụng hoa trang đài!

Cứ quen tạt xâm chiếm
Phá nét đẹp? Dại thay!
Hoa khoe chưa hết Tết
Mới mông Ba, mông Hai!

Dù giữa rừng đói rét
Lính vẫn vững tinh thần
Bi, hùng từng thấy, biết
Nhờ ép xác, hành thân.

*

Bao trận chiến khốc liệt
Đẫm máu mới vinh quang
Bàn chân đi biên biệt
Thèm phép về thăm nàng!

Ý Nga

Xuân Quý Mão 24.1.20

Xuân này vẫn nhớ, em thấp nén hương
Ồi! Bao người Lính đã vì dân tộc
Nhớ Tết năm nào, thương ơi là thương!
Ý Nga, 24.1.2023

XUÂN THEO ÁC MỘNG EM VỀ

Lắng nghe thăm nảo ven đường
Lang thang dọc phố, càng thương người nghèo
Sa cơ vào cảnh eo sèo
Dân em vất vả bèo nhèo thế sao?

Qua loa chén cháo, cúi đầu
Trú thân tạm bợ cửa vào nhà ai
Chẳng no lòng, phải mót khoai
Trẻ không đỡ dạ, tương lai mịt mờ.

Ai ru nức nở: “*Ấu... ơ...*
Tết ôm con đói, xương trơ cả làng
Ấm no nhà kẻ dất vàng:
Tiệc tùng ca hát vang vang, cháu Hồ
No say hả họng hoan hô,
Riêng tôi khóc trẻ lao nô xứ người”
Ý Nga, 24.1.2023

KHAI BÚT XUÂN CÔ GÁI VIỆT
(Xương)

Xuân này xin chúc hết... phe ta
Càng đẹp thêm xinh về ngọc ngà
CÔ GÁI VIỆT NAM tài Bắc Đẩu
CHÂU BÀ TRUNG TRIỆU sắc Tiên Nga
Văn chương khoa bút văn ngào ngạt
Chữ nghĩa vung tay chữ mực mà
QUÝ MÃO tròn năm đầy hạnh phúc
Hẹn ngày hội ngộ cùng ly nhai!
Phương Hoa - Mồng 2 Tết Quý Mão

MÔNG HAI CHÚC TẾT CÔ GÁI VIỆT
(Họa)

Mông hai kính chúc chị em ta
Năm mới càng tươi nét ngọc ngà
Tài trí xin nhường sao Bắc Đẩu
Dung nhan thua kém à Hằng Nga
Bàn tay Trưng Triệu xin liền kết
Khởi óc Anh Thư chẳng ngại mà
Giữ vững tinh thần Cô Gái Việt
Văn chương thi phú tiếp tay nha.
Nguyễn Thị Thém

CHÚC TẾT CÔ GÁI VIỆT
(Họa)

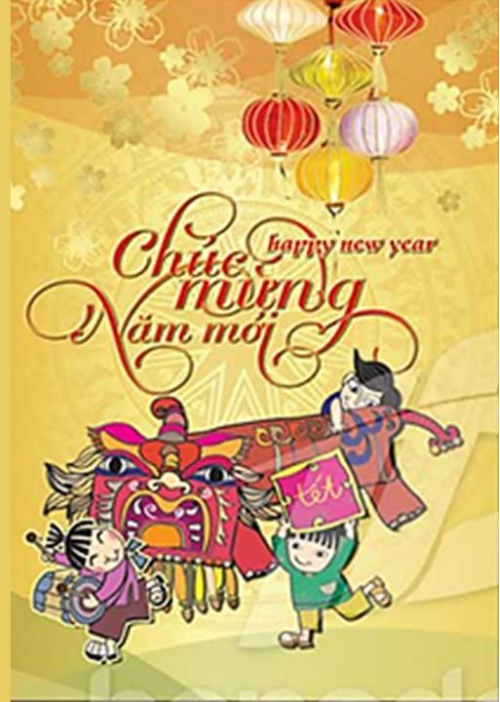
Gái Việt đây nè cả nhóm ta
Dung nhan diễm tuyệt tỳ trắng ngà
Lừng danh sáng chói như Sao Đẩu
Nổi tiếng xinh hiền giống Nguyệt Nga
Tiếp nối Anh Thư bưng chi hân
Nói theo Triệu Âu quyết tâm mà
Văn chương bút phú khơi nguồn chảy
Quý Mão an lành sức khỏe nha.
Minh Thủy Thành Nội

GIAO THỪA XÔNG ĐẤT CÔ GÁI VIỆT
(Họa)

Quý Mão xông nhà Gái Việt ta
Nửa đêm gõ cửa lúc trắng ngà
Mừng văn xuất chúng như sao Đẩu
Chúc đẹp mỹ miều tựa à Nga
Hậu duệ Bà Trưng mau tiếp nối
Đời sau Triệu Âu gắng theo mà
Xuân về đem đến nhiều hy vọng
Gái Việt an bình, hạnh phúc nha.
Phương Thủy

CHÚC MỪNG NĂM MỚI
(Họa)

Quý Mão đến rồi chúc chúng ta
Bút xinh, cọ đẹp mùa tay ngà
Văn chương àoạt, lời trau chuốt
Thi phú tràn đầy, ý mực mà
Mạch lạc, trau dồi câu trước tác
Êm đềm, trăm bông tiếng ngân nga
Tò đỏi tươi đẹp từng con chữ
Tuyển tập năm này (*) hứa hẹn nha.
Thủy Messeegee
* Tuyển Tập 2023

KHAI BÚT XUÂN QUÝ MÃO

Mông Một khai bút với màn hình
Người Tình vừa bé lại vừa xinh
Ngày đêm gần gũi bao thương mến
Sáng tối cùng nhau, mình với mình.

Vui Cô-Gái-Việt, luận văn chương
Nhóm họp Minh-Châu cũng rất thường
Thương yêu thăm hỏi, khoe thơ phú
Diễn đàn mấy nhóm, thấy mà thương...

Youtube nhìn theo chuyến Pháp Luân
Sa Long Cương, 3 zoom mỗi tuần
Thiên, Pháp qua mails cùng bàn luận
Vui cùng băng hữu, đời tươi xuân.

Thứ sáu, zoom vào lại gặp nhau
Máu cùng với cọ, học vẽ màu...
Cài đặt Viber ta nói chuyện
Bạn bè mới cũ khắp năm châu...

Đêm ngày Pháp, Phật lắng tai nghe
Vô minh lùi bước, không còn che
Chân lý nhiệm mầu, thiên quán giúp
Mở rộng tình thương, buông khỏi khe.

Miên mật ngày đêm chăm chỉ tu
Sân, Si, Tham: bỏ! Thoát ngục tù
Ánh sáng từ bi tăng lý xả
Liễu đạo, Pháp hành, tuổi cuối thu.

Khai bút đầu năm mình chúc mình
Tinh tấn tu hành thoát Vô Minh
Thân an tâm lạc, hòa, nhân ái
Văn chương thơ phú, chứt nỗi tình.

Chúc khắp năm châu bạn xa gần
Thân quyền châu con cùng bằng lân
Vui khỏe quanh năm, như ý nguyện
Hòa bình thế giới, dịch tiêu dần...

Sao Khuê, 22 Jan 2023

CON CÁNH THÁCH CƯỜI
Chèn ơi con gái nhà ai
Kiêu căng thấy ghét! Mỗi mai cạn lời
Hỏi... đời cuối đất, cùng trời

RƯỢU DẦU ĐÀ LẠT
Em hồn nhiên nhí nhảnh
Nên chừa chịu... kiếm chồng,
Anh lại muốn chấp cánh:

Sức tui đâu đủ đá dờn, biển bùng.

*Thân gầy khô đét, thẳng tưng
Nuôi em đủ ngại, biết chừng nào xinh?
Còn đời: nhà cửa rộng rinh,
Vàng này, bạc nọ... Thôi mình chia tay!*

*Nhà tui làm ruộng suốt ngày
Vàng đeo đĩa ngắm hay bầy còng cua?
Á Nghi, 21.1.2023*

NÀNG XUÂN

Xuân mãi ngàn năm chẳng có già
Xuân đàn khúc nhạc hợp hoà ca
Xuân vui nắng đẹp đùa ong bướm
Xuân thỏa trời hồng chiếu nụ hoa
Xuân tạo niềm tin cho khắp chốn
Xuân đem sự sống đến từng nhà
Xuân mong phước, thọ luôn đầy ắp
Xuân muốn công danh cứ tiến đà.

Minh Thúc Thành Nội

Tháng 1/22/ 2023

NĂM MÃO

Mão đến bưng hoa trái lấm dòng
Mão cười chúc tụng việc thành công
Mão trao nắng ấm trồng cây quả
Mão gọi mưa xinh tưới ruộng đồng
Mão ngập niềm vui Đào vạn cánh
Mão đầy hạnh phúc Thọ ngàn bông
Mão gieo tất cả nguồn hy vọng
Mão tạo bình yên thỏa mọi lòng.

Minh Thúc Thành Nội

Tháng 1/10/2023

XUÂN THÂM

Tôi thâm trở lại những Xuân xưa
Cận Tết ông trời cứ mãi mưa
Ấm cúng lò than ngào mức dèo
Ba mươi cúng rước, đợi giao thừa.

Tôi thâm nhạt lại bóng thời gian
Thủa ấy chờ ai dạo tiếng đàn

“Tìm vợ vượt biên cùng!”

*Đứa không tìm, đứa... kiếm
Xuân, biểu nhà rượu dàu
Anh tính hài, thích biếm:
- Người gầy, muốn với cao!*

*“Cao” bị Ba thử rẻ
Sơ sơ hai năm trời
Bao nghị lực mạnh mẽ
Anh đem hết trình Người.*

*

*Người đồng ý cho cưới:
- Ra trường được... sống đôi!
Thế rồi trâu cau, rượu...
Buộc chặt mình cả đời!
Á Nghi, 21.1.2023*

CHỈ CẦN ANH TƯƠI!

*- Chải đầu tóc hời, rẽ đầu?
Kiểu nào cũng lệch trên đầu đường ngoi.*

*

*Em khuyên: - Anh hời già rồi
Trọc đầu vẫn đẹp! Vun bôi cái tâm!
Ngày xưa lộn tóc từng cằm
Dài, đen, óng mượt bao năm đã ghiền.*

*

*Hỏi thì cứ giữ cái... duyên
Nụ cười vẫn nét trinh nguyên ngày nào.
Á Nghi, 21.1.2023*

QUÝ MÃO CHÀO MỪNG HÙNG THỊNH VƯỢNG

NHÂM DẪN TIỄN BIỆT HỌA TAI ƯƠNG

QUÝ Xuân bông bỏ những sầu vương

MÃO đến đem theo mọi cát tường

CHÀO tải công thành tươi nhuận thát

MỪNG mang danh toại phủ phê đường

HÙNG tình bốn biển còn miên viễn

THỊNH nghĩa năm châu vẫn cứu trường

VƯỢNG lộc thân bằng cùng bửu quýn

NHÂM DẪN TIỄN BIỆT HỌA TAI ƯƠNG.

Thanh Song Kim Phú

Đất nước chiến chinh dòng nhạc nghèn
Nhìn Xuân thờ thần bóng đêm tàn.

Tôi thăm dạo phố ngắm vườn hoa
Cúc, huệ, đào, mai nở sắc lò
Phố chợ Đông Ba người nhộn nhịp
Thương người áo trận chiến trường xa.

Tôi thăm đêm những bước gian truân
Có lúc bơi sấu chẳng thấy Xuân
Ngõ tối sương choàng đời lạc mộng
Chát thêm ký ức đậm vô ngần.

Tôi thăm buột gió thổi vườn thơ
Khúc cũ đưa thuyền tới cõi mơ
Đêm cuối năm sao trời tối lặn
Dư hương mùa cũ điểm từng giờ.

Minh Thúc Thành Nội

Đêm Giao Thừa
Tháng 1/21/2023

TUỔI MÈO

Nhà tôi cũng có một anh mèo
Nghĩa mặn duyên nồng trời kết theo
Ngọt sè nôi rau khi gặp khó
Bùi chung bát gạo lúc lâm nghèo
Tâm lành giúp bạn dang lòng hiến
Tánh thiện thương người tạo đức gieo
Quý Mão năm này vui giống tuổi
Mong cầu sức khỏe tốt hoài đeo.

Minh Thúc Thành Nội

Tháng 1/20/2023

MÀU NẮNG ẤM

Hôm nay thức dậy nắng chan hoà
Giông gió bao ngày đã dịu xoa
Lãng đãng trời xanh vờn cánh én
Tùng chùm mây trắng lượn lò qua.

Thêm tuần nữa Quý Mão chờ mong
Tôi muốn nâng niu giọt nắng hồng
Sưởi ấm con tim đời viễn xứ
Quê nhà nổi nhớ vẫn đầy đôn.

THƠ THẦN NGÀY XUÂN

Hé nụ mai vàng đã báo Xuân
Triền sông sương khói cũng tan dần
Phù vân lãng đãng trời xanh thắm
Bào ảnh lung linh bọt trắng ngần
Sáng sớm về thăm con cháu quý
Chiều hôm đến viếng bạn bè thân
Về già mong ước lòng thanh thản
Cảm nhận tình thương quả rất cần
Thanh Song Kim Phú

MƠ MỘNG ĐẦU NĂM

Tiểu Hồ đương thời ngự bốn phương
Dần đang sắp sửa bước lui đường
Mèo mang danh cọp trừ gian ác
Cáo sợ oai hùng hết nhiều nhưong
Tết đến con Hồng mong thịnh vượng
Xuân sang cháu Lạc ước hùng cường
Nội thù giặc ngoại không tàn phá
Viễn khách quy hồi chốn cố hương.
Thanh Song Kim Phú

LỜI CHÚC ĐẦU NĂM

Đầu năm kính chúc khắp muôn nhà
Quyền thuộc thân bằng vạn dặm xa
Tết đến bình an tươi thắm phận
Xuân về hạnh phúc rõ ràng hoa
Vợ chồng chuốt nghĩa bền mai trúc
Bè bạn trau tâm đẹp trẻ già
Con cháu đề huề chung hưởng lộc
Xóm làng rộn rã khúc dân ca.
Thanh Song Kim Phú

NÉN HƯƠNG ĐẦU XUÂN

Trừ Tịch Giao Thừa thấp nén hương
Thành tâm cúng bái giữa gia đường
Mong cầu thế giới gieo thông cảm
Chú nguyện dương trần trái xót thương
Dịch bệnh đừng lây đầy phố tỉnh
Thiên tai ngưng dọa khắp thôn phường
Mong người nước lớn đừng xâm lược
Kẻ ác quay đầu sống thiện lương.

Hoa chanh nở búp trái tươi vàng
Còn đọng mưa đây giọt vẫn đang
Gió dập vườn hoa vương vãi xác
Ôi nhìn âm đạm cảnh lia tan.

Hít đều thở nhẹ hưởng từng giây
Sức sống bùng lên mạnh mẽ đây
Chuẩn bị bao điều lo đón Tết
Xuân tràn ánh nắng ngập hồn say.

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 1/16/2023

Thanh Song Kim Phú

VỌNG XUÂN XƯA

Lung trời cánh nhận vỗ bay xa
Thất thèo niềm đau vọng đất nhà
Nhớ cội mai vàng xanh mướt búp
Thương hàng bưởi lão ngọt ngào hoa
Tàn đông ngoại đã gài keo kiệu
Giáp Tết đi đang nén khạp cà
Mẹ dắt sang chùa Xuân lễ Phật
Chim chuyên riu rít rộn nhành đa.

Thanh Song Kim Phú

“CHÚC TẾT”: CHẾT TỨC

Miệng xởi lời toàn lăm điều giả dối
Ả hỏi tôi đủ thứ chuyện trên đời
Trò mua vui luôn dở thói rĩa môi
Chuyện bêu rếu xa xôi, xâu cả chuỗi.

Ý trắng cuội, miệng nhỏ nhăng inh ỏi
Tội tai nghe hỏi... hỏi... hỏi... mệt ơi!

Đuôi ả rời, xua tôi tệ mây trôi
Mất một buổi thời gian trôi thật phí!

Ý Nga, 20.1.2023

Nói lái: CHÚC TẾT/CHẾT TỨC

HOA TUYẾT VỀ KÌA ANH!

Cả một tiểu thư viện
Từng cuốn đã mua tè
Hưởng không gian yên tĩnh
Em đọc sách no nê!

Thơ văn Người Yêu Nước
Càng đọc càng đắm mê
Bạc đàn anh đi trước
Thương nòi: luôn hướng về!

*

Môi mắt? Ra cào tuyết!
Gần gũi với thiên nhiên:
“Bạch mai” nở tác tuyết!

BÀI CUỐI NĂM

Cuối năm
tính sổ cộng/trừ
Cổ xưa phiền muộn
hâm như nghĩa ân
Bếp thời gian lửa nguội dần?
Nín hơi phà thổi chín phân thành mười.

Cuối năm
Lắm nhảm sổ đời
Con ngoan thành đạt
Mình thời càng... hư
Dấu trừ lão Tạo đưa dư
Lấy thêm “một nửa” đời như... hết đời.

Cuối năm
thấp nên gọi mời
Hư vô cõi Tịnh
ai ngồi hóa thân?
Chín năm tâm vẫn bản thân
Kiếp phù sinh có dự phần chung/riêng!

Cuối năm
ngỡ xóa ưu phiền
Hoá ra lại cống
thêm phiền khúc buồn
Đằm đìa hạt lệ trào tuôn
Chạy trời khó tránh chưa buông nghiệp đời.

Giúp em vui muộn phiền!
Ý Nga, 20.1.2023

Kiều Mộng Hà
Jan20th2023

SỚ TÁO QUÂN CÔ GÁI VIỆT

Hai ba tháng chạp
Táo Cô Gái Việt
Quý trước bệ tiền
Về châu thượng đế.
Thần xin kể lễ
Một chút ưu phiền
Máy hư triền miên
Ráp-po viết trề
Về đây không dễ
Cali mưa to
Bão tố quá ghê
560.000 nhà mất điện
Thật là nguy hiểm

Vật giá thị trường
Nhìn vào chơi với.
Di dân biên giới
Thật là nhúc đầu
Nước Mỹ đẹp giàu
Bao người mơ ước.
Hàng rào chiến lược
Tìm cách vượt qua
Thống độc nhà ta
Texas nổi đóa
Cho lên xe bus
Đồ xuống Washington
Một màn chơi nông

Viết hơi tinh nghịch
Là nàng Sao Khuê;
Điều tra mọi bề
Thúy M chánh hiệu;
Hát hay múa dẻo
Thu Hương, Ngọc Huyền;
Vui một Côi Thiên
Sương Lam tên gọi;
Thư pháp thật tới
Là Kiều Mộng Hà;
Người rất tài hoa
Sư tử Ngọc Hạnh;
Văn Hồ Biểu Chánh

May kịp về đây
Tối tăm mặt mày
Quần áo ướt nhẹp.

Giờ thần xin phép
Báo cáo hàng năm
Thế giới tối tăm
Chiến tranh không dứt.
Putin hậm hực
Không thắng Ukraine
Bom, mìn, xe tăng
Sa lầy thất bại.
Dân chúng sợ hãi.
Thế giới điên đảo
Chi viện quá lâu
Các nước mỏi mệt.
Bao nhiêu người chết
Thành phố tan hoang
Dã tâm bạo tàn
Ai ai cũng ghét.

Tổ sư nói phét
Tàu cộng nhà ta
Vỡ ngực ba hoa
"Zero Covid"
Bao nhiêu bi kịch
Thảm khốc xiết chi
Kiểm dịch cách ly
Người chết như rạ.
Chính quyền sợ quá
Dân chúng biểu tình
Các nước bất bình
Kinh tế xuống dốc
Trong cơn nguy cấp
Cho phép thông thương
Kiểm dịch bỏ luôn
Mở cửa biên giới
Nghe tin chới với
Thế giới rất lo
Trung cộng tràn vô
Lây lan dịch mới.
Thần xin nói tới
Nước Mỹ hiện nay
Một năm thật dài
Vô cùng mệt mỏi.
Hai đảng chống đối

Mọi người đều nề.
Diệt Covid không dễ
Nhưng được chích ngừa
5 mũi có thừa
An tâm bớt sợ
Thần đây xin kể,
Nước Việt mến yêu
Hối lộ hơi nhiều
Người giàu cũng lắm.
Chân dài sang chảnh
Đại gia khoe khoang
Việt Nam thiên đàng
Ăn chơi hưởng thụ
Góc đời lam lũ
Cô nhi mồ côi
Bệnh tật khắp nơi
Ung thư bại não.
Bữa cơm nhân ái
Mở ra nhiều nơi
Giúp đỡ mảnh đời
Bi thương khổ cực.
Sài Gòn chung sức
Góp một bàn tay
Mỗi ngày, mỗi ngày
Giúp nhau vượt khó
Tết về khắp ngõ
Các chị em nhà
Một chút làm quà
Gửi về giúp đỡ.

Thần đây xin kể
Nhóm của chúng thần
Chị em rất thân
Tên CÔ GÁI VIỆT
Tuy không quen biết
Nhưng như một nhà
Quý mến tài hoa
Trọng tình em chị
Kết tình tri kỷ
Văn chương làm thân
Chị ngã em nâng
Thăm hỏi quý mến.
Chăm lo tới bến
Bà Bầu đáng yêu
Săn sóc mọi điều
Tên là Phương Thúy;

Chính nàng Tiểu Thu;
Huỳnh Hoa Giáo sư
Cả nhóm kính nề.
Thần quên chưa kể
Thơ đường rất hay
Vận, đối rất tài
Kim Phú sư tử;
Tiểu lâm Dung Di
Tức nàng Hoàng Dung;
Nhà văn Nguyễn Nhung
"Tranh Thêu Nước Mỹ";
Bạch Cúc, Miên Thụy,
Nhà thơ Phạm Lang
Một nữ sĩ quan
Oai hùng cửa Mỹ;
Có nàng Tường Thúy,
Song Phương, Miên Du,
Hồng Thúy, Bạch Liên,
Hà Thân, Linh Đắc;
Vẽ tranh xuất sắc
Mẫu Đơn, Thúy Vinh;
Đỗ gia trang xinh
Đỗ Dung tên gọi;
Hương Đạo đi tới
Là trường Ý Nga;
Có một vua Gà
Phương Lan tên gọi;
Viết văn rất tới
Hoài Niệm, Ngân Bình;
Em gái thật xinh
Tường Dung thi sĩ;
Minh Hưng, Tường Thúy,
Minh Thúy, Thành Nội
Nguyễn Ngọc Phan An
Những bàn tay vàng
Bảo tồn tiếng Việt.
Chúng thần tha thiết
Cầu nguyện hòa bình
Không còn chiến chinh
Khăn tang quả phụ
Một thời lam lũ
Vợ lính nuôi chồng
Băng núi vượt sông
Thân cò lận lội
Bao mùa nắng dội
Lăn lộn xứ người

Dân Chủ - Cộng Hòa
Mạnh ai nấy la
Chính trị rối rắm
Hai phe đánh đấm
Bầu cử giữa kỳ
Tranh giành cử tri
Chiếm ghế chủ tịch.
Kinh tế tuộc dốc
Giá cả đều tăng
Nhất là giá xăng
Đồ dùng thực phẩm
Thật là ngán ngẩm
Tiền lương không lên

Người đẹp Hồng Thủy
Minh Châu Trời Đông;
Thương yêu hết lòng
Là Cao Minh Nguyệt
Dung nhan diễm tuyệt
Ngọt ngào thiết tha
Các chị em nhà
Thầy đều quý mến;
Văn chương nổi tiếng
Thanh Dương, Phương Hoa
Kim Loan - Canada
Em Tám điệu đà
Ai ai cũng thích.

Giờ được thành thơ
Văn thơ trao đổi.
Mùa Xuân đang tới
Quý Mão về rồi
Kính mong nơi nơi
Bình An, Hạnh Phúc.
Thần xin kết thúc
Tấu số năm nay
Kính chúc Ngọc Hoàng
Tuế Tăng Vạn Tuế.

Nguyễn thị Thêm
23 tháng chạp
Nhâm Thìn - 2022

Chúc Mừng Năm Mới Quý Mão 2023
An khang, May mắn, Thịnh vượng

Quý Mão 2023

Chúc Mừng Năm Mới

Kính Chúc Chị Em CÔ GÁI VIỆT
Một năm Sức Khỏe và Bình An
Văn Thơ Như Sóng Biển Dâng Tràn
Để Tạo Cho Đời Thêm Sức Sống.

Nguyễn Thị Thêm

NHỮNG NGÀY THƠ ẤU

Chiếc xe cũ khắc khừ đã mấy tháng nay, đã đến lúc phải đổi xe mới. Trưa thứ bảy, Văn đi coi xe về, về mặt không vui, hỏi thì chàng đáp:
- Chẳng được việc gì cả. Thôi để tuần sau đi.

Phượng thắc mắc:

- Nhưng có chuyện gì trông anh có vẻ không vui? Mà sao phải chờ đến tuần sau?
- Tại hôm nay gặp xui rồi. Văn thờ ra. Anh vừa ghé dealer xe gần nhà, thì bị cả một bọn bán xe ủa ra vây lấy. Họ dùng đủ mọi mách khéo, lấy được bằng lái và chìa khóa xe của anh giữ rịt để cầm chân, nhất định không trả, sau phải dọa kêu police, họ mới đưa lại. Thoát được bọn hiếu sát, anh sợ quá, phải chuồn gấp vì không muốn làm phiền cho họ thật.

Phượng bật lên cười:

- Hèn gì trông anh như người bị ma đuổi.
- Chính thế. Em không biết đâu, trông bọn chúng nhâu nhâu thấy phát khiếp. Như thế bố bảo ai còn có can đảm ở lại nói chuyện mua bán?

Nói xong, Văn cởi giày quăng nào góc nhà, rồi ra xa lông ngồi đọc báo. Đúng lúc đó thì bọn nhỏ vừa đi đâu về, thằng Khôi thấy bố, thì báo cáo ngay:

- Bố ơi, nhà thằng Tyler dọn đi rồi.

Tyler là bạn hàng xóm của tụi nhỏ, nhà chỉ ở cách đó có vài căn. Đang bực mình, Văn vẫn không rời tờ báo đang đọc, giọng thờ ơ:

- Có chuyện gì lạ đâu con, mình đã biết trước, từ khi họ treo bảng bán nhà...
- Có bố ạ, họ để quên con mèo!
- Quên gì, họ chán, họ vứt đi đấy. Kệ họ.
- Nhưng nó đói, không ai cho nó ăn cả...

Văn hạ tờ báo xuống:

- Con muốn gì?
- Con muốn đem nó về nuôi.

Văn hoảng lên:

- Không được, cấm rước của nợ về đấy.

Tụi nhỏ xị mặt:

- Bố ác hơn hải tặc.

Văn suýt phì cười, nhưng phải làm mặt nghiêm. Tụi nhỏ biết không ăn thua gì, nên cụt hứng lảng mắt. Nhưng sự việc không chấm dứt tại đó, chúng nó xúm nhau lại hùn tiền mua thức ăn cho mèo, rồi ngày hai buổi, bốn chị em nó lễ mễ đem nào nước, nào đồ ăn, lại có cả sữa tươi nữa, sang tận nơi cho chú mèo tốt số. Nghỉ hè mà, làm gì cho hết thì giờ?

Phượng chỉ khám phá ra việc làm lén lút của các con vào một ngày lễ được ở nhà, không phải đi làm. Thấy lũ nhỏ biến mất, tới giờ ăn cũng không thấy về, nằng đi tìm, và bắt gặp bọn chúng chui ra từ phía sau nhà thằng Tyler. Phượng vẫy con Tú lại hỏi:

- Nhà đó có ai dọn đến chưa con?
- Chưa mẹ ạ, còn chưa có người mua nữa mà. Bé út Carolyn nói hót.
- Thế sao các con lại chui sang nhà người ta như vậy? Lỡ có ai trông thấy, họ tưởng kẻ trộm thì sao?

Thằng Quang cãi:

- Không đâu mẹ, tụi con đem đồ ăn cho con mèo mà.
- Ai biết? Họ chỉ thấy có người mở hàng rào chui vào là họ nghi, họ kêu cảnh sát đó. Từ nay cấm, đứa nào không nghe, police bắt ráng chịu nghe chưa?

Tụi nhỏ có vẻ ngán, chúng nó xúm nhau lại, bàn:

- Mẹ nói phải đấy, hay là đem đại con mèo về nhà nuôi?
- Đâu được, bố đã cấm.
- Hay là mình cứ để đồ ăn ở sân sau nhà mình, nó đói tất phải mò sang. Như thế mình chỉ nuôi nó ăn, xong nó lại về nhà nó. Bố khỏi có biết đi.

- Ừ phải, ý kiến hay!

Kế hoạch được thi hành ngay, một tô nước và một tô thức ăn được để ngay sân sau, dẫu sau một bụi cây, chỗ con mèo thường hay nấp và để bố khỏi trông thấy. Quả vậy, con mèo hoang đói meo, đi lang thang kiếm ăn, thấy sẵn thì nhào vô xơi liền. Nhưng không hiểu nó là mèo của Lê Như Hồ hay sao mà ăn khoẻ thế? Một tô đầy đồ ăn, mà chỉ tới trưa là hết sạch. Tụi nhỏ tiếp tế nữa, một lúc sau ra xem, lại thấy sạch trơn. Mới có bốn ngày mà một bao cat food nặng tới kí rưỡi đã đi bay hết. Tụi nhỏ để ý rình, thì ra chẳng phải một con mèo của thằng Tyler, mà là năm, sáu con mèo khác của hàng xóm cũng thừa cơ ăn ké.

- Thế này thì hỏng rồi. Thằng Khôi nói, mình nuôi một con, chứ đâu có nuôi hết mèo của hàng xóm?

Lại có một cuộc họp giữa "tứ cường" gồm con Tú 12 tuổi, thằng Khôi 11, thằng Quang 8 tuổi, và bé út Carolyn mới 7 tuổi. Kế hoạch nào cũng không ổn cả, sau cùng, chúng đi đến kết luận là chỉ còn giải pháp... năn nỉ bố, mẹ thì dễ rồi, khỏi lo...

- Nó khôn lắm, bố! Thằng Khôi mở đầu, nó quẩn quýt tụi con, thấy thương lắm. Thằng Scott, thằng Bryan tới gần là nó chạy trốn liền...

- Nó đẹp nữa, bố! Con Tú tiếp theo, mèo lông dài là mèo quý ở Mỹ.

- Quý thì người ta đã chẳng bỏ lại. Vãn nói.

- Tội nghiệp nó, bố! Nó chỉ cần một mái ấm gia đình.

Vãn gạt ngang:

- Không mái ấm, mái lạnh, không tội nghiệp gì hết. Ai dại dột đi hứng của thừa người ta vứt đi?

- Bố ác quá, bố ở với phù thủy mới phải.

Chúng quay sang mẹ:

- Chỉ nuôi nó ngoài garage thôi, có phiền đến ai đâu. Bố mẹ chẳng chiều tụi con gì hết.

Phượng hơi suôi tai, nhưng hỏi lại:

- Thế ai sẽ hầu cái vụ phân, nước tiểu của nó đây?

- Khỏi lo, mẹ! Con này đã được tập luyện rồi, lúc trước thằng Tyler nói với con, con mèo của nó ngoan lắm. Chỉ việc mua một cái khay, đổ cát vào, nó sẽ tự động bậy vào đó, tụi con sẽ đem đi đổ. Cam đoan bố mẹ sẽ không phải hầu hạ gì nó hết.

Phượng mềm lòng, quay sang chồng:

- Anh nghĩ sao?

Vãn chưa kịp đáp, thì thằng Khôi dọa:

- Hè phải có cái gì cho tụi con giải trí chứ? Bố không cho nuôi mèo, thì mỗi khi đi làm về, bố mẹ phải đưa tụi con đi shopping.

Vãn nạt:

- Không đưa thì tụi bay làm gì?

- Làm gì à? Con sẽ lôi cái computer của bố ra chơi, con sẽ mang kèn ra tập thổi, con sẽ vặn hết mấy cái máy hát, TV lên xem cho vui...

- Còn con thì chơi Kungfu với thằng Bryan ở trong phòng bố. Thằng Quang nói.

Ôi, cái này thì Vãn ngán nhất, nên đành xuôi xị, nhượng bộ:

- Thôi được, mấy mẹ con muốn muốn làm gì thì làm, nhưng đừng phiền tới tôi.

- OK, vậy bố chịu rồi, nghe bố! Con hứa tuần này sẽ cắt cỏ cho bố.

- Còn con sẽ lật rau, giúp mẹ làm cơm...

- Thôi đừng nịnh, đi mang nó về!

Thế là con mèo hoang bắt đầu đi vào cuộc sống của gia đình Vãn. tới màn đặt tên, một màn cãi nhau ỏm tỏi giữa lũ nhỏ.

- Đặt tên nó là Mimi. Thằng Quang đề nghị

- Mini thường quá, mèo bà ngoại cũng tên Mimi...

- Nó là con gái, hay đặt tên nó là Kathy?

Phượng phải xen vào:

- Mèo ai lại đặt tên người? Vả lại bà hàng xóm của mình cũng tên Kathy, con thử mắng con mèo "Kathy! Câm miệng" là có chuyện với bà ngay.

- Ồ há... Hay gọi nó là Kitty? Carolyn lanh chanh nói.

- Kitty đâu phải là một cái tên, nó chỉ có nghĩa là mèo con, mà con này bự quá rồi.

- Tên gì cũng chê, nó bự, nhưng vẫn là baby trong gia đình mình. Carolyn phụng phịu như sắp khóc.

- Thôi được, tạm gọi nó là Kitty đi. Khôi chiều em nói. Chừng nào nó già, đổi tên khác.

Vui vẻ cả làng, Kitty trở nên một thành phần trong gia đình. Từ ngày được cha mẹ chiều, tụi nhỏ giữ lời hứa, nên bớt phá phách. Kitty ngoan lắm, nó yên phận ở trong garage và chỉ bậy vào cái khay cát, tụi nhỏ lo hốt đem đi đổ. Kitty ít dám lên nhà trên cào thảm, nên Văn cũng không phải bực mình. Một tuần sau đó, một hôm đi làm về, Văn thấy tụi nhỏ đứng chờ ngay nơi cổng:

- Chờ tụi con đi thư viện, bố!

- Đi thư viện làm gì?

- Mượn sách.

- Sách cả đồng kia, bố có thấy các con đọc đâu mà đòi mượn nữa?

- Nhưng chưa có sách về mèo bố ạ.

- Mượn sách về mèo để làm gì?

- Để điều tra "sơ yếu lý lịch" Kitty. Thằng Khôi đáp

- ???

- Để xem Kitty thuộc giống mèo nào, và cách săn sóc nó. Con Tú giải thích

- Không được. Bố mệt, để bố nghỉ.

- Đi thư viện về rồi hãy nghĩ, bố! Hôm nay con sẽ rửa bát thay bố.

Hai vợ chồng đều phải đi làm hết, nên công việc nhà được phân chia như sau: Phượng làm cơm với sự trợ giúp của con Tú, Văn rửa bát, hai thằng Khôi, Quang thay phiên nhau dọn bàn, lau bếp. Carolyn còn bé nên được miễn. Hôm nay chúng nó đề nghị đổi công tác, thằng Khôi thêm:

- Như thế là fair (công bằng) rồi, còn gì nữa bố?

Văn phì cười và tuy mệt muốn chết, nhưng chàng cũng đành chiều:

- OK. Lên xe đi, lẹ lên!

Có sách rồi, bốn đứa xúm lại đọc rồi so sánh, đối chiếu để điều tra dòng giống Kitty, xem nó thuộc loại mèo nào. Này nhé, mèo Persian lông xù, mũi tẹt, mặt ngắn, không phải Kitty rồi.

Mèo Himalayan có bờm như sư tử, mặt to, tai ngắn, cũng không phải nốt. Mèo Scottish lông ba màu trắng, vàng, xám, tai cụp như tai chó, càng không giống. Mèo Xiêm lông ngắn, tai và chót đuôi màu xám hay nâu đậm. Kitty lông dài nhưng không xù, lông hai màu nâu, trắng, tai vênh, mắt màu vàng, tuy không giống lắm với hình con mèo Maine Coon trong sách, nhưng thôi, cứ tạm cho thế đi.

Nuôi gần được một tháng, mới biết Kitty có bầu, hèn gì lúc mới đem về, cứ tưởng nó mập. Bây giờ thì thật rõ rệt, bụng ả to phình ra, những cái vú đã thấy lủng lẳng.

Hè qua nhanh lắm, thấm thoát đã đến lúc khai trường, lũ nhỏ phải đi học cả. Bà hàng xóm đưa trẻ con hai nhà đến trường. Tan sở, Văn tới đón chúng về, tiện cho cả hai bên. Một hôm, trong bệnh viện, nơi Văn đang làm việc, chàng nhận được một cú điện thoại lúc 10 giờ sáng:

- Alô, con đây bố! Tiếng thằng Quang.

- Hà, có chuyện gì vậy? Con gọi bố từ đâu?

- Từ nhà.

- Sao giờ này chưa đi học? Bà hàng xóm không đưa các con à?
- Không phải, bố ạ. Nhưng, con... con Kitty để được bốn con.
- Rồi sao nữa? Kệ nó chứ.
- Nhưng nó để ở trong phòng bố mẹ.
- Trời ơi! Đã bảo mà, rước của nợ về có ngày mang họa. Bây giờ làm sao lau chùi đây?
- Đừng lo, bố! Nó để ở gầm giường mà.
- Gầm giường càng chết nữa, chẳng thà nó để trên giường, còn đem khăn giường ra giặt rửa.
- Sorry, bố...

Văn câu:

- Chiều nay về, tao vứt hết cả mẹ lẫn con nó vào thùng rác!
- Đừng, bố! Làm vậy phải tội chết, để tụi con dọn.
- Thế hôm nay những đứa nào trốn học?
- Cả... bốn đứa.
- Trời ơi là trời! Cả bốn đứa bỏ học, để ở nhà xem mèo đẻ...

Văn câu kính cúp điện thoại nghe cái rụp. Chiều hôm đó Phượng làm ca chiều nên thoát, cả năm bố con phải xoay trần ra khênh giường đi chỗ khác để clean thảm, một khoảng to bằng cái gối bê bết những máu và phân mèo. Sau khi hốt hết phân mèo, trước hết phải phun nước lên thảm để làm tan máu khô, rồi dùng khăn thấm hết, sau đó rắc bột tẩy lên, chà thật kỹ, rồi dùng máy hút, hút đi. Làm vài chục lần như thế, mà vẫn không sạch, chỗ thảm vẫn loang vết ố, đành chịu. Lũ nhỏ biết tội nên then lét, Văn thấy tội nghiệp nên không nỡ mắng mỏ thêm. Con Tú an ủi:

- Mình kê cái giường lên thì không trông thấy vết ố nữa, bố ạ.

Văn lừ mắt không nói gì cả. Bà mèo được mời ra garage như trước, nằm trong cái thùng giấy có lót quần áo cũ cùng với lũ con của bà. Mèo con lớn nhanh lắm, mới ba tuần đã ra khỏi ổ và bậy lung tung khắp trong garage. Phượng cúi lằm, đi làm về, thay áo xong, chưa kịp thở, đã phải lau dọn garage, lũ nhỏ đi học về mệt, lại phải làm bài tập, nên năm thì mười họa mới giúp mẹ được một lần. Có lần, Phượng mệt, lười dọn, bé út đi đâu về, chạy xộc từ garage vô nhà bếp, ôm lấy mẹ, toan nhõng nhõo, thì bị Phượng đẩy ngược ra, nằng chun mũi người vài cái, rồi kêu toáng lên:

- Thôi chết, con đạp cứt mèo rồi... Dơ chân lên xem nào!

Cả một chiếc giày dính nhớp phân mèo.

- Chết tôi rồi, lê những đâu, chỉ mẹ coi?

Năm, sáu vết giày trong nhà bếp, vài vết trong garage, vết nào cũng thúí hoác. Lại một phen lau chùi cọ rửa nhà bếp, garage và lôi con bé đi tắm... Cũng may nhà bếp lót gạch bông, không có thảm nên cũng đỡ. Nhưng tình trạng này không thể kéo dài, Văn quát:

- Phải chấm dứt ngay, tôi chịu hết nổi rồi. Đem hết mấy con mèo con quăng thùng rác!

- Đừng ác, bố! Để con "train" nó cho.

- Được, làm sao đó thì làm, xảy ra lần nữa là bố giết hết!

Chàng đi mua lưới về, thằng Khôi quây lũ mèo con trong một góc garage, chúng chỉ được ở yên trong đó. Đi học về, bốn đứa hì hục rửa dọn, xong bắt đầu việc huấn luyện. Bọn nhỏ thay phiên nhau đứng rình, hễ thấy chú nào bắt đầu cào cào muốn xả xui, là tóm ngay lấy, để vô khay cát. Chú nào lỡ bậy ra ngoài, thì bị bắt dí mũi vào chỗ đó, rồi phết cho một cái. Lâu dần chúng cũng hiểu ý chủ. Công trình huấn luyện kiên nhẫn đó có kết quả, khi lũ mèo con bắt đầu vào khuôn ra phép, thì tấm lưới được dẹp bỏ.

Mèo con bắt đầu xâm nhập nhà trên. Thôi thì một cảnh tàn phá chưa từng thấy, chúng cào rạch thảm, cắn hết giày dép. Văn câu lằm, nhưng cũng đành phải đợi đến khi chúng được hai tháng rồi mới tính chuyện đem cho. Thằng Quang xin giữ lại một con đực đẹp nhất, màu nâu, có cái bờm như bờm sư tử. Từ mấy tuần trước, Phượng đã bắt đầu chiến dịch quảng cáo lũ mèo với các

bạn bè và đồng nghiệp, nào là mèo lông dài tuyệt đẹp, đã luyện kỹ về vụ tiêu tiểu, đã chích ngừa đủ thứ... Vì vậy cũng chẳng khó khăn lắm, cũng tìm đủ ba "thân chủ" bằng lòng rước đi. Bèn làm một buổi hẹn cả ba đến một lượt cho tiện. Buổi chiều có hẹn, Phượng đi làm về sớm, hối bọn nhỏ dọn nhà sạch sẽ để "cho họ khỏi cười nhà mình luộm thuộm." Sau đó đến màn trang điểm cho mấy chú mèo con để "lỡ họ không thấy đẹp như mẹ quảng cáo, họ đòi ý không lấy nữa, thì phiền." Dem mèo con ra chải lông, lấy khăn lau ri mắt, rồi lại buộc vào cổ mỗi con một cái nơ, coi đẹp ra gì... Mọi việc xuôi rọt, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ.

Con mèo con còn lại được đặt tên là Chubbi, nghĩa là bụ bẫm, vì quả thật nó bụ bẫm, dễ thương lắm. Tưởng thế là yên, ai dè vài hôm sau, bé Út ở ngoài vườn chạy vô, kêu âm lên:

- Bố ơi, ra xem con Kitty đang cắn con của nó kia!

Văn hét hoảng:

- Chết, coi chừng nó bị bệnh dại đấy!

Phượng từ dưới bếp đi lên, đứng đỉnh nói:

- Dại đâu mà dại? Không khéo nó có bầu nữa đấy, vì nó gù không cho con nó bú nữa.

Có lý, bởi vì từ mấy tuần nay, con mèo mẹ bắt đầu gào đực âm ỹ trên mái nhà. Nhiều đêm đi trực về khuya, không ngủ được, Văn cáu lắm, bèn năn nỉ mấy đứa nhỏ:

- Các con đã có Chubbi, để bố đem con mèo mẹ đi cho nhé?

Thằng Quang ngần ngại:

- Cho ai bây giờ? Người ta chỉ xin mèo con, chứ ai lấy mèo già?

- Không cho được thì đem đi vứt, chứ không rồi đây lại một bầy mèo con nữa, chịu gì nổi? Nhà mình chứ có phải pet shelter đâu?

- Làm vậy ác quá, bố! Thử nghĩ cách khác xem sao...

- Được, để bố tính.

Văn nặn óc, cố tìm trong số bạn bè, một người có lòng nhân và dễ tính. A được rồi, hai vợ chồng ông bạn già, ở một mình không con cái... Bèn nhắc điện thoại, làm một màn tả oán lâm ly, ông chịu, thế là đem Kitty đi liền. Nhưng than ôi, chỉ tới xẩm tối là đã thấy á ta bò về, kêu meo meo ngoài cửa. Có gì đâu, nhà ông bạn già chỉ cách nhà Văn có hai dãy phố, mà giống mèo tinh khôn lắm, thuộc đường như ranh. Thôi đành chịu, Kitty có vẻ quyến chủ đấy. Thôi, tha cho nó một phen.

Chubbi càng lớn, càng trở mã xinh đẹp lắm, lông dài mượt, mắt màu vàng rực, hay chuột ra gì.

Lũ nhỏ cưng như vàng, bé ẵm tới ngày. Có lần Văn bắt gặp nó ngủ trong giường của con Carolyn ban đêm. Sáng dậy, chàng la àm nhà:

- Con ngủ chung với nó, hít phải lông thành hen suyễn mất thôi. Mèo lại hay có sán lãi, lây chết.. Con nữa, ban đêm nhớ nó muôn đi "pi" thì sao? Nó bậy ra phòng, thì con dọn nhé?

Bé Út vùng vằng mãi, sau cùng cũng phải nghe lời, vì Văn dọa sẽ đem đi cho. Một ngày thứ bảy, cả nhà đang sửa soạn đi chơi, chợt nghe con Tú kêu rú lên:

- Trời ơi ghê quá, mẹ vào đây xem!

- Cái gì thế?

Thấy con Tú đang dòm vào gầm giường, Phượng cũng cúi xuống nhìn, thì ra là con Chubbi, hai mắt nó rực sáng như hai đốm lửa màu vàng. Thấy chủ, nó ngẩng lên, nhưng không quên dè chặn một vật gì dưới những móng sắc bén. Nhìn kỹ thì ra một con chuột to khủng đang cố vật lộn để chống trả. Khiếp đảm, Phượng hét lên và nhảy vội lên giường, ngồi thu chân lại, run như cây sậy. Thằng Quang từ phòng bên chạy sang, chẳng nói chẳng rằng, dơ gậy toan đập, nhưng con Tú cản lại:

- Coi chừng trúng Chubbi.

Vừa lúc đó, con chuột vùng lên chạy, kéo theo một vệt máu, nó đã bị thương. Chubbi vội vàng

đuổi theo để chụp, theo sau là bốn đứa nhỏ vác gậy gộc, cổ xua con chuột ra khỏi nhà. Một cuộc đuổi bắt náo loạn cả nhà. Chuột chạy vòng vòng, mèo đuổi bèn gót, leo cả lên bàn ghế, làm đổ vỡ tứ tung. Sau cùng, con chuột cũng bị đập chết. Nhưng kiểm điểm lại, thấy vỡ mất một cây đèn bàn và hai cái ly thủy tinh, một bình hoa bằng nhựa bị đổ, nước chảy lênh láng, và khắp nhà đầy vết máu và lông chuột. Thế là lại mất hết một buổi để dọn những đồ vỡ và lau chùi nhà cửa. Hết cả đi chơi, mà tội nhỏ cũng không dám kêu ca.

Một buổi chiều, Phượng vừa đi làm về, thì bà hàng xóm sang chơi. Sau vài câu xã giao, bà vô đề liền:

- Con mèo nhà bà ồn ào quá, nó cứ qua nhà tôi meo cả đêm, không ai ngủ được.

- Vậy hả? Con nào vậy, thưa bà?

- Cái con mèo đực màu nâu ấy, nó sang ở con mèo cái nhà tôi...

Phượng suýt bật cười, bây giờ lại bị mắng vốn vì không biết dạy mèo, để nó đi quấy rối mèo nhà người ta. Tuy buồn cười hết sức, nhưng Phượng cũng chỉ nhỏ nhẹ nói:

- Chết thật, cho tôi xin lỗi. Phải làm thế nào bây giờ?

Bà ta mách nước:

- Sao không thiên quách nó đi?

- Ừ nhỉ, có thể mà nghĩ không ra. Cám ơn bà.

Bèn dò địa chỉ của Animal hospital, rồi đem Chubbi đi liền, luôn tiện hỏi xem có thể ngừa sinh đẻ cho mèo cái. Ông bác sĩ thú y cho biết là có thể cắt buồng trứng, nhưng phải đợi nó đẻ xong tám tuần.

Thảm thoát đã đến ngày Kitty nở nhụy khai hoa lần thứ hai. Cảnh cũ lại tái diễn với những màn hót phân, cào thảm, chích ngừa, training mèo con và đem cho... Lần này không dễ như lần trước, Phượng năn nỉ sùi bọt mép cũng chỉ tổng khứ đi được có hai trụ. Hai trụ còn lại phải đăng báo cho không, tốn tiền đăng tới năm, sáu kỳ, cũng chẳng có ma nào chịu rước. Thật ra cũng có vài người tới coi, nhưng họ chê mèo lai, nên không chịu lấy. Phượng cãi:

- Con mèo mẹ chả rất giống Maine Coon là gì?

- Thế còn con bố?

Thế đành chịu, vì tí ai biết được cái... tổ con chuồn chuồn. Nhưng sau cùng, cũng có người chịu lấy, với điều kiện phải đem đến tận nhà cho họ, với giấy chứng nhận đã chích ngừa đủ thứ. Đành vậy, lại tốn tiền và phải xin nghỉ một buổi, lái xe hơn 30 miles đi giao mèo. Xong vụ mèo con, tính đến mèo mẹ, bác sĩ dặn phải chờ 8 tuần sau khi đẻ, thì bây giờ vừa đúng 8 tuần rồi đây, bèn làm một buổi hẹn, đem Kitty đến. Nhưng khi bác sĩ khám lại, thấy nó có bầu nữa, nên từ chối. Văn kêu hoảng:

- Sao ông bảo 8 tuần? Bây giờ mới hơn 8 tuần có vài ngày.

- Thì phải 8 tuần sau khi đẻ, mới mổ được. Ai biết đâu mèo của ông lại có bầu sớm thế?

Không làm gì hơn được, Văn đành hậm hực đem mèo về. Giận con quý cái hư hỏng, Văn bóp cho nó một cái thật mạnh, nó kêu chóc lên, vọt mắt. Văn kể lại cho vợ con nghe và nói với tội nhỏ:

- Các con thấy từ dạo nuôi mèo, cả nhà cực khổ biết bao. Bây giờ nó lại sắp đẻ nữa, bố nhất định không thể chịu đựng thêm, mà các con cũng vất vả vì chúng nhiều rồi. Giữ con Chubbi, vứt con mèo mẹ đi nhé?

Thằng Quang lắc đầu:

- Nó đang có bầu mà, bố!

- Chắc cũng vì vậy, mà người chủ cũ đành bỏ nó lại. Các con đại dột nên rước nó về. Trời sinh thú vật có thể tự túc được. Các con xem những con mèo hoang, mèo rừng vẫn đẻ con và vẫn sống nhăn, chết chóc gì đâu? Bố sẽ đem nó đến một khu đông người mà thả, nó sẽ tìm được một

nhà có từ tâm như nhà mình đã nuôi dưỡng nó bấy lâu. Nay đến lượt người khác chứ. OK? Bố sẽ mua cho các con một cái VCR, tha hồ xem phim...

Vừa hồi lộ, Văn vừa dọa:

- Nếu không, thì từ nay chúng mày ra garage mà sống với mèo, và phải lo hết mọi việc, kể cả việc đem mèo con đi cho. Bố mẹ nhất định không chịu trách nhiệm nữa.

Tụi nhỏ đã thấm mệt, vả lại cũng ham VCR, nên bằng lòng. Thế là một hôm, khi các con còn ngủ, Văn và Phụng rời nhà thật sớm, mang theo Kitty bỏ vào trong một cái thùng đậy kín. Rút kinh nghiệm lần trước, lần này, hai vợ chồng đem mèo đi thả ở một nơi thật xa, cách nhà tới 7, 8 miles. Có họa là thánh mới biết đường về, Văn nhủ thầm, và chàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Giữ lời hứa với các con, hôm sau, chàng đi mua cho chúng một máy VCR.

Hai tuần êm ả trôi qua, một sáng chủ nhật, Carolyn đang đi ra vườn, bỗng chạy ngược trở vô, kêu lên âm nhà:

- Bố mẹ ơi, cả nhà ơi! Con Kitty... Kitty đã về kìa.

Văn đang đánh răng trong phòng tắm, nói vọng ra:

- Nói lạ, con mèo nào chứ?

- Không, đúng con Kitty thật mà. Kìa, nó đã vô nhà rồi.

Mấy đứa kia còn đang ngái ngủ, nghe thế cũng bật ngay dậy, chạy ra phòng khách. Quả thật đúng là Kitty, bụi bặm và xơ xác sau một cuộc hành trình dài, nó nhất quyết quay về với chủ. Cả nhà đều ngạc nhiên và cảm động. Tụi nhỏ ôm lấy Kitty, đem đi tắm rửa sạch sẽ, và đãi ả ta một bữa ăn thịnh soạn để lại sức. Văn thì cứ thắc mắc, không hiểu làm cách nào mà nó biết đường về? Con này có thiên tính như chim bồ câu chăng? Thôi được, đã mấy lần tống khứ, mà nó vẫn quay về, nếu vứt nó đi nữa thì ác quá.

Thế là Kitty được chấp nhận cho ở lại. Bụng nó lớn dần, hai tháng sau, nó đẻ tới 5 con. Lần này, làm đủ cách như mấy lần trước, mà vẫn chẳng cho đi được con nào. Không biết làm sao hơn, Phụng bỏ tất cả năm chú mèo con vào một cái thùng giấy, đem ra trước cửa KMart đứng chờ kẻ hảo tâm đến rước. Đứng mỗi chân từ sáng đến quá trưa, người lớn, trẻ con xúm lại xem khá đông, trầm trồ khen ngợi, nhưng sau cùng thì... lảng mất. Trong cái tỉnh Tehachapi nhỏ bé này, có cả trăm con mèo cần cho đi, mà số người nhẹ dạ (hay đại dốt) chỉ đếm được trên đầu ngón tay, để gì gặp? Đứng hai ngày liền như thế, mặt trời chói chang, chân tay mỏi nhừ, mà không có kết quả, Phụng bực mình đem về.

Tuần sau đến lượt Văn đem thùng mèo đi chợ khác. Rút kinh nghiệm của vợ, Văn chẳng đại gì đứng chờ. Chàng đi vòng ra sau chợ, tìm chỗ vắng người, mở nắp thùng ra, năm chú mèo chạy tủa vào bên trong. Văn quăng cái thùng giấy vào cái xe rác ở gần đó, rồi xoa tay, ung dung đi bộ ra xe. Chàng ghé mua tờ báo, liếc sơ qua mấy mục quảng cáo, rồi quăng vô ghế sau. Văn vừa tính nổ máy xe, thì chợt thấy một người cảnh sát xuất hiện, ra hiệu cho chàng ngừng lại. Văn giật thót người, nhìn chung quanh để kiểm soát, xe chàng đậu đúng chỗ, có gì sai đâu? Để trả lời những thắc mắc của chàng, người cảnh sát đưa ra một tờ biên bản và nói:

- Ông bị phạt 200 đồng về tội thả súc vật ra nơi công cộng. Mèo, chó đem theo thì phải cho vào lồng, để chạy lung tung như vậy là phạm luật. Chúng tôi có camera theo dõi nên đã thấy hết. Bây giờ, mời ông vào chợ, bắt lại mấy con mèo, nếu chúng gây ra thiệt hại gì cho chợ thì ông phải chịu trách nhiệm.

Chán nản, Văn đành thở dài, làm theo lời viên cảnh sát. Sau một hồi đuổi bắt với sự trợ giúp của một người bán hàng, chàng thuận đủ năm chú mèo, đem ra xe chở về. Vào đến nhà, Văn bê thùng mèo quăng ra giữa nhà, rồi chẳng nói chẳng rằng một câu, chàng vào phòng riêng, đóng xập cửa lại. mấy đứa nhỏ ngỡ ngác, còn Phụng chỉ mỉm cười, lẳng lẽ pha một ly nước cam thật mát, đem vào phòng cho chồng:

- Mình uống đi cho hạ hỏa. Năm hết Tết sắp đến rồi, đừng giận dữ, nó đông cả năm.
 Thấy chồng vẫn làm thính, nàng kiên nhẫn:
 - Hôm nay là ngày ông Táo lên trời, còn có một tuần nữa là Tết. Xem nào, tết này là Tết Đinh Mão, năm mèo, mà nhà mình có nhiều mèo thế là điềm hên, lộc trời cho nhiều...
 Văn bật lên gắt:
 - Hừm, hên chẳng thấy đâu, mới mất toi nó 200 đồng tiền phạt đây.
 Nói xong, chàng vẫn tắt kế cho vợ nghe chuyện mới xảy ra ở chợ. Phượng cười thật dịu dàng:
 - Thôi tiếc làm gì, của đi thay người. Ra giêng thông thả, mình đem lũ mèo con đi cho Animal Shelter, bà hàng xóm mới mách, OK?
 Văn phì cười:
 - Sao bảo lộc trời cho, mà lại đem tống đi?
 Phượng không biết trả lời thế nào, chỉ cười trừ:
 - Hỏi các cố chi vậy, hạ hỏa rồi phải không?
 - Trái lại, đang lên cơn điên đây.
 Nói xong chàng túm lấy vợ. Phượng mắc cỡ, đấm chồng thùm thụp:
 - Quỷ nề...
 Văn cười lớn, kéo mạnh cho nàng ngã xuống, chiếc giường rung lên răng rắc. Phượng hét hoảng kêu lên:
 - Ấy chết, ra đóng cửa lại đã, kéo các con nó thấy
 PHƯƠNG - LAN
 (kỷ niệm những năm ở Tehachapi, CA)

SÓC LẠI VỀ TÌM ANH

*Ngoài hiên con sóc dưng cành
 Như mừng năm mới, hiên lành dễ thương
 Anh cười: “Cô Sóc ghen tương
 Minh âu yếm hết, chẳng nhường nhịn chi!”
 Á Nghi, 19.1.2023*

NGẮM ANH VÀ NGẮM NHAU

*Hai lần đón Tết không anh
 Buồn thân em chỉ loanh quanh một mình
 Ra vô ngắm những tấm hình
 Tựa vai nhau phút an lành lừa dối!
 Á Nghi, 19.1.2023*

CHUỘT VI TÍNH HƯ!

(Chia sẻ với tuổi già của chị Y.)

*

*Cát công gom góp đủ điều
 Khi cần xử dụng chúng đeo nơi nào?
 Cát con chuột, kiếm đàn... trâu
 Năm mèo chưa tới chuột mau trốn rồi?
 Ý Nga, 19.1.2023*

ANH KHÔNG PHẢI CON CHÁU HỒ

*Em hỏi: Anh muốn thứ thiếp
 Em sẽ tìm cho vài lô*?*

*

*Anh than: Trời ạ! Một cô
 Cả đời chưa nuôi con nôi!*

Nói gì vài “lô” cho khổ
 Em khỏi cần phải như... đo
 Một đũa tá hỏa, huống hồ...
 Cám ơn quan tâm, chiếu cố!*

*Thêm người? Cửa nhà chật hẹp,
 Còn đâu nữa chỗ ra vô?
 (Học... Hồ* chỉ sớm chết... khô)
 Cho anh được sống thượng thọ!
 Á Nghi, 19.1.2023*

*Lô = “lot” (tiếng Pháp) 1 phần
 *Hồ: Hồ Chí Minh

TRỞ VỀ NHÀ NGÀY 30 TẾT

NỤ HÔN LÌ XÌ

*Anh cười dưới nắng mùa Xuân
Bao nhiêu cánh bướm phân vân chuyền cành
Hoa chao trong gió lung linh
Khi anh trao nụ hôn tình mạch nha.
Á Nghi, 19.1.2023*

NHỚ QUÊ NHÀ

Chiều đông lạnh lẽo nhớ quê nhà
Tháng Chạp, Giáng sinh khúc thánh ca
Nhạc trôi tung bùng vang khắp xóm
Hài đồng máng cỏ Chúa sinh ra.

Tết đến xuân sang cũng nhớ nhà
Cây mai hàng xóm có vượn qua
Chợ hoa Nguyễn Huệ còn khoe sắc
Nữ tú nam thanh vẫn mượt mà?

Đầm sen hạ tới bóng chiều tà
Ngào ngạt hương thơm lại nhớ nhà
Chùa cũ rêu xanh nhòa ký ức
Bên trời nhạn trắng thoảng bay qua.

Bên hiên vắng vắng tiếng thu ca
Cảnh cũ hồn xưa chợt hiện ra
Hoàng cúc bên hiên vừa hé nụ
Chiều hôm man mác bóng quê nhà.

Quê cũ là gì cứ vấn vương
Đi xa vẫn thấy nhớ cùng thương
Cũng như Lý Bạch ngày xưa đó
Trăng sáng đê đầu quy cố hương. (*)
Sao Khuê

Lý Bạch có bài thơ:

TÌNH DẠ TU

Sàng tiền minh nguyệt quang
Nghị thị địa thượng sương
Cử đầu vọng minh nguyệt
Đê đầu tư cố hương

Dịch nghĩa là:

Trần trờ trong đêm vắng
Trước giương trăng sáng soi
Ngõ sương phủ mặt đất
Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Tôi khởi hành từ thành phố mùa đông
Bầu trời thấp, quê người giăng tuyết trắng
Bay về Việt Nam ngày ba mươi Tết
Căn nhà xưa ấm áp đợi tôi về.

Tôi biết mẹ cũng thấp thỏm đợi chờ
Đứa con xa đã lâu chưa gặp mặt
Tôi bận rộn giữa vòng đời quay quắt
Kỷ niệm có khi là một giấc mơ.

Mẹ đã chuẩn bị nấu bánh chưng chưa
Đợi tôi về đêm Ba Mươi nhóm lửa?
Góc bếp năm nào ngày tôi còn bé
Mắt long lanh như bếp lửa bập bùng.

Đêm ba mươi Tết huyền diệu vô cùng
Nồi bánh sôi như lòng tôi rạo rục
Chợt tiếng pháo giao thừa về là lúc
Tôi thấy mình vừa mới lớn khôn hơn.

Mẹ đã mua chưa những chậu hoa thơm?
Cành mai vàng trong căn phòng khách nhỏ
Tôi vẫn thấy mình đứng bên cửa sổ
Nhìn ra ngoài mơ mộng một trời Xuân.

Chuyến bay miệt mài đi giữa màn đêm
Vượt đại dương mang theo hồn lữ thứ
Tạm biệt tuyết rơi, gió lạnh viễn xứ
Đứa con thân yêu đang trở về nhà.

Nỗi vui mừng, vội vàng phố tôi qua
Hàng cây cũ nhìn tôi như chào đón
Những khuôn mặt quen bạn bè, lối xóm
Tất cả là ba mươi Tết trong tôi.

Đêm nay tôi sẽ thức, sẽ rong chơi
Về quá khứ tìm mùa Xuân đã mất
Tìm lại dư âm ngày Ba Mươi Tết
Đêm nay giao thừa tôi trẻ lại như xưa.

KIM LOAN

TÓC RỐI

*Những khi em ngồi viết lách
Anh thường rón rén sau lưng
Vuốt mái tóc dài khen: “Mướt,
Mà cột chặt tim, hơn thùng!”*

Cúi đầu nhớ quê xưa.

SAO KHÔNG... Ở CÙNG EM?

Anh đi đã hai mùa
Tình yêu vẫn ở lại
Trong từng lời bông đùa,
Từng dở, hay, luyến ái.
*
Tình anh vẫn trụ trong nhà
Ở nơi chồng vợ đầy, đưa, hứa, mời...
Nhật bao kỷ niệm rụng rơi
Thương yêu đầm thắm chăm đời cho nhau.

Ở khi anh yếu, đón đau
Em ngồi run rẩy vò đầu nỗi lo,
Ở tô com trắng, cá kho
Anh vui như thể cánh cò rong chơi,
Ở nơi năn nỉ, chọc cười...
Bây giờ nơi... ở: một người khóc thương!
Á Nghi, 17.1.2023

*

Bây giờ tóc không ai vuốt
Em vò rối rắm rụng rơi
Vẫn gọi bằng chanh, sả, bưởi
Không anh hôn, khen nữa rồi!

Đã hai mùa đông tử biệt
Chúng mình chẳng còn có nhau
Thèm bàn tay anh vuốt tóc
Xoa giùm em nỗi đờn đau.
Á Nghi, 17.1.2023

CHUA MÀ NGỌT

Những làm lẽ đáng tiếc
Trong cuộc sống vợ chồng
Nhiều như thom lăm mắt
Vị chua ngọt hòa chung.

Khi một người về đất
Người ở lại đón đau
Nhớ từng điều sai, đúng
Trong thương tiếc nghẹn ngào.
Á Nghi, 17.1.2023

CHIẾC VÁY NGÀY TẾT

Không khí Tết đã rộn ràng cả xóm. Nắng nhẹ nhẹ, gió mơn man và nhạc xuân lan tràn từ radio mọi nhà mọi ngõ. Nhà nhà đều sửa soạn đón xuân về.

Tôi và Bích Hợp hẹn nhau buổi chiều đi chợ Bà Chiêu mua sắm vài thứ. Buổi sáng mẹ sai tôi vò đãi mấy ký lô đậu xanh để gói bánh chưng và quậy nồi chè kho. Tôi làm vội vàng vì nghĩ đến Bích Hợp đang chờ.

Khi tôi giao thành phẩm mẹ tôi phán:

- Chưa sạch còn sót nhiều vỏ quá.

Vỏ đậu xanh còn sót nhiều thật. Tôi vẫn cố cãi mẹ :

- Con đãi kỹ lắm rồi, ai làm mà không sót, mẹ cứ soi mói như là dì ghẻ của cô Tấm ấy. Mẹ... thử ngồi đãi mấy ký lô đậu xanh xem..

Mẹ nổi cáu:

- A, con bé này học đâu ra thói cãi tay đôi với mẹ thế hả.

Tuy mắng con nhưng mẹ không bắt tôi làm lại, mẹ ngồi tỉ mỉ nhặt ra những vỏ đậu xanh còn sót.

Tôi thích món chè kho của mẹ nấu. tôi tha hồ ăn các loại mứt Tết và không thể thiếu món chè kho ngọt đậm đà. Mẹ nói chè nấu ngọt để được lâu, nên những đĩa chè kho qua Tết mà ăn vẫn còn ngon dù nhà tôi không có tủ lạnh.

Thấy tôi sẵn sàng để ra ngoài mẹ dặn theo:

- Đi đâu thì đi, về nhà cắt lá cắt rễ mấy ký củ kiệu kia cho mẹ.

Tôi ngao ngán nhìn mấy bó củ kiệu trong rổ to để ở góc bếp nhưng vẫn phải hứa:

- Bảo đảm con sẽ làm sạch mấy bó củ kiệu này.

Tôi và Bích Hợp chở nhau trên chiếc xe đạp đi chợ Bà Chiểu. Chợ Tết nhộn nhịp và đầy sắc màu Tết từ rau xanh đến trái cây, đồ tiêu dùng... Hai đứa vào chợ, say mê len lỏi trong những dãy sạp quần áo, trang sức, thơm mùi quần áo, nước hoa và hơi người, trước là để ngắm cho thỏa thích sau là chọn mua một vài món ưng ý.

Người đầu mà đông thế, cứ chen vai nhau mà đi, cứ xô đẩy nhau mà đi. Tiếng nói cười, tiếng trả giá mua bán tung bừng huyên náo.

Bích Hợp chỉ một chiếc váy ngắn màu tím treo ở trên cao trong một sạp quần áo và nói với tôi:

- Mình xem thử cái váy này nha ?

Tôi cũng thích thú nhưng vẫn ngần ngại:

- Ừ... ừ... Màu tím đẹp đây... chỉ sợ... nó hở hang, đã ngắn ngắn lại còn sát nách nữa.

- Sợ gì? Đẹp thì mua..

Bà bán hàng dùng cây sào dài “khều” chiếc váy trên cao xuống. Hai đứa trầm trồ giờ váy lên vuốt ve và khen:

- Dễ thương quá..

- Mình vải bằng thun mềm mại co giãn êm ái ghê.

Bích Hợp ướm thử váy lên người và nói với bà bán hàng :

- Nhưng... váy ngắn mới tới đầu gối. Bác ơi có váy nào dài hơn nữa không?

Bà bán hàng giải thích với hai con bé học trò mặt còn non choẹt:

- Đây là mini jupe. Thời trang mà.

Hai đứa tôi chụm đầu vào nhau thì thâm bàn tán rất lâu mới đi đến quyết định... mua chung một cái cho đỡ tốn tiền để mặc 3 ngày Tết, vì nếu mặc không vừa hay không thích nữa thì bỏ cũng không tiếc. Thời xưa cuộc sống thật giản dị, mua quần áo ở chợ chỉ nhắm chừng mà mua, không có chỗ thử quần áo và cũng không có luật lệ nào cho trả lại hàng đã mua như bây giờ.

Lần đầu tiên hai đứa bạo gan thử diện mini jupe xem nó ra làm sao.

Tôi không dám mang chiếc váy về nhà sợ mẹ trông thấy, Bích Hợp mang về nhà nó. Hôm sau nó len lén mang sang nhà tôi, chiếc váy được gói kỹ trong tờ giấy báo. Hai đứa tôi trèo tót lên căn gác lửng để thử váy.

Bích Hợp mặc váy trước, chiếc váy ôm theo thân người nó thật đẹp và gợi cảm. Nó reo lên khe khẽ sợ dưới nhà mẹ tôi nghe thấy:

- Trời ơi... Tớ thích lắm, đẹp ơi là đẹp.

Nó uốn ẹo qua lại và nhìn vào gương mà mơ:

- Mặc váy này tớ ước gì được chải tóc cao phồng như mái tóc cô ca sĩ Minh Hiếu nữa cơ. Sang trọng lịch sự lắm.

Tôi vội ngăn cản:

- Chải tóc cao phồng là phải đánh tóc rối, xịt keo, lúc gội đầu cực chết luôn đó Bích Hợp. Với lại kiểu tóc ấy không hợp với tuổi học sinh chúng mình.

Nó vẫn mơ tiếp:

- Hay tớ buông xòa mái tóc dài sần mọng như cô Thanh Thúy?

Mặc kệ nó mơ những mái tóc ca sĩ. Đến lượt tôi mặc váy cũng đẹp, nhưng tôi... co rúm người lại vì váy hở nách và hở đùi. Tôi lo lắng:

- Chết rồi, thế này mẹ tớ không cho mặc đâu.

Bích Hợp khích lệ tôi:

- Yên chí đi. Ngày Tết không ai mắng con cái vì sợ xui xẻo cả năm. Vậy hai đứa mình ai sẽ mặc váy trước đây?

- Bích Hợp mặc... thí nghiệm trước đi, khai trương cái váy ngày mùng một Tết, tớ sẽ mặc ngày mùng 2 Tết, mẹ Bích Hợp không mắng thì chắc mẹ tớ cũng không.

Bích Hợp thắc mắc:

- Thế còn ngày mùng 3 Tết ai mặc?
- Mùng 3 Tết hai đứa đều không mặc cho... huề. Mặc liên tiếp người ta sẽ phát giác ra hai đứa chỉ có một cái váy màu tím.
- Ừ nhỉ... với lại mình còn mặc thứ khác nữa chứ.

Chợt Bích Hợp băn khoăn:

- Làm sao chúng mình cùng mặc váy đi sở thú chụp hình được nhỉ?

Tôi và Bích Hợp thân nhau lắm, Tết năm nào hai chúng tôi cũng rủ nhau đi Thảo Cầm Viên chơi và chụp hình, chụp bên vườn hoa xong thế nào cũng chụp bên chuồng voi, chuồng khỉ, gấu, beo đủ cả... Tết năm nay cũng sẽ đi nhưng chỉ có một chiếc váy đẹp mà cả hai đứa đều thích. Biết làm sao?

Thấy Bích Hợp thích mặc váy quá tôi nhường nó:

- Mùng 3 Tết chúng mình đi sở thú và Bích Hợp mặc váy. Còn tớ mặc thứ khác.

Bích Hợp sung sướng gói chiếc váy vào tờ báo mang về nhà đợi ngày Tết đến.

Tôi và Bích Hợp, hai đứa chơi thân quấn quýt nhau như hình với bóng. Cùng viết chung cuốn lưu bút ngày xanh, đọc chung tờ tạp chí, cuốn truyện hay. Đi chơi thế nào cũng chụp hình chung làm kỷ niệm dù hàng ngày vẫn thấy mặt nhau tại lớp học hay khi về nhà.

Căn gác lửng nơi mà các chị em tôi ngủ trên này thỉnh thoảng có thêm Bích Hợp qua chơi và ngủ lại dù nhà nó chỉ cách nhà tôi vài bước chân chạy vù một cái là về đến nhà thế mà nó vẫn thích chen chúc ngủ chung với chị em tôi. Hai đứa tôi nằm cạnh nhau thủ thỉ nói chuyện cho tới khuya bên mấy đĩa em đang ngon giấc.

Mẹ tôi đã chung bày bàn thờ Tết nào bánh chưng chè kho, nải chuối sứ xanh và hoa quả, dĩ nhiên không thể thiếu bình hoa vạn thọ sắc vàng rực rỡ .

Trong lòng tôi cũng đang rực rỡ niềm vui khi nghĩ đến mùng 2 Tết sẽ được mặc chiếc váy đẹp. Chiếc váy mini thời trang lần đầu tiên trong đời tôi dám... cả gan “hùn vốn” một nửa mua để mặc.

Mùng 1 Tết trôi qua, tôi hình dung ra Bích Hợp xinh đẹp trong chiếc váy mini màu tím đi chúc Tết người thân nhà nó và được bao người khen ngợi. Rồi tôi hình dung đến lượt tôi, hồi hộp và hào hứng quá.

Theo đúng giao ước buổi tối mùng 1 Tết Bích Hợp sẽ mang chiếc váy sang cho tôi và nó đúng hẹn. Hai đứa lại mang gói giấy báo bọc chiếc váy chạy tót lên căn gác lửng. Nhưng lên tới gác thì Bích Hợp buồn buồn thông báo:

- Chiếc váy... bị... tớ ủi cháy rồi! Tớ cũng chưa được mặc.

Tôi tắt ngúm niềm vui, bàng hoàng ngẩn ngơ và khóc ngay tại chỗ. Thấy tôi khóc Bích Hợp sợ quá cũng khóc theo. Nó mở tờ báo và trải chiếc váy ra trước mặt tôi, chỉ vào vết cháy xém dài trên váy và sụt sùi:

- Đây nè, chiều 30 Tết tớ đem giặt và ủi lại cho đẹp để sáng mùng 1 mặc. Ai ngờ vải thun gặp bàn ủi nóng đã cháy và co rúm lại luôn.

Bích Hợp hối hận năn nỉ:

- Tớ không dám sang báo sợ bạn mất vui đêm 30 Tết và xui ngày mùng 1 Tết, đợi đến tối mới dám sang đây. Thôi, đừng khóc nữa, tớ xin lỗi...

Thấy Bích Hợp buồn, Bích Hợp năn nỉ, tôi dù tiếc rẻ cũng phải ngưng khóc:

- Ngày Tết ai mà giận là giận cả năm sao. Tuy chiếc váy bị hư xấu phải bỏ đi nhưng...may mắn là cả hai mình đều được mặc thử và ưng ý. Tết sang năm chúng mình “già” thêm một tuổi nữa, sẽ mạnh dạn mua mỗi đứa một chiếc mini jupe, hi vọng mẹ không la.

Bích Hợp quên buồn, nó lại dẹt mộng:

- Nhưng khác màu kẻo người ta lại tưởng hai đứa mua chung một váy thì oan lắm. Tết sang năm tớ nhất định sẽ có kiểu tóc thích hợp với chiếc váy mới.

Tôi tò mò:

- Kiểu cô Minh Hiếu hay cô Thanh Thúy?

- Tớ sẽ cắt tóc kiểu Phương Hoài Tâm dễ thương, hợp với lứa tuổi học trò chúng mình và hợp với chiếc váy mini xinh xinh. Đi sở thú ngày Tết chụp hình kỷ niệm thật tuyệt vời.

Nguyễn Thị Thanh Dương

YÊU TẾT

Biết Tết từ bao giờ,
Mà tôi yêu đến thế,
Tôi tìm Tết mỗi mùa,
Cả một thời thơ trẻ.

Tìm trong tờ lịch mỏng,
Đếm thời gian vui dần,
Ngày Tết xa thăm thẳm,
Đề tôi chờ tôi mong.

Đêm ba mươi tôi thức,
Rạo rức đón giao thừa,
Lại sợ mùa xuân hết,
Sẽ tàn một giấc mơ.

Tết từ trong nhà tôi,
Bánh chưng xanh, hoa quả,
Tết ra ngoài đầu ngõ,
Xác pháo đỏ tiếng cười.

Tết của tuổi đôi mươi,
Tôi tìm trong hoa bướm,
Chưa biết trang điểm đời,
Đã thấy mùa xuân thắm.

Tìm trong nắng trong gió,
Từ đất trời về đây,
Trần gian đang mở cửa,
Đón mùa xuân tràn đây.

Tết đã đi theo tôi,
Trên đường đời vạn nẻo,
Tôi thêm bao tuổi rồi,
Mà lòng chưa khô héo.

Dù cùng trời cuối đất,
Vẫn hướng về một phương,
Tôi vẫn hoài yêu Tết,
Vì Tết là quê hương.

Nguyễn Thị Thanh Dương

TÌNH XUÂN

Đang lơ mơ ngủ, Anh giật mình vì những ngón tay nghịch ngợm khều nhẹ vào lòng bàn chân. Đưa tay dụi mắt, Anh nhìn thằng cháu nội đang khúc khích cười rất đáng yêu.

- Kiên, lại phá phách gì nữa đây?

Thằng bé khoe hàm răng trắng tinh trên khuôn mặt đen thui qua “nụ cười tỏa sáng”. Bằng giọng thì thào nó hỏi:

- Ông có muốn nghe bài văn chị Ly Ly tả bà không?

Mắt sáng ngời, Anh ngồi bật dậy, gật đầu nôn nóng. Thằng bé rất thích cái kiểu hóng chuyện rất nhiệt tình của ông nội.

“Nhà em có nuôi một bà nội suốt ngày ngồi lướt Facebook. Ngày nào bà cũng điện thoại nói chuyện với cô tận 3 tiếng, có hôm mãi buồn quá, không tắt bếp nên cháy cả nồi. Da

của bà nhăn nheo. Răng bà trắng, vàng hoặc đen. Bà cũng thỉnh thoảng dạy em học bài. Em rất yêu quý bà em”. ()*

Anh ôm bụng cười khoái chí. Thằng bé cũng cười theo. Cả một góc nhà vang vang tiếng cười thỏa thuê, thích thú.

LyLy và Mimi từ trên lầu chạy nhanh xuống, hỏi dồn:

- Ông thấy bài con tả bà có chính xác không?

Anh gật gù:

- Ừ! Cũng... đúng.

Nhưng chợt nhận ra mình không được công bằng, nên Anh vội chữa lại:

- Nhưng... hình như có hơi quá đáng, vì bà của con đâu có già đến nỗi da nhăn nheo ghê thế, răng cũng đâu có đen...

- Ừm... ừm thì ...“cường điệu” một chút cho hấp dẫn mà ông.

Tuy nói thế, nhưng nét thích thú vẫn còn đọng trên nụ cười của Anh. Một lúc sau, nhìn thấy hai đứa cháu nháy mắt, hắt đầu ra hiệu cho nhau, Anh thắc mắc.

- Còn gì nữa hả?

Thằng bé lại thì thào như lúc nãy:

- Thế... ông có muốn nghe bài chị MiMi tả ông không?

Hoi chợt dạ, Anh thầm nghĩ “chắc nó lại tả mình tếu táo như tả bà của nó”. Nhưng vốn là người chính trực, nên Anh khe khẽ gật đầu.

“Trong gia đình, em yêu quý và thần tượng nhất là ông nội. Trong nhà ông rất có tiếng nói. Bố mẹ em cãi nhau chỉ cần ông ho một cái là tất cả trở về bình thường. Bà cũng sợ ông. Em rất nể ông. Ông đã về hưu nên chẳng làm gì cả, suốt ngày chỉ hái hoa, thưởng trà rồi trùm chăn ngủ. Đến bữa ăn thì ông chỉ ló đầu ra hỏi “Cơm chín chưa Báy, tau đói lắm rồi”. ()*

Anh nhăn mặt, xoa tay:

- Hừ! Không giống ông tí nào. Tụi mày chỉ bôi bác ông.

Mimi co bàn tay lại, rồi giơ từng ngón tay lên hỏi:

- Ông có về hưu không?

- Có... sắp... về hưu non.

- Khi ngủ ông có trùm chăn không?

- Có.

- Ông có uống trà không?

- Có.

- Ông có hay nói “Sao mãi chưa dọn cơm lên, bố đói rồi” không?

- Có.

Thằng cháu nội đích tôn chỉ mới mười tuổi đã nhanh nhẩu khóa miệng Anh bằng những chữ “có” quyết liệt. Nó tước đoạt quyền tự do ngôn luận của Anh một cách thô bạo, trong khi Anh chỉ biết ngớ mắt ra nhìn. Nhìn để thấy thằng bé nghiêng đầu, tặng cho Anh một nụ cười mơn trớn, trong khi chị Mimi của nó giải thích:

- Còn chuyện ông chỉ ho một tiếng là ba mẹ con hết dám cãi nhau, hay bà cũng sợ ông, là tụi con đánh bóng ông, để ông trở thành một người “có tiếng nói” trong gia đình. Oai vệ thế ông còn muốn gì nữa.

Bạn bè của Anh đã từng cảnh báo “Hình như bọn mình già thật rồi. Bây giờ làm gì cũng chậm chạp, nói năng thì cứ ập a, ập ứng, chẳng tranh cãi với ai cho ra hồn”. Lúc đó, Anh cực lực phản đối, nhưng giờ mới thấy... quá đúng. Đã lỡ cười khi nghe nó tả bà, không lẽ

bây giờ Anh lại phản đối khi nó tả ông. Thấy Anh đăm chiêu, ba đứa cháu ùa vào ôm lấy Anh, cười hăng hắc:

- Là tụi con trêu ông thôi. Bài này trên “net” chứ đâu phải tụi con viết. Thấy vui vui nên đọc cho ông nghe đỡ buồn.

- Mà này, sao ông bà nội, cứ một người ở Việt Nam, một người ở Mỹ. Con thấy ông bà của bạn con ở chung, đi sinh hoạt hội cao niên chung, đi chợ chung, đi nhà thờ chung, rất vui vẻ. Còn ông bà thì...

Thằng Kiên xen vào cướp “diễn đàn”, buông lời nhận xét y như “ông cụ non”:

- Thế mà hay đấy. Chị chỉ thấy ông bà nó vui vẻ, chứ đâu nhìn thấy lúc họ cãi nhau. Chị có thấy mỗi lần hát karaoke, bà của mình hay hát cái bài gì có câu “Càng đi xa em càng nhớ anh...” không? Ông bà không ở cạnh nhau nhưng thương nhau thắm thiết, phải không ông?

LyLy vừa cười, vừa giật mạnh cánh tay thằng Kiên:

- Thôi đừng nhiều chuyện, ra ngoài cho ông ngủ tiếp. Ngủ ngon ông nhé.

Nhìn bóng mấy đứa cháu khuất sau cánh cửa, Anh nghe lòng mình ngập tràn hạnh phúc. Ngày ngày, con cháu quây quần bên Anh, tiếng Việt líu lo của nó làm Anh vui mừng khắp khởi, vì biết mình đã làm tròn trách nhiệm con dâu giao phó “Ở nhà này, chỉ có bố mới có khả năng gìn giữ tiếng Việt cho mấy đứa nhỏ”. Mỗi Chúa nhật, buổi trưa Anh đưa các cháu đến nhà thờ học Việt ngữ, buổi tối lại bày ra hát “karaoke” để chúng nhìn mặt chữ và hát theo điệu nhạc. Kết quả học tập tốt, mà tình cảm ông cháu càng gắn gũi, gắn bó, chứ không như các ông bạn già của Anh thường than thở “Bọn trẻ ngày càng xa mình.”

Anh bước xuống giường, mơ màng nhìn ra cửa sổ. Chỉ còn hai tuần nữa Chị sẽ có mặt ở đây và căn nhà này sẽ tràn ngập sắc xuân. Chiếc lư hương cùng hai chân đèn cũ kỹ trong nhà kho sẽ được Chị mang ra cho mấy đứa cháu lau chùi bóng láng, rồi cẩn thận đặt lên bàn thờ, với mâm ngũ quả, một bình hoa đủ màu sắc và hai đòn bánh tét tròn u được bọc kín trong mảnh ni-lông trong suốt, có hình những cánh mai vàng in trên tấm giấy màu đỏ và hàng chữ “Chúc Mừng Năm Mới”. Không khí Tết sẽ tràn ngập trong căn nhà ấm áp với tiếng nói, tiếng cười rộn ràng của Chị. Rồi Chị sẽ lăng xăng chiên, xào, nấu nướng, để làm những món ngon quen thuộc, chuẩn bị đón mùa xuân mới. Bọn trẻ sẽ hí hửng thưởng thức những món mứt thơm lừng, những khoanh giò thủ tròn trĩnh, đậm đà hương vị mằn mặn, giòn ngọt mà Anh thường lắc đầu chê bai “Dân Nam kỳ làm cái gì cũng bỏ đường. Thức ăn mằn chứ có phải là chè đâu...” Chê vậy đó, nhưng lúc nào Anh cũng là người thanh toán sạch sẽ đĩa giò thủ đầy ắp Chị vừa mang ra.

Anh cảm thấy mình rất may mắn khi có Chị bên cạnh gần bốn mươi năm. Là một người phụ nữ bình thường, Chị không có gì nổi trội về nhan sắc, vóc dáng và cả trình độ học vấn, nhưng Chị có tấm lòng nhân hậu, hay thương người. Trong gia đình, Chị luôn dành những gì tốt nhất cho chồng, cho con. Với người ngoài, ai gặp khó khăn, hoạn nạn, Chị lẽ làng xắn tay giúp đỡ. Chị hăng hái kêu gọi mọi người đóng góp trong các công việc từ thiện. Nhưng cũng chính điều này đã nhiều lần làm Anh Chị bất đồng ý kiến. Anh rất ngại những chuyện dính líu đến tiền bạc, dễ mang tai, mang tiếng. Còn Chị thì “cây ngay không sợ chết đứng”, dù Anh có ngăn cản, Chị vẫn lén lút tiến hành. Dù trước mặt Anh, Chị nhỏ nhẹ “Anh không thích thì em không làm”, nhưng sau lưng Anh thì Chị kêu người này, gọi người kia, lái xe từ đông sang tây để xin cái này, mua cái nọ, đóng thùng gửi về giúp trại mồ côi, giúp người nghèo ở Việt Nam. Chị lúc nào cũng lăng xăng, miệng bằng

tay, tay bằng miệng. Cái miệng lúc nào cũng cười toe toét, nên làm sao Anh giận được, dù mắt Anh liếc ngang, liếc dọc, cao giọng trách móc “Bà tưởng bà còn trẻ lắm hả? Lên tới hàng sáu rồi đây. Già khú. Bớt lãng xãng cho tôi nhờ.” Những bà vợ khác nghe câu này chắc sẽ tức giận, nhảy đồng lên, nhưng Chị chỉ nhún vai, kê sát mặt Anh, chun mũi cười khà khà. Đã vậy các con còn giơ tay ủng hộ Chị:

- Mẹ đang làm công việc “để đứ cho con” mà ba. Chẳng phải ba hay nói, so với các bà vợ của bạn ba thì mẹ số một. Gia đình mình mà thiếu mẹ là thiếu tất cả sao?

Anh ra đầu cho các ông bạn cùng bàn im lặng để nghe chú rể trong bữa tiệc “Kỷ niệm 35 năm thành hôn” trả lời câu phỏng vấn của MC:

- Cảm giác của chú rể trong giây phút này ra sao?

Sau khi nắm tay cô dâu quay một vòng trên sân khấu, chú rể hăng giọng trả lời:

- Dù đã trải qua 35 năm nội chiến từng ngày, nhưng tôi vẫn cảm thấy vui. Vui... vì cho đến giờ phút này, cả hai vẫn còn lành lặn, để hôm nay tôi còn được đứng bên nàng mà hát rằng “*Em, anh sẽ yêu em dài lâu. Em, anh sẽ yêu em đậm sâu...*”

Giữa tràng pháo tay cổ vũ nồng nhiệt của quan khách, đám bạn của Anh xì xào:

- Trời đất, nào giờ tao đâu biết thằng Tri cũng nịnh vợ ra trò. Nhớ hồi đó nó nói với tao, vợ nó là người đàn bà toàn diện. Toàn diện theo nghĩa: diện sáng, diện trưa, diện chiều, tối đi ngủ cũng diện luôn.

Mấy ông “độc thân tạm thời” cười nắc nẻ. Ông Phiên che miệng nói nhỏ:

- Hồi đám cưới vợ chồng nó tao không đi dự được. mấy tháng sau gặp nó, tao hỏi, vợ mày ra sao? Nó nhìn tao đáp bằng giọng rặc mùi “phản động”, vợ tao là thiếu nữ. Tao trợn mắt, chứ chẳng lẽ vợ mày là thiếu nam à? Nó cười, mày phải hiểu cao siêu hơn cái nghĩa thông thường. Thấy tao ngớ ra, nó nháy mắt cười, nghĩa là vợ tao... là một người... thiếu... nữ... tính.

- Hay! Hay!

Ông Tùng đập tay lên bàn, nói tiếp:

- Tao cũng đã từng nghĩ vậy. Vì có lần đến thăm, tao thấy bà cắt cỏ, đốn cây, rửa xe ào ào, còn nó ngồi xem TV.

- Ủa! Bà không la lối, chì chiết nó sao?

- La cái gì khi mà nó làm cái gì bà cũng chê, cũng nói, để yên đó cho tôi. Dựa vào đó nó phán, từ đây tôi sẽ ngồi yên để bà làm cho vừa ý.

- Vậy là số nó sướng, chứ gặp phải bà nhà tao... còn khuya.

Cả đám cười chưa dứt tiếng thì “chú rể 35 năm” đã kéo ghế ngồi kè:

- Mấy cha này, bữa nay bỏ vợ ở nhà để tới đây nói xấu vợ phải không?

- Đỡ hơn mày nói xấu vợ giữa bà con trăm họ. Coi chừng tối nay bà vật lông mày à nha.

- Trời... bà xã tao là dân chơi thứ thiệt mà. Tao nói cỡ nào bà cũng không “care”, trừ một chuyện... không nói được.

- Chuyện gì?

Chú rể quơ tay phản đối:

- Đã bảo không nói được.

Ông Phiên quét mắt nhìn quanh một lượt rồi cầm ly rượu lên:

- Dô, dô.

Chú rể hưởng ứng nhiệt tình để chứng tỏ tửu lượng của mình thuộc hàng cao thủ. Vài mươi phút sau, khi giọng nói của chú rể bắt đầu lè nhè, ông Phiên bèn tấn công:

- Ê! Kể nghe... chuyện gì mà vợ mày không cho nói?

- Đã nói... Hồng nói được.

- À, bữa nay tao mới biết mày là hội trưởng hội sợ vợ.

Nốc tiếp một ly, chú rể khoa tay:

- Ai nói tao sợ vợ.

- Hồng sợ thì kể... chuyện... không được kể đi.

Nhìn quanh quất, chú rể che miệng nói nhỏ, nhưng âm lượng hình như to hơn lúc bình thường:

- Hồi đó đó... mới qua Mỹ được vài tháng, vợ chồng, con cái dắt nhau đi “mall”. Ta nói... quê ơi là quê, giống như Tư Ếch đi Sài Gòn vậy. He!he! Vòng vòng một hồi, bà đòi đi vệ sinh. Tìm hoài không ra chỗ, chịu hết nổi, bả quay ngang, quay dọc, rồi túm đại “thằng” Mỹ vừa đi ngang, nói “I want to go to the bathroom.” Nhưng phát âm sai bét, nên chữ “bath” nghe thành chữ “bed”. Nó nhìn bả, tròn trĩnh, tròn đen muốn lọt ra ngoài luôn. Lúc đó, quýnh quá đâu biết làm sao, bả vòng tay ra phía sau, chỉ vào cái mông. Cũng may, thằng Mỹ thuộc loại thông minh nên hiểu liền. Nó kéo tay bả, chạy bắt kẻ sống chết. Ha! Ha! Tao nhìn theo cười muốn đứt ruột luôn.

Các ông ré lên, gõ ly, gõ chén kêu rang rang. Nhưng rồi... họ cũng thắng kịp để giữ lịch sự, khép miệng cười hiền lành khi “cô dâu 35 năm” ghé qua bàn, nhìn chú rể hỏi với giọng nghi ngờ:

- Ông kể chuyện gì mà mấy ông cười dữ vậy?

Ông Phiên lắc đầu nguây nguây:

- Ôi! Chuyện tào lao thiên địa đó mà.

Rồi ông đổi giọng tha thiết:

- Tụi tôi muốn... cảm ơn chị đã săn sóc thằng bạn nói khổ của tụi của tôi để nó được lành lặn sau 35 năm..

Chú rể hót nhanh, trước khi gục mặt xuống bàn:

- Sống chung với... cạp. He!he!

Âm vang vui nhộn của bữa tiệc vừa tàn còn theo Anh trên suốt con đường về nhà. Nhớ lời hứa của thằng con, sang năm mới, con sẽ tổ chức tiệc mừng “Anniversary 40 năm” cho ba mẹ, lòng Anh bỗng nôn nao. Rồi từ đâu, nỗi nhớ bỗng tràn về. Nhớ xôn xao. Nhớ lạ lùng... đến nỗi anh phải ghé qua cây xăng, gõ vài dòng nhắn tin “Còn mười ngày nữa.... gia đình mình sẽ rộn ràng đón Tết như năm nào. Mong em và...”. Muốn gõ thêm hai chữ “Yêu Em” mà sao những ngón tay Anh cứ mãi ngập ngừng. Nhớ bài văn tả ông bà của mấy đứa cháu, ông cười một mình “Già rồi... tụi cháu biết được... chắc độn thổ luôn.”

Nặng nọt một hồi lâu, Anh thấy ba lá bài xuống bàn, ngược mắt nhìn Chị, ra vẻ thều nhão:

- Bù. Đứt vốn luôn em ơi.

Hai thằng con trai cười hí hửng, vuốt từng tờ giấy bạc, giọng hân hoan:

- Còn tụi con thì vốn tăng cao.

Chị ngồi thẳng người, nhìn từng đũa, giọng ngọt ngào:

- Thôi, chơi vậy đủ vui rồi, mấy đũa trả tiền lại cho ba đi.

- Sao được mẹ. Tiền ăn bài là tiền hên đầu năm, đâu trả lại được.

- Tội nghiệp ba mà.

Hai cái đầu đen thui vẫn lúc lắc từ chối. Điều đình không xong, Chị trở giọng trách móc:

- Con cái gì mà đi ăn tiền của ba. Trả lại cho ba đi.

Thằng con đứng lên, vừa đếm tiền, vừa trả treo:

- Vào sòng bài ăn thua rồi thì không cha con gì hết.

Con dâu hòa vào:

- Hồi nãy ba ăn bài, mẹ vỗ tay đôm đốp vui mừng, chứ có thấy mẹ bảo ba trả lại cho tụi con đâu.

Chị giật lấy trái banh trong tay cháu nội, ném thẳng con:

- Đồ bất hiếu. Ba nuôi tụi bây cực khổ từ nhỏ đến lớn, giờ lại nỡ lòng...

Chưa hết câu, không biết nghĩ sao Chị đổi giọng van lơn:

- Thôi thì chiều nay dắt ba đi ăn nhà hàng... bù lỗ cho ba đi.

Tội nghiệp ba.

Hai thằng con bò ra cười, vì chúng nói đùa nhưng Chị thì nói thật. Đứa con dâu vỗ tay:

- Vâng! Ngay bây giờ con sẽ đãi cả nhà một châu “buffet”. Ói! Giờ mới biết bà yêu ông đến chừng nào. Vậy mà tuần trước, bà gọi sang, nhất định năm nay không trở về ăn Tết, làm ông trở bệnh tương tư mất mấy ngày. Ông còn nói nhà này không có bà là không có mùa xuân. Thế mới tình chứ.

Anh quay sang nhìn đôi má ửng hồng của Chị, rồi nhớ câu thằng Kiên nói “Sao ông bà nội, cứ một người ở Việt Nam, một người ở Mỹ” mà thấy nao nao trong lòng. Tội nghiệp Chị, cứ mỗi lần cô em ở Việt Nam gọi sang nói “Mẹ hỏi chị bao giờ mới về thăm, mẹ nhớ chị, sợ chết không gặp mặt chị” thì Chị lại ray rứt vì nghĩ mình không tròn chữ hiếu. Về Việt Nam thì lại nhớ chồng, thương cháu, lo không có ai chăm sóc. Cứ thế mà chạy đi, chạy về, một năm hai lượt, làm Anh xót cả ruột mà chẳng biết giải quyết thế nào. Cách đây một tuần, Chị gọi cho Anh:

- Đạo này mẹ yếu lắm rồi, chắc Tết này em không về bên ấy được.

Đang hớn hờ chờ đợi một cái Tết ấm cúng, cùng bữa tiệc “Anniversary” tung bừng mà các con đã chuẩn bị, Anh như quả bóng xẹp xuống. Nỗi buồn bã, thất vọng ập đến, Anh im lặng một lúc lâu rồi trả lời một cách nhạt nhẽo:

- Ờ... ờ... thôi... sao cũng được... Ở bên ấy ăn Tết đi.

Tắt điện thoại, Anh ngồi thừ người ra, nhìn tấm lịch gở chỉ còn những tờ cuối mùng dính mà cảm thấy cô đơn lạ lùng. Đôi mắt cay cay, Anh thầm nghĩ “vợ chồng xa nhau sáu tháng rồi chứ ít ỏi gì!”

Chị cũng không khác gì Anh. Câu nói hững hờ của Anh khiến Chị thấy tủi lòng “Hoàn cảnh... biết sao hơn.” Em của Chị ngồi gằn đó, tay cầm tờ báo, nhưng theo dõi không sót một cử chỉ nào của chị mình. Mấy năm trôi qua, cô đã từng chứng kiến nỗi vui mừng, háo hức của Chị mỗi khi chuẩn bị trở về sum họp với chồng con nơi quê hương thứ hai mà Anh Chị đã gắn bó gần ba mươi năm. Thương chị mình cố gắng làm tròn chữ hiếu với mẹ già trong những năm tháng còn lại. Thời gian gần đây, sức khỏe của mẹ ngày càng yếu, đầu óc đã lú lẩn không còn nhận ra ai, ngay cả Chị là người con được mẹ yêu thương nhất nhà. Cô buông tờ báo xuống, đến ngồi bên cạnh Chị:

- Chị à, mẹ bây giờ không nhớ gì nữa. Mẹ gọi tên chị chỉ bằng vô thức, nên chị ở đây hay vắng mặt mẹ cũng chẳng biết. Nhưng chị không về bên ấy ăn Tết với anh và các cháu thì cả gia đình đều buồn. Mẹ ở đây có em lo, chị an tâm.

Và rồi Chị lặng lẽ trở về, không một lời báo trước. Sự hiện diện của Chị đã mang đến cho gia đình một niềm vui bất ngờ và to lớn. Tết năm nay có lẽ là cái Tết hạnh phúc nhất với Anh, vì người tưởng xa mà lại về gần.

Anh bước đến, đưa tay cột chiếc khăn choàng chị vừa khoác lên cổ để thay vòng tay ấm áp Anh muốn dành tặng Chị, nhưng ánh mắt lém lỉnh của đám con cháu làm anh cảm thấy ngại ngùng. Nghĩ mình đã giận oan vợ suốt tuần qua, anh có chút ân hận, nên giả vờ cười

xuống, sửa lại chéo khăn để hát khẽ vào tai chị “*Tình ơi, dù sao đi nữa, anh vẫn yêu em...*”

Má Chị lại một lần nữa ửng hồng trong ngọn gió xuân lạnh lạnh.

Ngân Bình

(*) *Sưu tầm trên Net*

VIỆT CỘNG KHÔNG LO CHO DÂN

(Cảm tác nhân đọc 1 bài tường trình về chất độc trong thức ăn của “CONG HINH PHAM”)

*

Hỏi rợ Hán thuốc trừ sâu phun mây
Mà trông chi trái cũng nở phương phi?
Bón phân gì, **dưa hấu** lên béo phì
Rồi phát nổ giữa ruộng, dưa non nót?

Bún gạo chứa đầy sulfur dioxide,
Heo giả **bò** bằng tấm thuốc, hàn the;
Nấm nhiễm độc đem bày bán tràn trề
Gạo, bún giả: nấu ra toàn là nhựa!

Chất hại thận melanin làm **sữa**
Một hạt **tiêu**: bùn trộn thập, bách, thiên
Pha màu mè giả **trứng**: parafin,
Thêm bột nổi, calci carbonat.

Bắp tẩm thuốc cho tăng thêm vị ngọt
Dùng natri cyclamate giữ màu.
Kẻ đau tim, người chết; đau nửa đầu
Uống phải **rượu** toàn nước đường, thuốc nhuộm!

Muối công nghiệp thay **muối ăn** nêm nếm
Rau rả đồng: toàn là thuốc trừ sâu
Trừ sâu hay trừ... nhân mạng, Cộng Tàu?
Đậu hũ đem pha phân, sắt sunfat.

Đậu mau lên men, người ăn mau... chết
Kinh tế phát triển từ thất nhân tâm
Thứ thể giới cấm: phun vào **nhân sâm**,
Chén **gừng** trên mâm: bao aldicarb?

Trong tôm toàn chứa chất bất hợp pháp:
Enzim Chloranphenicol,
Và cũng có Nitrofurazone
Tiêm Gelatin trông cho tươi rói...

*

VIỆT GIAN ĐOẢN!

Trước mặt: gì cũng khen
Sau lưng: đi báo cáo
Quy khom đệ tử hèn
Như sư phụ dạy bảo.

Thấy tiền là ngã về,
Ngươi danh? Tìm thân cận
Đóng kịch bản, phường hề
Nhục thay bọn trí đoán!

Đoảng!

Ý Nga, 16.1.2023

*

*Đoản: nông cạn, ngắn.
*Đoảng: vô dụng, không được việc gì.

BẠN HIỀN SẼ ĐẾN!

Hữu duyên sẽ gặp bạn hiền
Vô duyên, dầu có làm quen chẳng bền!

*

Lập trường cùng đặt lên trên
Đi đầu trận tuyến, ưu tiên chuyện Nhà
Trước sau cũng gặp thôi mà
Tự nhiên hương hữu xạ, ta lo gì!
Ý Nga, 16.1.2023

KHÁT!

*Thiếu anh, như người khát
Bập bênh giữa đại dương
Nước bao quanh muôn phương
Nước nào lấp chỗ khuyết?*

Á Nghi, 13.1.2023

TÌM NGƯỜI

Vì nhau chẳng ngại chuyện chi

Càng đọc càng thấy lòng lo khắc khoải
Thương làm sao cho dân tộc của tôi!
Thảo nào mà bạc mệnh quá nhiều người
Cửa biên giới: độc vào. Ngon: qua Hán!
Ý Nga, 16.1.2023

XUÂN LẠI ĐẾN KÌA ANH!
Giao mùa, ấm lạnh? Nên thơ:
Chúc nhau ni... nó... mấy bờ đại dương
Mỹ, Phi, Úc, Á, Âu phương
Rong chơi ngắm cảnh dễ thương hữu tình.

Hai ta như bóng với hình
Núi leo, rừng trốn, phôn vinh già từ
Tránh xa chuông réo, còi tu
Hương chung thanh thân nhân cư xứ người
Cả ngày chỉ ngắm anh cười
Đủ thơ lưu lại cho đời vui lây!
*

Bây giờ anh đó, em đây
Nhìn lên, trông xuống: Ai hay ai buồn?
Á Nghi, 13.1.2023

ĐỪNG SỐNG GIẢ DỐI!
Chẳng gì bất hoại đâu em
Họa chẳng thánh thiện lưu... tâm mọi người
Khiến cho nhân loại nhớ đời
Chuyện nhau gương sáng rạng ngời trần gian.
*

Không thành thật? Cũng sừng tan!
Nặng lên là mát, huênh hoang nổi gì?
Ý Nga, 12.1.2023

GƯƠNG XẤU
Làm gương xấu cho trẻ
Vô tư cách, mẹ son
Bảo sao trẻ vô lễ
Chẳng dám nhìn mẹ con.

Thấy tiền là nịnh hót
Dĩ nhiên con cái khinh
Quyện vào nhau thật ngọt:
Nhân quả và duyên sinh!

*Cuối cùng anh cũng ra đi mất rồi!
Nhớ anh lúc đứng, khi ngồi...
Đêm nào lệ cũng bồi hồi luyến thương.*

*Biết rằng không được vắn vường
Để anh siêu thoát tìm nương nhẹ nhàng
Nhưng anh vẫn ghé... khuyên nàng
Hồn sao thanh thân? Thương Chàng! Chàng
Ơi!*

*Núi lên, em cố tìm Người
Người đà khuất núi tìm thời sao ra?
Suối ra, lặn xuống đáy, mà
Người về Chín Suối quá xa! Ai tày?*

*Luôn luôn nổi nhớ giăng, bày
Niềm đau cứ mãi đọa đày nát tim
Biển sâu bơi tránh chết chìm
Tay chân quá mỏi biết tìm anh đâu?
Á Nghi, 13.1.2023*

MẸ NÀO CON NÀY?
Dạy con hành xử xấu xa
Những bà mẹ Việt lơ là, nhà tan:
Mánh mung, lừa lọc, dữ dằn,
Tham lam, “trọng phú, khinh bần”, vô ơn.

Chưa già đã hóa cáo chồn
Thấy ngay quả báo của con trả về:
Sa cơ, thất thế, nã nê
Gia đình xua đuổi, thâm thù ăn mày.

Tự hào: “Rất giỏi, quá hay!”
Kiêu căng, ngạo mạn, bạc bẽo, điều ngoa
Hở hang ra, ắt rõ là
Dạy con học thói trắng hoa, cợt đùa?

Đãi bôi, giả dối rườm rà
Họ hàng khinh bỉ, cột nhà chẳng tin
Con không dạy, nhục tổ tiên
Cứ làm gương xấu, hiện tiền soi ra!
Ý Nga, 12.1.2023

VÔ DUYÊN, BÁT THUẬN
Nghịch duyên, tạo chuyện quá phiền

Ý Nga, 12.1.2023

HỌC!

Sự ra đi của anh
Dạy em những bài học:
Lòng người và cái tình
Của những kẻ giả dối.

Họ ra điều thí ơn
Trịch thượng và vênh váo
Chơi với người kiêu ngạo
Thà chết trong cô đơn!

Thích giúp ích như mình
Cũng may còn người tốt,
Muốn sống phải đấu tranh
Càng buồn càng rối rắm!

*

Duyên khởi rồi duyên tận
Như tình anh và em
Cái số em lận đận
Khó mà tìm bạn thân!

Em sống quá thẳng thắn
Chẳng hợp kẻ quẹo cong
Song song còn chẳng thể
Sao ý hợp, tâm đồng?

Á Nghi, 11.1.2023

BUỒN

Nỗi buồn như núi hờn tôi
Cả năm chưa thấy niềm vui đến tìm
Buồn cao... cao mãi nỗi niềm
Niềm vui ra biển âm thầm theo... anh!
Á Nghi, 11.1.2023

Bạn luôn gây chiến liên miên với người
Gây bao tội lỗi khắp nơi
Xung chi “Người lớn”? Trẻ cười chê bai!
Ý Nga, 12.1.2023

VÔNG HƯ!

Võng đưa nổi khổ qua Tây
Sao còn trở lại bên này dây dưa?
Em đà mượn võng: sàu đưa
Đưa qua, đưa lại, sàu chưa trôi bèo.

*

Không như anh, có lắm điều
Em chưa kịp nói đã chịu, thương, cho!
Á Nghi, 11.1.2023

BIỂN BUỒN!

U sầu, buồn, lo đã gần chạm đáy
Chưa kham chết đuối, trôi lên em ơi!
Mệnh lệnh vô hình luôn luôn đưa đẩy
Em cứ thế mà tiếp tục bơi thôi!

*

Bao hạnh phúc vợ chồng
Dung không mà biến mất
Không còn vị mặn nồng
Đời sống thành nhạt nhẽo.

Ai chữa lành vết thương
Trái tim em tuyết phủ?
Ai mang vàng thái dương
Về sưởi ấm cho đủ?
Á Nghi, 11.1.2023

KHI NÀO?

Bàn tay bơi mỗi rồi
Mà chân vẫn chưa tới
Anh à... à... anh ơi!
Bao giờ vượt Biển Khô?
Á Nghi, 11.1.2023

MÙA XUÂN ĐÓ, RẤT ĐẸP...

Bữa đó tôi bỗng nổi hứng... xí xọn đi làm móng tay móng chân để ăn Tết. Nhưng vì hoàn cảnh trại tỵ nạn, dụng cụ làm móng cũ kỹ, không đảm bảo vệ sinh, nên vài hôm sau, ngón tay trở bên bàn tay phải của tôi bị sưng mủ và hơi bị nhức. Lúc đầu cứ nghĩ từ từ sẽ hết, nhưng vết mủ ngày càng lớn, đổi màu và đau hơn dù tôi đã uống thuốc giảm đau. Thế là đành phải lên bệnh viện tìm bác sỹ quen, mới tá hỏa, vì mủ đã làm hư hại vào thịt của ngón tay. Bác sỹ bèn ra lệnh khẩn cấp, làm tiểu phẫu ngay lập tức, cắt phần thịt bị hư, khâu vài mũi, rồi băng bó mới cho về nhà. Bác sỹ cũng dặn, tránh đụng vào nước trong vòng ít nhất hai tuần. Nghe vậy, tôi rầu thúi ruột, Tết nhứt đến nơi rồi mà mang “thương tích” máu me, coi bộ xui xẻo, không may mắn chớ chẳng chơi.

Việc nấu ăn cho mấy ngày Tết thì không đáng lo, vì nhờ ngón tay bị băng bó, tôi có lý do chánh đáng đi mua sắm bánh trái mà không sợ bị mang tiếng là “cô Tám Đoảng”. Việc tắm rửa, tuy có chút bất tiện, cũng giải quyết được, nhưng khó khăn lớn nhất là giặt quần áo thì tôi chịu thua, vì tôi chỉ thuận tay phải, không thể giặt đồ với một bàn tay trái. Tôi đang nghĩ sẽ tìm một một bác lớn tuổi trong khu, nhờ làm giúp rồi trả tiền, thì thằng Tí, ở nhà sát vách, (có biệt danh là Tí Mỏ Nhọn, do chính... má nó đặt, vì cái miệng tà lạnh, hóng chuyện, nói không lành da non của nó) báo với tôi:

- Chị ơi, em biết có một chỗ chuyện giặt ủi, để em dẫn chị qua.

Tôi theo nó đi lòng vòng qua mấy con hẻm quanh co của khu A, giữa buổi trưa mặt trời đứng bóng, cuối cùng cũng đến được dãy nhà sát hàng rào, gần bên khu tỵ nạn người Lào. Thằng Tí dừng lại, chỉ cho tôi tấm bảng bằng giấy các-tông treo lủng lẳng trên đầu nhà với hàng chữ đen viết hoa thiệt bự: “Nhận Giặt Ủi”.

Tôi tự hỏi, ai ở trại cần giặt ủi nhỉ? Như tôi đây, cứ thay phiên mặc mấy bộ đồ thun Cao Ủy. Đi làm thiện nguyện thì tròng vào cái quần jeans, còn bộ đồ để gặp phái đoàn là cái quần tây thun và cái áo thun sang hơn một chút, hiệu Cá Sấu, nên tôi chưa bao giờ xài bàn ủi. Tôi thật sự bất ngờ, dù rằng mấy năm ở trại, có rất nhiều nghề đã được bà con sáng tạo ra, để kiếm tiền sinh sống, và phục vụ nhu cầu của người tỵ nạn. Nào là làm bếp dầu, đèn dầu, đóng bàn ghế gỗ, làm bánh sinh nhứt, may quần áo, sửa giày dép, gánh nước mướn, nấu cơm thàng, cắt tóc gội đầu, làm móng tay, mát-xa, coi bói, Tết đến thì có bánh chưng bánh tét mút dừa, mùa Trung Thu có bánh nướng, bánh dẻo mới ra lò ngay trong trại nữa cơ. Nhưng “giặt ủi” thì có nằm mơ tôi cũng không nghĩ đến, vì đó là nhu cầu quá xa xỉ ở nơi đây.

Thằng Tí thấy tôi ngần ngại, bèn lên tiếng:

- Chị thấy em nói có sai đâu nà?!

Tôi hỏi nhỏ nó:

- Ủa, trong trại này mà cũng có người cần đi giặt ủi sao?

Nó vênh mặt, trợn mắt:

- Có chớ sao không? Ví dụ như... chị nè!

Rồi nó cười duyên:

Em nghe nói mấy anh mấy chú độc thân, đi làm thiện nguyện bận rộn hoặc mấy thanh niên làm biếng, thầy qua đây giặt cho xong đó chị. Giá cả bình dân lắm, họ giặt bằng tay rồi ủi bằng bàn ủi than. Nhưng chắc chị là khách hàng phụ nữ đầu tiên đó!

Nói xong, nó gọi lớn vào trong nhà:

- Hello? Có ai ở trong không, có khách giặt ủi đây!

Hình như có bóng người vụt chạy ra sau hè, thằng Tí nhanh như chớp rượt theo, (thiệt không hô danh là thằng... nhiều chuyện). Tôi đứng chờ ngay giữa lô nhà, dưới một bóng cây khăng khiêu bên mấy lu nước. Lát sau thằng Tí đi ra, bộ mặt nghiêm nghị, lắc đầu:

- Ảnh nói ảnh không giặt ủi cho chị!

Tôi quá đỗi ngạc nhiên:

- Ảnh nào? Và tại sao?

Thằng Tí ngó người ra, đưa tay gãi đầu, lại chạy biến ra phía sau nhà, rồi trở ra, cười cười:

- Vì ảnh là... học trò của chị.

- Học trò nào, lớp nào?

Thằng Tí lại chạy đi như con thoi, lại quay ra vừa thở vừa nói:

- Ảnh tên Hiền, đang học lớp vỡ lòng English của chị ở trường ESL đó.

Thì ra là thế. Thời gian đầu mới đến trại thì tôi làm trong bưu điện và dạy tiếng Việt cho các em nhỏ. Khi đầu thanh lọc chờ định cư, tôi chuyển qua làm cho văn phòng Cao Ủy và buổi sáng dạy tiếng Anh cho trường ESL. Vì là lớp Vỡ Lòng cho người lớn nên “học trò” của tôi có người già hơn cô giáo. Một số người là dân miền tây nam bộ, thật thà chất phác, giọng nói còn phảng phất mùi phèn ruộng, nói tiếng Việt còn sai lỗi, giờ phải bập bẹ học English để chuẩn bị cho tương lai sau này trên đất nước thứ ba.

Hiền lớn hơn tôi vài tuổi, tính tình nhút nhát và hay mắc cỡ, hiền như cục đất, đúng với cái tên. Nghe nói nhà ở miệt Cà Mau, làm nghề đánh cá bữa đói bữa no, rồi “canh me” theo tàu vượt biên qua đây. Ở trại, Hiền là “con bà Phước” nghĩa là không có thân nhân nước ngoài tiếp tế, nên Hiền làm các việc vặt vãnh kiếm thêm, như xách nước, đi lao động thuê, ai ngờ có cả “tiệm” giặt ủi này. Hiền rất hiếm hoi nói chuyện với tôi, cũng chưa lần nào nhìn thẳng vào tôi trong giờ học. Nếu trong lúc giảng bài, tôi có kêu Hiền đứng lên trả lời câu hỏi, thì Hiền lí nhí, mắt nhìn đi chỗ khác (sợ cô giáo... ăn thịt hay sao á!) Thế đấy, Hiền chưa bao giờ đối diện, nhìn vào mắt tôi suốt mấy tháng học, thì đời nào Hiền lại chạy ra gặp tôi trong một tình huống “phức tạp” và “nhạy cảm” như thế này?

Tôi ra dấu cho thằng Tí đi về, nó chột nhớ ra, hớn hờ nói:

- À, ảnh có hỏi em tại sao chị cần giặt ủi, em liền kể đầy đủ sự tình cái vụ chị đi làm móng, rồi bị mù, rồi lên bệnh viện gặp bác sỹ, rồi mổ ngón tay...

Tôi chặn lời nó:

- Tóm lại là sao, ảnh nói gì?

Thằng Tí cụt hứng, nhìn tôi ngại ngùng, nhe răng cười:

- Dạ, nghe xong, ảnh... hồng nói năng chi, nhưng coi bộ suy nghĩ mông lung lắm!

Giờ thì đến lượt tôi cụt hứng, rồi vỗ vai thằng nhiều chuyện:

- Thôi để chị tự lo được rồi. Cám ơn Tí Nhỏ Mọn, í lộn, Tí Mỏ Nhọn nhe! Mà nè, làm phiền em chịu khó chạy vô trông... lần chót, nói với anh Hiền là chị cám ơn, dù sao mình cũng đã đến đây làm phiền người ta.

Sáng hôm sau, tôi đến lớp ESL, là ngày liên hoan mừng Tết. Bình thường thì Hiền đã chẳng bao giờ nhìn thẳng vào tôi, sau cái vụ “giặt ủi” hụt ngày hôm qua, Hiền còn lạnh lùng phớt lờ tôi hơn nữa. Cả lớp ăn uống, bánh kẹo, trái cây, nước ngọt, ca hát chụp hình tung bừng, Hiền cũng cười vui theo nhưng vẫn né đối diện với tôi. Cứ lúc nào tôi nhìn Hiền là y như rằng Hiền đang “bận” nhìn... ngoài cửa sổ (tìm gì ngoài đó hồng biết!) Tôi không mắc cỡ thì thôi, chứ Hiền hà có gì chớ! Tiệc tan, có vài học trò nán lại, tặng quà Tết cho cô giáo, Hiền đi thẳng ra cửa, không thèm chào tôi một câu.

Tối giao thừa, đi lễ nhà thờ về, tôi thấy một hộp nho khô để ngay dưới cửa, và một tấm thiệp chúc Xuân của Hiền, với nét chữ vụng về (chắc đôi tay xưa nay chỉ quen quăng lưới đi biển đánh

cá), viết những lời chúc đơn giản, không màu mè “hoa lá cành”, nhất là câu tái bút chân tình: “Cô Loan ơi, nếu chưa tìm được ai giặt đồ, thì đừng ngại mang qua nhà Hiền nhé, Hiền đã nhờ một bà bác làm giúp rồi, không sao đâu!”

Trời ơi, anh chàng học trò nhút nhát của tôi, đi học thì không dám nhìn cô giáo, tặng quà Tết cho cô giáo cũng phải lén lút (nhờ vào bóng tối... đêm ba mươi), giờ quay ra khuyến khích ủi an tôi “đừng ngại và không sao”.

Đồng hồ điểm 12 giờ đêm, cả trại vang lên tiếng đập nồi niêu xoong chảo thay cho tiếng pháo, mọi người chúc tụng nhau rộn ràng, ăn uống vui vẻ xôn xao. Trong lúc chờ đợi mấy người bạn chung phòng Cao Ủy đến cùng ăn bữa bánh ngọt trà nóng mừng phút sang mùa, tôi nhìn ngón tay còn băng bó của mình, không còn thấy “xui xẻo” nữa, mà ngược lại, tôi thấy cả một trời Xuân êm ái Tình Người mến thương nhau trên mảnh đất tạm dung này.

Kim Loan

CHỈ MỘT CHỮ NGỘ

Trong năm cũ 2022 nhiều thi văn nghệ sĩ nổi tiếng đã ra đi vĩnh viễn như khoa học gia Nguyễn Xuân Vinh, thư pháp gia Vũ Hối, nhạc sĩ Cung Tiến, Cung Trầm Tưởng, Huy Phương, v.v. Từ đó chúng ta ngộ ra được cuộc sống này rất mong manh, tạm bợ. Vậy thì khi còn sống trong hiện tại, chúng ta cần bớt đi những sân hận chỉ làm khổ cho nhau mà thôi. Chúng ta cần nên yêu thương nhiều hơn nữa để đời còn một chút gì dễ thương.

Thiên đường địa ngục không phải đợi đến lúc chết đi mới thấy được mà ở ngay trong phút hiện tại mà ta đang sống. Vợ chồng, con cháu, anh chị em, bạn bè bằng hữu nếu thương yêu, giúp đỡ lẫn nhau thì ta đang sống trong cảnh thiên đường. Còn như thù ghét, sân hận, cãi vã, chửi bới nhau, chính là ta đang tạo cảnh địa ngục nơi trần thế rồi đây. Xin mời quý bạn đọc mẫu chuyện thiên ngắn ngắn nhưng đầy ý nghĩa dưới đây để xem thiên đường địa ngục ở nơi đâu nhé.

Địa Ngục Thiên Đường

Tướng quân đến Thiên sư Bạch Ân hỏi:

- Thực sự có thiên đường địa ngục không?

Bạch Ân hỏi:

- Ông làm gì?

Tướng quân đáp:

- Tôi là một danh tướng.

Bạch Ân cười to:

- Ha ha ha! Một kẻ ngu si như ông mà làm tướng à! Ta trông ông giống tên đồ tể sát nhân.

Tướng quân tức giận rút kiếm hét lớn:

- Cái gì? Hãy xem ta lấy mạng của ngươi.

Bạch Ân thản nhiên nói:

- Đó, cửa địa ngục mở rồi, ông thấy không?

Tướng quân thu gươm về xin sám hối:

- Bậy quá! Xin Thầy tha cho sự lỗ mãng của con.
- Tốt lắm! Cửa thiên đàng do đây mà rộng mở.

Lời bình: Thiên đường hay địa ngục không phải cảnh giới sau khi chết mới có, mà chính nơi hiện tại. Niệm ác vừa dấy, cửa địa ngục rộng mở. Niệm thiện vừa khởi, cánh thiên đường hiện tiền. Phải biết tất cả do Tâm tạo.

(Nguồn: “Thiền Là Gì?” Biên soạn Giác Nguyên)

Kính mời quý thân hữu thưởng thức Youtube Thư Pháp Chữ Ngộ do Sương Lam sưu tầm và thực hiện youtube:

Đối với những bậc thức giả và những ai đã hiểu cuộc đời chỉ là tạm bợ, phù du, họ vẫn được giữ sự an vui tĩnh lặng trong tâm hồn dù cuộc đời có thay đổi, đổi thay. Họ tìm thú vui tao nhã để hưởng nhàn. Xin mời các bạn hãy theo chân Nguyễn Bình Khiêm để hưởng cảnh Nhàn qua bài thơ “Cảnh Nhàn” dưới đây:

Cảnh Nhàn

Một mai, một cuộc, một cần câu
Thơ thần dầu ai vui thú nào
Ta dại, ta tìm nơi vắng vẻ
Người khôn, người đến chốn lao xao
Thu ăn măng trúc, đông ăn giá
Xuân tắm hồ sen, hạ tắm ao
Rượu đến gốc cây, ta sẽ nhấp
Nhìn xem phú quý, tựa chiêm bao
Nguyễn Bình Khiêm

(Nguồn: trích trong *Thi Văn Hợp Tuyển*)

Ý chà! Muốn có được một tinh thần “cư trần lạc đạo” như thế không phải là chuyện dễ đâu nhé vì sống trong cõi trần lao xao này, có những chuyện ta cứ tưởng là dễ nhưng thật ra cũng khó thực hiện những “chuyện nhỏ” đó lắm đấy. Xin mời Bạn đọc lại mẫu chuyện Thiền ngắn gọn “Dễ Và Khó” dưới đây xem sao nhé.

Dễ Và Khó

Bạch cư sĩ đi hỏi Thiền với Thiền Sư Ô Sào:

- Trong một ngày phải tu hành như thế nào để khế hợp với Đạo?

Ô Sào đáp:

- Không làm tất cả điều ác. Hãy làm hết thầy điều lành. Giữ tâm trí thanh tịnh. Ấy lời Chư Phật dạy”

Bạch cư sĩ nói:

- Tưởng gì chứ điều này đưa trẻ lên ba cũng biết.

Ô Sào thiền sư đáp

- Tuy đưa trẻ lên ba có thể biết. Song ông già tám mươi tuổi chưa chắc gì đã làm được.

Lời bình: Đạo quý ở chỗ thể nghiệm và thể hiện. Giữa tri và hành là một khoảng cách rất xa đòi hỏi hành giả phải nỗ lực vượt qua để tri hành hợp nhất.

(Nguồn: “Thiên Là Gì” – Giác Nguyên biên soạn)

Mà thật vậy, bạn ạ! Có bao giờ bạn dám tự hào rằng bạn không làm một chuyện gì ác cả trong đời không? Khi bạn nóng giận chửi mắng người khác là đã làm một điều ác rồi vì lời nói độc ác của bạn đã làm cho người bị chửi mắng đau buồn lắm đấy. Chắc ai cũng đã trải qua kinh nghiệm đau thương này rồi, bạn nhỉ?

Trong gia đình hay ngoài xã hội, nếu chồng vợ, anh chị em, con cái, bạn bè dùng những lời cay độc để chửi mắng nhau là đã làm một điều ác trong ngày rồi. Khi soi gương chắc chắn gương mặt của những người dữ dằn đó sẽ xấu xí, khó coi lắm nhỉ? Và cửa địa ngục bắt đầu mở ra như trong câu chuyện Thiên Đàng và Địa Ngục mà người viết đã kể hầu quý bạn trước đây.

Hình như khi còn trẻ, chúng ta thường háo thắng, tự cao tự đại, xem mình là “cái rôn của vũ trụ” nên thường dễ nóng giận mỗi khi có ai chạm đến cái “ngã” của mình cho nên đã chúng ta đã vô tình phạm nhiều việc ác do ba nghiệp tham, sân, si mà ra.

Đến lúc lớn tuổi rồi, trải qua bao nhiêu thay đổi của cuộc đời, đã từng ném đủ mùi cay đắng khổ đau, vinh nhục trong đời sống, chúng ta mới nhận thấy đời sống tâm linh rất là cần thiết cho cuộc sống hiện tại nên chúng ta bắt đầu tu tâm dưỡng tánh, thích làm việc thiện lành hơn.

Xin hãy lắng nghe lời tâm tình dưới đây của người viết:

... Có những lúc tâm hồn ta lắng đọng
Thấy cuộc đời là không sắc, sắc không
Từ sinh rồi tan hợp lại nổi vòng
Đề chỉ tạo thêm oan khiên, chướng nghiệp.

Rồi mê mãi trong luân hồi kiếp kiếp
Tham, sân, si, ảo ảnh với phù vân
Mà quên đi, đời trần thế chỉ cần:
Tâm thanh tịnh trước nghiệp oan cảm dỗ.

Thập thiện đạo ta vun bồi tu bổ
Nghiệp duyên lành, tinh tấn tạo nhiều thêm
Lấy Từ Bi, Trí Tuệ dựng gốc nền,
Làm sao để an dân và ích nước.

Ta sẽ xóa những nghiệp oan chướng trước
Tạo lại bằng Hỷ Xả với Từ Bi,
Đem nụ cười, thân ái rải đường đi
Ừ có thể! Đời mới còn nghĩa sống.

(Trích trong Bài thơ “Sắc Không Trần Thế” - Thơ Sương Lam)

Người viết thường tâm tình với “người tình già trên đầu non” của tôi rằng: “Nếu mình không làm được chuyện gì đại sự giúp dân giúp nước, thôi thì hãy làm những chuyện thiện lành nho nhỏ đem niềm vui nụ cười đến cho người khác, cho mình, như vậy cũng là tốt lắm rồi!”

Từ ý nghĩ ấy, chúng tôi cố gắng sống thuận hòa với mọi người, cố gắng bớt cãi vã, tranh luận hơn thua với nhau và cố gắng bớt đi một chút giận hờn, phiền muộn. Tôi thấy thâm thía hơn khi

đọc những câu nói trong slideshow “Đến Một Lúc” do sư cô Huệ Hương chuyển đến, xin được chia sẻ cùng bạn:

“Đến một lúc, chúng ta cảm thấy mọi lý luận, ngôn từ đều thừa thãi. Thay vào đó, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt hoặc một tình thương nồng ấm, dẫu chỉ là của khách qua đường, cũng đủ làm cho ta ấm lòng và hạnh phúc hơn trong cuộc sống.”

Hoặc như :

“Đến một lúc, chúng ta hiểu ra rằng, duy chỉ có tình thương chứ không phải thứ gì khác, mới giúp được con người thiết lập lại trật tự và hoà bình cho nhân loại.”

Và hay hơn nữa:

“Khi chúng ta cảm nhận được rằng những khoảnh khắc tĩnh lặng nhỏ bé trong tâm hồn còn quý giá hơn cả những tài sản được cất giữ chung quanh là lúc chúng ta định được giá trị đích thực của một kiếp người.”

(Nguồn: trích trong slideshow “Đến Một Lúc”)

Từ từ, chút chút rồi chúng ta cũng sẽ có thể làm được những việc thiện lành và đạt đạo như Thiền Sư Ô Sào vừa nói ở trên, phải không Bạn?

Mời xem Youtube "Thư Pháp Chữ Ngộ" do người viết thực hiện thay cho lời kết bài tâm tình hôm nay, Bạn nhé.

Thư Pháp Chữ Ngộ

Suong Lam Portland

<https://www.youtube.com/watch?v=YuU6EmIkv6s>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Suong Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi – MCTN 646-ORTB 1074-1112023)

NGƯỜI CHỊ DẬU

Ông nội tôi là một nhà giàu nổi tiếng ở miền Trung. Gia sản của ông khá đồ sộ, ngoài những đồn điền trà và cà phê ở Buôn Mê Thuật, ông tôi còn sở hữu nhiều bất động sản, và có cổ phần trong hai hãng buôn lớn. Ông tôi chỉ có hai người con, một gái đầu lòng là cô Đoan, và một trai út là cha tôi. Cô Đoan lấy chồng sớm, sanh được bốn người con, nhưng chỉ nuôi được một, đó là anh Kính, anh họ tôi. Mấy người kia đều chết từ lúc mới lọt lòng, hoặc còn rất nhỏ, nghe đâu tử vi của anh Kính có số khắc với huynh đệ. Vì là con hiếm, được cha mẹ hết mực nuông chiều, muốn gì được nấy, nên Kính quen thói xài tiền như nước, và tính tình có hơi độc đoán. Cô dượng tôi, tức là cha mẹ Kính, cũng đã qua đời đã sáu năm rồi, kẻ trước người sau, chỉ cách nhau có vài tháng. Kính thừa hưởng gia tài của cha mẹ để lại, dùng vốn liếng để đầu tư vào nhà, đất, và mua bán bất động sản, kiếm lời. Cha tôi ba mươi tuổi mới lập gia đình. Hai ông bà chỉ sanh độc nhất có một đứa con là tôi. Cha mất sớm, khi tôi mới lên sáu tuổi, mẹ tôi ở vậy nuôi con. Ông nội vẫn

cấp dưỡng tiền bạc cho mẹ, để nuôi tôi, cho tới khi tôi trưởng thành, sau đó thì ngưng, vì ông muốn tôi tự lập. Ông chỉ làm cố vấn, chỉ bảo kinh nghiệm, khuyên bảo, rèn luyện cho cháu phải tự vươn lên bằng chính đôi tay của mình.

Tôi không có số học hành, nên lao vào thương trường, làm đủ nghề để kiếm sống. Tôi kiếm cũng đủ ăn và nuôi mẹ. Nhưng mấy lúc gần đây, vì thời cuộc, và chiến tranh leo thang, công việc làm ăn của tôi bị trở ngại. Đang lúc bối rối, vì không biết xoay ở đâu ra một món tiền lớn để ứng trước cho chủ thầu, thì tôi bỗng nhận được thư của anh Kính, mời tôi lên Đà Lạt chơi, nói là để khoe căn biệt thự anh mới tựu năm ngoái, và mới hoàn tất việc sửa sang.

Lá thư của anh làm tôi ngạc nhiên, vì chúng tôi rất ít khi liên lạc, chỉ thỉnh thoảng mới gặp nhau trong những dịp giỗ Tết. Tôi được biết là anh mới lấy vợ, lập nghiệp trên Đà Lạt, và có một cuộc sống khá dư dả. Trong lúc tôi đang cần tiền để làm ăn, lời mời của người anh họ có thể là một cơ hội tốt cho tôi mượn tạm ít tiền, biết đâu? Nghĩ vậy, tôi vui vẻ nhận lời. Anh Kính đích thân đi đón tôi tại phi trường, và đưa về nhà. Vừa dừng xe trước cổng, anh đã gọi lớn vào bên trong: - Minh ơi, ra chào khách! Chú em tôi đã tới đây rồi. Đi đường xa, chắc chú ấy đang đói bụng... Ở nhà mình đã lo chuẩn bị cơm nước xong chưa?

Sự nhiệt tình và lòng hiếu khách của anh làm tôi cảm động. Cánh cửa bật mở, và một người thiếu phụ từ bên trong thong thả bước ra, nhìn tôi cúi đầu chào. Tôi nhìn người chị dâu lần đầu tiên gặp mặt. Bà ta trông rất trẻ, chắc chưa tới ba mươi tuổi, dáng người mảnh mai, nước da trắng xanh, nét mặt thanh tú khá đẹp, nhưng phảng phất có nét buồn. Đôi mắt trong suốt, nhưng u uẩn như chứa cả một trời tâm sự, và suối tóc đen óng ả buông xõa xuống đôi vai gầy, tạo cho bà một vẻ thanh nhã, quý phái. Bà ta đứng bên ông chồng to béo cục mịch, trông thật là tương phản, chẳng cân xứng tí nào. Trông họ giống như một đôi đũa lệch, và trên nét mặt của cả hai, đều không có vẻ rạng rỡ của một cặp đôi hạnh phúc... Một con sóc vụt chạy ngang, làm tôi giật mình, gián đoạn dòng suy tưởng. Sực nhớ là chưa chào hỏi bà chủ nhà, tôi vội vã bước tới, nghiêng mình đáp lễ, miệng cười thật tươi:

- Chào chị, hân hạnh được biết chị. Hôm nay thời tiết tốt quá, chị khoẻ chứ?

Bà ta chỉ lặng lẽ gật đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, và không nói một lời, không cả một cái mỉm cười xã giao, thái độ lạnh lùng, khác hẳn với sự vồn vã của người chồng. Lợi dụng lúc ông ta đánh xe đi cất, bà mới nói thật nhanh:

- Tốt hơn hết chú nên rời khỏi đây ngay, không nên ở lâu. Chuyến bay Đà Lạt - Sài Gòn sớm nhất sẽ cất cánh vào lúc 9 giờ sáng mai.

Tôi vô cùng sững sốt, câu đuôi khách trắng trợn của bà ta làm tôi cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. Mặt nóng lên vì giận, tôi cau mày nhìn thẳng vào mặt bà ta, nói gần từng tiếng một, giọng thách thức:

- Anh Kính viết thư, nhiệt tình mời tôi tới chơi. Sau một chuyến đi xa như vậy, tôi không nghĩ rằng tôi sẽ về ngay ngày mai.

- Tôi làm vậy là chỉ vì chú. Anh Kính...

- Bà nói cái gì thế? Tôi làm sao?

Kính đã trở lại, và nghe được câu sau cùng. Bộ mặt đang tươi cười của hắn bỗng dung sa sầm, trông rất dữ tợn. Kính kéo vợ vào bên trong. Chẳng biết hai người bàn tính, cãi cọ ra sao, mà chỉ một lúc sau, bà ta trở ra, mặt tái mét, và đôi mắt đỏ hoe vì khóc:

- Ông ấy bảo tôi ra xin lỗi chú.

- Chị khỏi phải xin lỗi. Tôi thật sự không hiểu gì cả.

- Khi chú hiểu thì đã quá muộn. Ấu cũng là do số trời... Bà ta thở dài, thôi tôi phải vào, kéo ông ấy nghi.

Nói xong bà ta quày quả đi ngay vào nhà. Tôi đứng như trời trồng, không biết nên có thái độ nào, thì Kính quay trở ra, nét mặt đã vui vẻ lại. Hấn vỗ vai tôi thân mật:

- Tôi cũng phải xin lỗi chú vì thái độ kém lịch sự của vợ tôi. Bà ấy sức khỏe không được tốt, nên tánh nết khó chịu. Chẳng riêng gì chú, bà ta không muốn bất cứ ai tới đây, khuấy động sự yên tĩnh của ngôi nhà này.

- Thật sự em không ngờ, nếu biết vậy, em đã không tới... Thôi, để khỏi làm phiền chị ấy, sáng mai em sẽ rời khỏi nơi đây.

Kính hốt hoảng:

- Ấy đừng làm vậy, chú làm vậy là không nể mặt tôi. Để tâm làm gì đến lời nói của một người bệnh tâm thần? Tôi sẽ buồn lắm nếu chú về ngay ngày mai, tôi có bao nhiêu dự tính cần bàn với chú, đừng để cho một mù đàn bà xen vào, làm hỏng hết.

Nói xong, Kính lảng sang chuyện khác, hấn bông đùa vài câu về đàn bà, và kết luận:

- Cứ sống độc thân như chú mà khoẻ. Có vợ vào là rắc rối, mất hết tự do, đôi khi mất cả anh em, bè bạn.

Kính còn nói nhiều nữa, chung quy cũng chỉ vì mục đích cố giữ tôi lại. Thái độ của Kính rất khẩn khoản, nhiệt tình, gần như năn nỉ, làm tôi khó lòng từ chối. Vả lại, tôi cũng tò mò muốn biết xem lý do tại sao bà ta muốn đuổi khách? Bà ta làm vậy là có ý gì? Bà ta chưa hề biết ý định vay tiền của tôi, chưa ai biết hết, kể cả Kính. Vậy thì tại sao? Tướng mạo của bà ta trông nhu mì hiền lành, không có vẻ gì là nham hiểm, bần tiện cả, cũng không có hành động nào tỏ ra là mắc bệnh tâm thần, như Kính nói. Chắc là phải có nguyên do bí ẩn nào đây, nhất định tôi sẽ tìm hiểu. Nghĩ vậy, tôi gật đầu:

- Thôi được rồi, em sẽ ở đây chơi đúng một tuần như đã dự định.

Kính mừng rỡ xiết chặt tay tôi, cả hai cùng đi vào nhà. Căn phòng Kính dành cho tôi rất đẹp, với đầy đủ mọi tiện nghi. Nhưng sự tiếp đãi ân cần của Kính, những bữa ăn thật ngon do bà bếp giỏi nấu nướng, cũng không bù lại cái cảm giác khó chịu của tôi, mỗi khi phải đối diện với bà chị dâu kỳ quái. Tôi sợ đôi mắt nghiêm khắc của bà ta mỗi khi nhìn tôi, nó nửa như thương xót, nửa như muốn cảnh báo một điều gì, mà tôi không thể đoán.

Phải công nhận Kính rất có quyền uy với vợ. Bà ta sợ chồng như sợ cọp, chỉ một cái lườm mắt của Kính, là bà ta vội cúi ngay đầu xuống, mắt lấm la lấm lét, và mặt xanh đi vì sợ. Hai người như ngầm che dấu một điều gì bí mật chỉ có họ biết với nhau, còn tôi hoàn toàn là một người ngoại cuộc. Trước sau, chị ấy vẫn không nói gì thêm với tôi, ngoài những câu chào hỏi thông thường. Trái với sự lãnh đạm của bà vợ, sự thân mật giữa tôi và Kính càng ngày càng trở nên khăng khít. Ban ngày, Kính thường đưa tôi đi dạo quanh vùng, và buổi tối cũng hay vào phòng tôi nói chuyện. Một lần, hấn thân mật hỏi han về mẹ tôi, và công việc làm ăn của tôi. Không dấu giếm, tôi kể hết, Kính nghe xong cười khà khà:

- Vậy là chú rất cần tiền, sao để tới bây giờ mới nói?

- Em rất ngại khi phải mở miệng nói đến chuyện vay mượn.

- Chú chỉ khách sáo, anh em trong nhà phải giúp đỡ nhau chứ. Chuyện nhỏ, có gì mà phải bận tâm, năm trăm ngàn đâu phải là một món tiền lớn, anh dư sức cho chú mượn. Anh sẽ đưa tiền cho chú, trước khi chú rời khỏi nơi đây.

Tôi thở phào sung sướng, không ngờ mọi việc lại xuôi rọt, dễ dàng như vậy. Tôi nhìn ông anh họ hào phóng với một vẻ biết ơn:

- Em chỉ mượn tạm một thời gian ngắn. Khi lãnh được tiền của chủ thầu, em sẽ hoàn trả anh ngay.

- Không việc gì phải vội vã cả. Vả lại nửa triệu đồng đâu có là bao, so với cái gia tài đồ sộ, ông

sắp chia cho anh em mình. Nhất là chú, chú là cháu đích tôn, người thừa kế chính thức, còn tôi chỉ là cháu ngoại...

- Em không tin là ông phân biệt cháu nội với cháu ngoại. Cháu nào mà chẳng là cháu, là máu huyết của ông?

- Tôi cũng hy vọng thế.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện về người ông mà tôi rất yêu kính. Nhưng Kính chỉ cười mỉa mai, giọng miệt thị:

- Lão già keo kiệt, gàn xuồng lỗ ròi mà chưa chịu chia của cho anh em mình. Giữ làm gì chứ, định đem qua thế giới bên kia chắc?

- Anh đừng nói thế. Tôi cau mày, ông có lý do của ông, ông muốn con cháu tự học lấy kinh nghiệm sống, và tự lực cánh sinh bằng chính đôi tay của mình, không ỷ lại vào gia sản của ông bà để lại.

- Cũng tùy trường hợp chứ. Xem kìa, có ông nội nào, tiền của vớt đi không hết, mà để con cháu sống thiếu thốn, nợ nần tứ tung như vậy? Thật đáng xấu hổ... Nhưng chú đừng lo, năm nay ông đã hơn tám mươi rồi, trước sau gì cũng phải chia của cho anh em mình.

- Thôi đừng đề cập đến việc chia tài sản nữa, chúng ta nói chuyện khác đi.

- Vậy tôi đưa chú đi dạo ở khu rừng phía sau nhà nhé? Nơi đó cảnh đẹp và yên tĩnh lắm.

Chúng tôi đi trên một cây cầu bằng gỗ mục, bắc ngang một giải đất ẩm. Dưới cầu, chỉ có giòng nước nhỏ, chảy ri ri quanh những cây đại mộc xen kẽ giữa những tảng đá. Kính nói:

- Nơi đây trước kia, có lẽ là một con suối hay nhánh sông nhỏ, nhưng thời gian qua đã bị cạn nước, rồi bị đất bồi lấp bằng, nên người ta cũng chẳng nghĩ đến việc sửa chữa cây cầu làm gì.

Qua khỏi cây cầu, một khu rừng hiện ra, thật hùng vĩ với những cây cổ thụ già trên trăm tuổi. Rừng có vẻ âm u, vì ánh nắng không rọi tới mặt đất.

Suốt cả buổi sáng dành cho việc thăm thú này, Kính đã chỉ cho tôi xem những cụm lan rừng mọc ký sinh trên những cành sồi, và rất nhiều giống chim lạ. Sau cùng, chúng tôi cũng về tới nhà, sau khi leo một cái dốc khá cao, vì căn biệt thự tọa lạc trên đỉnh một ngọn đồi, phía dưới là thung lũng, không có nhà cửa chi cả. Kính đưa tôi đi vòng ra sau nhà, trở cho tôi thấy:

- Đứng ở đây có thể nhìn bao quát khắp vùng. Chú nhìn cái đầm nước phía dưới kia, nước trong xanh, in bóng trời mây, trông thật thanh bình. Vào những đêm trăng tỏ, mặt đầm phản chiếu ánh trăng, sáng ngời như gương, đẹp như cảnh thần tiên. Tôi đặt tên cho nó là Nhật Nguyệt đầm, chú thấy đúng nghĩa không?

Tôi ngắm nghía, và gật đầu, xuýt xoa khen đẹp. Kính nói với một vẻ hãnh diện:

- Tôi thích căn nhà này lắm. Ở đây biệt lập với chung quanh, sống giữa thiên nhiên, mình có cảm tưởng như người thoát tục.

Tôi tới gần bìa đất, ngó xuống vực sâu đầy đá tảng ở phía dưới, một cây sồi già mọc lên từ đáy vực, thân cây vươn lên gần sát khu đất cao, chỗ chúng tôi đang đứng. Ngọn cây xoè ra như cái tán, chia cành ra tứ phía, một cành chĩa vào trong, cách bìa đất chỉ vài sải tay.

- Sao anh không cho rào lại? Để trống thế này nguy hiểm quá. Em ước lượng chỗ này sâu dễ tới gần chục thước, phía dưới lại toàn là đá tảng, vô ý té xuống, chết là cái chắc.

- Rào làm chi cho mất đi cái vẻ thiên nhiên hoang dã? Và lại đây là đất tư của tôi, ngoài tôi ra, có ai héo lánh tới nơi đây làm gì? Kính nói và nhìn đồng hồ, đã tới giờ cho chó ăn, chú có muốn xem con chó cưng của tôi không?

Tôi gật đầu, và đi theo anh. Kính mở cổng sau, đưa tôi vào bên trong. Chúng tôi bước xuống vài bậc xi măng, qua cái sân rộng trải sỏi, tôi thấy một cái nhà chó, rộng như một căn phòng, cao gần hai thước, mái lợp tôn, phía trước có một cái cửa hai cánh, làm bằng những chấn song thưa chạy suốt dọc chiều dài, nên căn phòng trông có vẻ sáng sủa và thoáng khí. Bên trong, thấp thoáng

bóng một con vật to lớn như con bê, lông màu đỏ rực.

- Lại đây! Kính nói, tôi sẽ cho chú xem một con chó quý, đó là con chó ngao, giống Tây Tạng. Nó có sức mạnh bằng một con sư tử, và rất hung dữ, nó có thể tấn công và hạ gục một con bò mộng.

- Anh nuôi chi một con vật khủng khiếp như vậy?

- Nó hung dữ, nhưng biết nghe lời chủ. Tôi rất cần nó, cơ ngơi này rộng lớn quá, lại ở vào nơi hoang vu, có nhiều thú dữ, có nó canh chừng lúc đêm hôm, tôi an tâm, chẳng phải lo sợ chi cả. Chú có muốn xem cho rõ thì lại đây!

Tôi làm theo. Con vật thấy người lạ tới gần, học lên một tiếng dữ dội, làm tôi giật nảy người lùi lại. Kính vội trấn an tôi, và nói với con vật:

- Boo Boo ngoan nào! Đừng làm cho chú em của ta sợ đấy chứ?

Lạ thay, con vật đang hung hăng, bỗng trở nên hiền lành, ngoan ngoãn nằm yên cho chủ nó vuốt ve, nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc tôi bằng những tia nhìn cảnh giác. Bây giờ tôi mới có dịp ngắm nó thật kỹ. Đó là một con chó, giống như bao nhiêu con chó khác, nhưng to lớn hơn nhiều. Trông nó thật oai vệ với cái bờm xù ra quanh cổ như bờm con sư tử, chỉ khác là bộ lông nó màu hung đỏ, và cặp mắt cũng đỏ rực. Tôi thò tay qua chấn song, toan sờ vào cái bờm của nó, nhưng Kính hốt hoảng kéo giật lại:

- Ấy chớ, đừng làm vậy nguy hiểm lắm. Con Boo chưa quen với sự hiện diện của chú, phải mất một thời gian lâu lắm, mới được nó chấp nhận là bạn, và cho phép tới gần. Tôi mua nó ở Tây Tạng, trong một chuyến du lịch, khi nó mới sanh được vài tuần, chỉ to bằng con mèo. Tôi quý nó lắm, đi đâu cũng đem theo. Tôi coi nó như con, ngược lại nó cũng coi tôi vừa là cha, vừa là mẹ của nó, con Boo rất biết vâng lời.

Kính vừa nói vừa vuốt ve con vật, và cười với nó:

- Boo Boo đói bụng rồi phải không? Để ta lấy thức ăn cho con nhé?

Như hiểu tiếng người, nó ngoắc đuôi mừng rỡ. Kính đứng lên, mở cửa căn phòng kế bên, nơi có cái tủ lạnh đựng thức ăn cho chó. Kính mở tủ lạnh, lấy ra một tảng thịt bò tươi còn dính cả xương, quăng cho con vật. Nó vồ ngay lấy, đem vào góc phòng, ngồi gặm một cách khoái trá, máu tươi nhỏ giọt hai bên mõm. Tôi kêu lên sùng sốt:

- Ghê quá, anh nuôi nó bằng thịt sống à?

Kính mỉm cười, gật gù:

- Thỉnh thoảng thôi, lâu lâu mới đãi nó món nó thích. Thường thì tôi nuôi nó bằng thức ăn nấu chín. Con Boo ăn rất khỏe, nó ăn tất cả những gì tôi cho nó, nhưng món khoái khẩu nhất của nó vẫn là thịt tươi. Boo thích ăn thịt những con vật nó bắt được như chồn cáo, thỏ, gà rừng, đôi khi cả chim muông nữa...

- Trời! Sao anh không cản nó đừng giết hại những con vật vô tội đó?

- Làm sao cản được, thú tính là do trời sinh mà.

Kính nói với vẻ mặt thản nhiên, và hãnh diện khoe thành tích đi săn của con thú cưng của hắn. Tôi rùng mình nghĩ thầm, bản năng hiếu sát của con vật khổng lồ và hung dữ này, nếu không được kiềm chế, mà cứ để buông thả, dung dưỡng cho tự do phát triển, thế nào cũng có ngày nó sẽ gây ra đại họa. Nghĩ vậy, nhưng tôi không nói ra, sợ Kính phật lòng, việc riêng của hắn, chẳng nên xía vào, bắt quạ mình chỉ ở chơi vài ngày, có ở đây luôn đâu mà lo lắng? Tự nhủ như vậy xong, tôi nói vài câu vô thưởng vô phạt, hoặc chỉ ừ hử cho qua chuyện. Bây giờ, Kính đang ngồi

trên cái gốc cây lớn đã bị đốn cụt ngọn và cửa phẳng lì như một tấm thớt, ngay trước chuồng chó.

Hắn ngắm nhìn con vật đang ngón ngấu gặm thịt sống một cách ngon lành, rồi quay sang tôi, mỉm cười:

- Mình cũng nên kiếm cái gì bỏ bụng đi, cuộc bộ từ sáng đến giờ, chắc chú cũng mệt và đói rồi, phải không?

Tôi gật đầu, hắn phủi áo đứng lên, kiểm soát cái then, gài cửa cẩn thận, rồi mới cùng tôi vào nhà.

Chúng tôi dùng bữa trưa ngoài vườn, không có mặt bà chị dâu. Máy hôm nay, bà ta có vẻ bệnh, và rõ ràng là cố ý tránh mặt tôi. Những ngày nghỉ rồi cũng qua nhanh chóng. Đêm cuối cùng, trước khi tôi trở về Sài Gòn lo công việc làm ăn, Kính vào phòng, đưa cho tôi cái ngân phiếu nửa triệu đồng, và rú:

- Đêm nay là đêm rằm, trăng sáng đẹp lắm, chú có muốn ra ngoài, đi dạo với tôi một lát không? Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ khuya. Giờ này mọi người đã đi ngủ cả, tôi cũng lên giường từ lâu, nhưng cứ trằn trọc mãi, không sao ngủ được. Một cảm giác hồi hộp, lo sợ không đâu cứ dấy lên làm tôi bức rức khó chịu, như người ngộp thở. Tôi đang có ý định ra ngoài một lúc cho thoáng, nghe Kính rú, thì đứng lên ngay. Tôi xỏ chân vào giày, vơ vội cái áo lạnh khoác lên người, rồi theo hắn ra cửa. Kính nói nhỏ:

- Khe khe thôi, đừng để mọi người thức giấc. Bà ấy thấy tôi đưa chú ra ngoài lúc ban đêm, thế nào cũng cản.

Rồi hắn nhún vai một cách bức bối:

- Đàn bà đầu óc nhỏ như cái đồng xu, mà cứ hay xen vào việc riêng của chồng. Tôi không bao giờ để cho bà ấy cản trở những việc làm của tôi.

Chúng tôi rón rén đi thật nhẹ ra phía sau nhà. Quả thật, một cảnh đẹp tuyệt vời hiện ra ngay trước mắt. Núi rừng đêm trăng trông thật thơ mộng và huyền bí. Xa xa, phía dưới kia, cái đầm nước phản chiếu ánh trăng sáng ngời, trông như bầu trời thứ hai với mặt trăng nơi đáy nước, và ngàn sao lấp lánh... Đêm yên tĩnh, không một tiếng động, ngoại trừ tiếng côn trùng kêu rí rả, và thỉnh thoảng một con chim đêm bay ngang, cất tiếng kêu ảo não. Tôi say sưa đứng ngắm, thấy đầu óc doãng ra trong một cảm giác lâng lâng khó tả. Kính ôm vai tôi, mỉm cười:

- Tôi nói có sai đâu, đẹp quá phải không? Những người ở thành phố như chú làm sao thấy được cảnh này.

Bỗng một cơn gió mạnh thổi tới, Kính rùng mình xuyt xoa kêu lạnh, rồi bảo:

- Tôi phải vào nhà lấy cái áo len. Chú cứ ở đây chờ, đừng đi đâu cả, tôi sẽ trở lại ngay.

Tôi gật đầu, châm một điếu thuốc hút cho ấm người, thích thú nhìn mặt trăng đang chui vào một đám mây, rồi lại từ từ lộ ra, làm quang cảnh chợt tối, rồi lại chợt sáng, chỉ trong một thoáng.

Kính cũng chắc lưỡi hít hà khen đẹp.

Trước khi xây lung đi vào nhà, hắn còn nói thêm một câu:

- Chú cứ ngắm cho mãn nhãn đi, sẽ chẳng có dịp cho chú được thấy lại cảnh này một lần nữa đâu.

Tôi cũng chẳng nhớ là đã đứng đây bao lâu, cho tới khi tôi nghe có những tiếng động như tiếng chân bước lạo xạo trên sỏi. Tưởng Kính trở ra, tôi quay lại thì... Trời ơi, không phải Kính, mà là con chó ngao, con quái vật khổng lồ. Nó đang đủng đỉnh đi tới, vừa đi vừa chúi mũi sang hai bên, đánh hơi khìn khịt, rồi ngẩng lên, nó đã thấy tôi... Dưới ánh trăng sáng tỏ, đôi mắt của nó

rực lên như hai đóm lửa. Trong một thoáng, người tôi như tê đi vì sợ, tôi đứng yên, bất động. Con vật cũng dừng lại, nhìn tôi chăm chú. Thoạt đầu nó có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi bản năng hiểu sát nỗi dậy, nó học lên một tiếng dữ dội, thu mình lại trong tư thế rình mò. Tôi hốt hoảng nhìn quanh, chợt thấy bóng dáng của Kính thấp thoáng sau cánh cổng, gần cái chuồng chó, tôi thét lên cầu cứu:

- Anh Kính, ra đây nhanh lên! Con Boo...

Kính quay lại, điềm tĩnh nói vọng lên:

- Con Boo đã ra ngoài đó rồi chứ gì. Tôi thả nó ra đấy mà, tối nào tôi cũng thả chó ra để canh nhà. Thường thường con Boo chẳng có việc gì làm nên buồn lắm. Nhưng đêm nay thì khác, nó sẽ rất kích động được gặp chú, nó sẽ có dịp để khoe cái sức mạnh tuyệt diệu của nó...

- Anh bảo nó về chuồng ngay đi! Tôi giận dữ nói, tôi không thích đùa kiểu đó.

- Tôi có đùa đâu? Còn thích hay không, mặc chú. Ráng giữ mình cẩn thận nghe!

Nói xong, Kính cất tiếng cười một cách đều đặn, và thản nhiên xây lưng đi vào nhà, để mặc tôi một mình phải đối phó với con vật hung tợn. Trong tay tôi không có một tác sát để tự vệ, và tôi biết có kêu cứu cũng vô ích. Nơi đây rất xa nhà trên, và chung quanh không có làng mạc, xóm giềng chi cả. Kính đã để lộ nguyên bộ mặt thật của hắn, bộ mặt của một tên sát nhân ghê tởm. Bây giờ thì tôi hiểu, Kính cố tình muốn giết tôi, để độc chiếm cái gia sản kèch xù do ông tôi để lại. Kính và tôi đều là những người thừa kế hợp pháp. Nếu tôi chết đi, tất cả tài sản sẽ thuộc về hắn. Trong vài giây, trí óc tôi làm việc rất nhanh, tôi nhớ lại tất cả, từ việc hắn dụ tôi đến nhà, tới âm mưu giết người, nguy tạo dưới một tai nạn. Hắn sẽ khai với nhà chức trách rằng, tại tôi tự ý ra ngoài một mình lúc ban đêm, và bị chó tấn công vì tưởng lầm là kẻ gian. Dĩ nhiên là hắn bị nghi ngờ, nhưng nghi ngờ, chứ không thể buộc tội, vì không có bằng chứng nào cả.

Bây giờ tôi đang đối diện với con chó ngao khổng lồ. Nó đứng chắn ở đường đi vào nhà, lối thoát duy nhất của tôi, vì phía sau là vực thẳm. Nó đứng cách tôi chỉ vài chục thước, người và vật nhìn nhau thủ thế. Bất chước Kính, tôi cố lấy giọng êm dịu phủ dụ nó:

- Boo Boo ngoan nào. Ta là em của chủ người, không phải kẻ gian. Hãy để yên cho ta nghe?

Còn mi, về chuồng, về chuồng đi, chóng ngoan...

Để trả lời, nó nhe nanh gầm gừ, chân cào đất lia lịa, làm sỏi đá văng tung toé. Tôi hốt hoảng né tránh, trong đầu chợt nảy ra một kế... Tôi cởi phăng cái áo khoác đang mặc trên người, bung ra ném về phía con vật, toan trùm đầu nó, và trong lúc nó đang lúng túng để gỡ ra, thì tôi sẽ chạy thật nhanh qua nó, vòng ra phía trước, lên nhà trên đập cửa kêu cứu ầm ỹ, chắc chắn người trong nhà sẽ chạy ra cứu tôi. Nhưng rủi thay, vì run quá, nên tôi ném trật, cái áo bay tới, rớt đánh xoạch ngay bên cạnh con chó. Nó điên tiết ngoạm ngay lấy xé nát, rồi gầm gừ tiến về phía tôi. Tôi lùi dần từng bước, từng bước... rồi dừng lại, không lùi được nữa, tôi đã tới sát bìa đất. Đây là bãi đất trống, không có chỗ nào có thể ẩn nấp được cả. Sau lưng tôi là vực thẳm, và trước mặt tôi là con thú dữ... Nó đã tới gần lắm, chỉ cách tôi một khoảng chừng năm, sáu thước...

Trong một giây, tôi nhắm mắt lại, cầu nguyện. Thế rồi như một tia chớp, tôi nhớ ngay đến cây sồi... Cây sồi già mọc lên từ đáy vực, chỉ cách bìa đất nơi tôi đang đứng một quãng ngắn, ngọn cây cao hơn mặt đất cả mấy thước. Chỉ cần nhảy qua một khoảng cách cỡ năm, sáu sải tay, là có thể níu được cái cành khá lớn gần nhất. Đó là một hành động liều lĩnh và vô cùng nguy hiểm, bởi vì hụt tay là sẽ rơi xuống vực, chết tan xác. Nhưng chẳng thà chết vì té vực, chắc cũng mau chóng, và ít ghê rợn hơn là phải chết dưới móng vuốt và hai hàm răng nhọn hoắt của con dã thú này. Nó sẽ xé xác tôi thành trăm mảnh, và cái chết chắc chắn sẽ vô cùng khủng khiếp.

Không còn chọn lựa nào hơn, tôi đánh liều nhún người xuống lấy đà, phóng vút qua khoảng không, chỉ trong nháy mắt. Soạt một cái, một vật cứng sượt ngang qua mặt, đó là cái cành cây, tôi vội tóm ngay lấy bằng cả hai tay. Thân hình tôi treo lơ lửng ở trên không, như người đang làm xiếc. May sao, dưới sức nặng chưa tới năm mươi kí của tôi, cành cây oằn xuống, nhưng không gãy. Tôi quặp hai chân ôm thật chắc, rồi mới từ từ tụt xuống tới cái chạc ba, và ngồi xuống. Bấy giờ tôi mới thở được, và cảm thấy đau, rờ thử thấy nửa mặt bên trái sưng vù và có tiếng lạo xạo bên trong, chắc là những mảnh xương vụn, có lẽ tôi bị đập xương gò má, nhưng may không chảy máu. Tôi thở hỏn hển muốn đứt hơi, và tim đập mạnh tưởng sắp vỡ lồng ngực, tôi đã thoát chết chỉ trong gang tấc. Thật không uổng công tập luyện những ngày còn là học trò ở trung học, tôi đã chiếm giải vô địch môn nhảy xa. Nhưng một phần cũng do trời cứu, và số tôi chưa đến lúc tận. Qua phút định thần, tôi đưa mắt nhìn lên bờ. Con Boo đang lờn lộn đi lại một cách tức tối. Đã mấy lần nó chờ vờn định phóng tới, nhưng rồi lại không dám, nó cũng sợ bị rơi xuống vực. Boo nhìn kẻ thù đang ở trên cây, hếch mõm tru lên từng hồi, nghe ròn cả gai ốc. Trên cái chạc ba, sau khi lại hỏn, tôi lần mò tìm được một cành khác cao hơn, nhưng vững chắc và xa con chó hơn. Tôi cẩn thận cởi dây lưng, cột người tôi vào cành cây, đề phòng đôi lúc sơ ý có thể bị hỏn chân rơi xuống. Tôi ngồi im chờ sáng, hy vọng bác làm vườn sẽ tới sớm và cứu tôi. Trên bờ, con chó đã thôi sủa, nhưng nhất định không chịu dời đi chỗ khác. Nó đi qua, đi lại canh chừng, và cũng chờ sáng, để giao kẻ gian cho chủ nó.

Bây giờ đã quá nửa đêm, sương xuống hơi nhiều và trăng cũng đã xế. Còn tới bốn giờ đồng hồ nữa, mới tới sáng. Những phút giây chờ đợi mới dài làm sao. Tôi lạnh run và khát nước kinh khủng. Tay chân tôi bắt đầu tê cứng vì lạnh và ngồi quá lâu một chỗ. Nhưng tôi không dám cử động mạnh, sợ tuột tay té xuống vực sâu ở phía dưới.

Sau cùng, bình minh cũng tới, bầu trời sáng dần và trở thành màu xám nhạt. Khi những tia mặt trời đỏ ôi đầu tiên bắt đầu lộ dạng nơi chân trời phía đông, và chim chóc bắt đầu ra khỏi tổ, tôi nghe có tiếng mở cổng. Nhưng không phải bác làm vườn, mà là Kính, ông anh họ của tôi, tên sát nhân ghê tởm. Hắn ra coi tình hình, xem tôi đã chết chưa, và chết ra sao? Cảnh tượng trước mặt làm hắn ngạc nhiên, Kính trông thấy cái áo khoác của tôi nằm trên mặt đất. Tưởng tôi té xuống vực, hắn thận trọng bước tới gần bờ, cúi xuống nhòm. Kính không mấy may chú ý đến cây sồi già, và bị những cành lá rậm rạp che khuất, nên hắn không nhìn thấy tôi. Nhưng con Boo thì trái lại, nó biết rất rõ tôi đang ở đâu. Boo ngẩng lên, sủa dữ dội để báo cho chủ biết là kẻ thù đang ở trên đây. Nhưng Kính không hiểu, nghe tiếng sủa thì giật mình quay lại, thấy điệu bộ hung hăng của con vật, hắn tưởng nó sắp tấn công mình, nên sợ hãi la lên:

- Boo, im ngay! Không nhận ra ta là chủ mi hay sao?

Con Boo rít lên một cách tức tối, mắt vẫn không rời con mồi, và càng sủa hăng, tiếng nó ồm ồm nghe thật kinh khiếp. Bây giờ, Kính đứng xây lưng về phía tôi, đối diện với con thú cưng của hắn, con thú to khủng, thích ăn thịt sống, máu tươi, con thú được huấn luyện để giết người... Nó đang nhìn lom lom về phía cái cây rậm rịt có tôi đang ẩn nấp, vừa sủa vừa nhe nanh gầm gừ. Tôi hiểu rất rõ hành động của con vật, nó chỉ muốn nhắm vào tôi. Nhưng Kính lại lầm tưởng con chó nổi điên, phản chủ, hắn nhón nhác nhìn quanh, tìm lối thoát.

Ngồi ở trên cây mỏi quá, tôi hết sức nhẹ nhàng, thận trọng duỗi một chân xuống, đong đưa nhẹ cho đỡ tê. Cử chỉ đó làm cho con Boo tưởng bị khiêu khích, nó hộc lên một tiếng dữ dội, quật đuôi xuống đất, nhảy dựng lên như sắp sủa vồ mồi. Kính sợ hãi rú lên, ôm đầu chạy giật lùi...

Mọi việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, tôi nghe một tiếng thét kinh hoàng của hắn, và tôi ngất đi vì sợ.

Những việc xảy ra sau đó, tôi chỉ nghe kể lại: Kính hụt chân rơi xuống vực thẳm, bể đầu, gãy dập xương sống, chết tức khắc. Thiên bắt dung gian, Kính chết vì chính âm mưu của hắn đã sắp đặt định để giết tôi. Con chó ngao khổng lồ bị hạ gục bởi tất cả những người làm trong nhà, họ dùng gậy gộc đập nó chết. Người ta đem tôi xuống, chở đi bệnh viện. Tôi không bị thương tích gì trầm trọng, ngoài những vết trầy trụa ở chân tay, và bầm dập nơi gò má, do cú nhảy va chạm làm vỡ vài mảnh xương nhỏ. Thêm vào đó, tôi còn bị sung phổi, do thân nhiệt xuống quá thấp, vì suốt đêm chịu lạnh ở ngoài trời, và tâm thần xáo trộn, bất an vì quá sợ hãi. Phải mất cả tháng, tôi mới bình phục. Bà chị dâu đi thăm tôi trong nhà thương. Nhìn tôi bằng cặp mắt rất buồn, chị dịu dàng nói:

- Tôi đã làm hết cách để ngăn cản chú không nên ở đây. Tôi biết âm mưu của Kính, nhưng không dám nói thẳng với chú, vì sợ Kính biết được sẽ giết tôi chết. Bây giờ thì chú đã tai qua, nạn khỏi rồi, tôi mới thực sự yên lòng. Còn chú, nhớ lo bảo trọng. Cầu ơn trên ban phước lành cho chú. Nói xong, chị chào tôi ra về. Sau lần đó, tôi không bao giờ được gặp lại chị dâu tôi nữa. Sau này, nghe nói chị đi tu, quyết tâm xa lánh thế tục. Chị ẩn mình trong một nhà tu kín, âm thầm sống nốt quãng đời còn lại, không tiếp xúc, và không tiếp bất cứ ai tới thăm.

PHƯƠNG LAN

Người Chị Dâu: <https://www.youtube.com/watch?v=Ma-C3Oln7E4>

ĐÁNG KHINH!

Lý trí không còn sáng suốt
Anh sa xuống chỗ tầm thường
Đề bọn Việt gian sai khiến
Trình diễn những điều bất lương.
Ý Nga, 10.1.2023

HÃY QUÉT RỜI MÔI LAU!

“Giải quyết vấn đề trót lọt”
Sao sót một tên Việt gian?
Khác gì như nhà chưa quét
Càng lau, máu đỏ càng loang!
Ý Nga, 10.1.2023

HẠM DẪN!

Ngày càng chậm lại tốc độ “treadmills”
Ai ngờ không anh, sức khỏe sa sút!
Mùa đông đóng cửa em tập đủ điều
Lo cho một ngày không nằm thoi thóp?

KHÔNG THỂ

“Ty nạn” chơi với hồng đồ,
Thủ đoạn, hãm hại dân mình,
Lập trường không cùng chiến tuyến
Làm sao dám gọi đồng minh?
Ý Nga, 10.1.2023

LẤY CHỒNG CÔNG AN

(Chuyện một độc giả ở Trà Vinh)

Giữa đường tôi đã lạc anh
Gái quê lên tỉnh loanh quanh tìm chàng
Không thân nhân, chẳng họ hàng
Bơ vợ chợ Tết, táo tợn làm thuê.

Ra Giêng tôi sẽ trở về
Mẹ Cha chăm sóc, cận kề báo ân
Buồn ai phá nát tuổi xuân
Đem tôi bỏ phố, biết than ai cùng?

Á Nghi, 9.1.2023

CÔ PHỤ ĐÓN XUÂN

*Thương anh nói chuyện rất duyên
Như thơ, cứ quỳên hồn riêng bỗng bênh
Nhớ nhung như sóng triều lên
Mỗi khi nước rút: chênh vênh nhớ chàng!*
Á Nghi, 9.1.2023

Khoe khoang: “Cán bộ... Thật lòng...!”

Hại bao trinh nữ ham chồng công an
Hại tôi lỗ bước chùn chân
Truân chuyên vất vả vô vàn khổ đau.
Á Nghi, 9.1.2023

THAO THỨC ĐÊM XUÂN

Tiếng chuông điện thoại reng, đầu dây bên kia giọng cô con gái như tiếng reo vui:

- Mẹ ạ, năm nay chúng con đã xin được nghỉ vào dịp Tết ta, vợ chồng con đem thằng cu Bi về ăn Tết với bố mẹ nhé!

Bà Khuê cũng vui mừng không kém:

- Thật hả? Các con về bao lâu?

- Tụi con lấy vacation một tuần luôn, cho đã!

Từ ngày được tin con sẽ về nhà ăn Tết bà vui mừng ra mặt, tíu tíu bàn bạc với ông việc sắp xếp, dọn dẹp nhà cửa, đi mua sắm linh tinh. Ông vui lây niềm vui của bà nhưng đôi lúc cũng phải gất lên:

- Con cháu về chơi chứ có phải ông hoàng bà chúa nào đến thăm mà bà cứ lo cuống lên thế?

Chả là ông bà có ba người con, cô gái đầu lòng rồi đến hai cậu con trai. Cô con gái lập gia đình theo chồng qua Texas làm việc từ mấy năm nay. Hai thằng con trai còn đang học Đại học ở xa, thằng anh hết năm nay là ra trường còn thằng út mới lên năm thứ hai. Bà đã tưởng là Tết năm nay lại chỉ có hai ông bà già nên đã buồn héo cả người.

Sửa soạn ngày cúng ông Táo xong, bà vào giường nằm mà trần trọc không ngủ được. Những ngày Tết xa xưa như lần lượt hiện về. Những tiếng riu rít cười đùa của anh em bà thời thơ ấu. Nhà đông anh em, cả lũ ngồi quanh đé canh nồi bánh chưng to tướng, sôi sùng sục trên bếp lửa bập bùng, tiếng tí tách của củi cháy to, mùi thơm lan toả.

Bà nhớ đêm Giao Thừa nghi ngút khói hương. Bàn thờ Phật, bàn thờ Tổ Tiên, bàn thờ ông Táo bày biện gọn ghẽ. Đặc biệt là mâm cỗ cúng ngoài trời đón Chúa Xuân, đón các vị Thần Linh, Thổ Địa và những vị khuất mặt ngự trị quanh đây. Con gà trống thiên có dáng quỳ thật đẹp, đầu ngóc lên trời, mỏ ngậm một bông lay ơn đỏ nằm trên đĩa xôi gấc. Mâm ngũ quả phải thật tươi tốt và bày cho thật đẹp. Bà Nội luôn nói rằng mâm cúng Giao Thừa phải tỏ hảo mới đem niềm vui, hạnh phúc đến cho gia đình quanh năm. Năm nào cụ cũng phải tự tay uôn và luộc con gà cho ưng ý.

Sáng Mừng Một, cả nhà đều xúng xính mặc quần áo mới để chúc Tết và lãnh phong bao tiền mừng tuổi. Khuê nhớ rất rõ năm mới di cư vào Nam, ông bố ra trò bốc thăm lấy bao lì xì có số tiền khác biệt nhau từ mười đồng đến một trăm. Năm anh em Khuê với cậu Thái là sáu. Bố bỏ sáu bao, không cho ai biết. Bao ít nhất là 10 đồng rồi tiếp đến là 20, 40, 60, 80, 100. Bố trang đều rồi xòe mấy bao ra như nan quạt, đến lượt bọn nhỏ theo thứ tự lên rút lấy mỗi đứa một bao. Kết quả anh Đại vớ được bao ít nhất, cậu Thái được bao nhiều nhất. Lúc mở bao ra đếm thì có người buồn, người vui. Bà Nội thấy cháu đích tôn bà cưng nhất bị thiệt thòi, Bà trách Bố đầu

năm mà làm mất vui đi. Từ đó Bố cũng chơi trò rút thăm nhưng mỗi đứa đều được như nhau còn số tiền sai biệt cho vui thì chỉ dùng mấy tờ một đồng để sự cách nhau không lớn lắm. Cứ mỗi hai năm Mẹ lại sản xuất thêm một đứa con, nhân số gia tăng dần, những đứa lớn đã biết chơi bài. Sau khi chúc tết và có tiền lì xì bố cho lập sòng. Tha hồ bầu cua, cá ngựa, tam cúc, bài cào... Khi lớn hơn chút nữa có bạn bè đến binh sập sấm. Ngày Tết rộn rã tiếng cười đùa. Hết ba ngày Tết là hết. Bố thu hết bài cho vào một hộp cất vào tủ khoá. Ngày Mừng Bốn, Khuê được phép mở tiệc đãi bạn bè, thật vui. Những ngày thơ ấu qua mau.

Bà lại nhớ Tết Nguyên Đán năm 1965, như mọi năm, bà Nội cũng tự tay sửa soạn mâm cỗ cúng Giao Thừa. Cụ đi chợ trước mấy hôm để mua con gà trống thiên thật ưng ý, chiều Ba Mười Tết cụ uốn nắn con gà cẩn thận rồi bỏ vào nồi luộc như mọi khi. Không hiểu sao khi vớt ra con gà bị hồng, da rách nát. Mặt cụ tái sạm hẳn đi vì lo lắng. Năm ấy bà Nội qua đời!

30/4/1975 mất nước, hai cột trụ gia đình là ông bố và ông chồng bà phải đi tù cải tạo tưởng là chỉ một tuần hay một tháng sẽ được trả về. Nhưng đã gần Tết mà chưa biết tin tức gì, bị giam giữ ở đâu, sống chết thế nào. Khoảng Giáng Sinh năm ấy gia đình nhận được giấy cho phép gửi quà, mỗi người được nhận 2 kg với tên người nhận và địa chỉ thì vồn vện là số hòm thư! Hai mẹ con tính toán, cuối cùng mỗi gói quà bỏ được nửa ký đường thẻ, một ít tôm khô, một cái áo len, một bộ đồ vải, vài thứ thuốc men, và dầu gió là đã đủ số cân. Dù gia đình cố chi tiêu dè sẻn nhưng ngòi ăn nủi cũng lở nên hai mẹ con phải tìm cách kiếm sống. Bà mẹ đau đớn khi nghĩ đến trách nhiệm với đàn con thơ dại và Tết năm ấy thật thê lương. Mẹ bị gục ngã, lâm bệnh nặng. Nhà như không có Tết, chỉ hương hoa, bánh mứt qua loa trên mấy bàn thờ. Sau Tết hai mẹ con phải bương chải chợ trời.

Năm 1980 chồng bà được thả về và may mắn cả gia đình nhỏ của bà và hai đứa em vượt biển thành công. Tết Nguyên Đán đầu tiên tại Cali bà như được thoát khỏi chốn lao tù đến với thế giới tự do. Năm đó chưa có đông người Việt, chợ búa chưa đầy đủ như bây giờ. Bà cũng đã gói bánh chưng bằng những vật liệu có sẵn. Không có lá dong, lá chuối bà phải nhuộm nếp bằng một chút phẩm màu xanh và gói bằng giấy bạc. Những chiếc bánh chưng nhỏ để dễ xếp và mau chín trong chiếc nồi đặt trên bếp gas. Đêm Giao Thừa cũng nghi ngút khói hương, hoa tươi, bánh trái nhưng nghĩ đến Bố còn ở trong tù, Mẹ và em còn kẹt lại biết bao giờ đoàn tụ bà đã khóc rung rức vì thương, vì nhớ.

Ba đứa con của bà lớn dần, mỗi năm ông bà vẫn giữ những phong tục truyền thống Việt Nam. Nhà vẫn có bàn thờ và được trang hoàng đặc biệt, nấu những món ăn cổ truyền trong mấy ngày Tết. Các con vẫn chúc Tết và được phong bao, ba chị em theo những lớp học Việt ngữ và phải nói chuyện trong nhà bằng tiếng Việt. Nhưng những con chim non đến lúc lớn phải chấp cánh bay xa. Ở bên này, trẻ con 18 tuổi, xong Trung học là phải xa nhà, sống tự lập ở nơi gần trường Đại học nào mà chúng được nhận hay ở trong ký túc xá của trường. Sau khi tốt nghiệp lại sẽ đến nơi nào có việc làm tốt với môn học của mình. Mọi việc theo một vòng quay mới, không gần gũi nhau như khi xưa ông bà còn ở trong đất nước VN nhỏ bé.

Mỗi ngày Tết đến bà lại băng khuâng không biết năm nay ăn Tết ra sao, có đứa con nào về được không. Căn nhà bốn phòng này hai ông bà đã trả hết nợ, tương đối khang trang, gọn ghẽ. Vườn tược xinh xắn, các cây ăn trái và cây hoa như bông sứ, ngọc lan nay đã thành cây cổ thụ. Các con bà đã ríu rít sống bên nhau và trưởng thành ở đây cạnh cha mẹ. Có những người bạn đã khuyên bà bán căn nhà lớn này đi mà dọn vào một căn phòng trong chung cư cho khỏe tâm thân

già, khỏi phải lo săn sóc vườn tược. Bà không nghĩ thế. Căn nhà đầy những kỷ niệm yêu thương, bà không thể bỏ đi. Có chút vườn để ông bà ngồi uống trà, ngắm cảnh, có công việc cho ông bà vận động chân tay và có thú mỗi buổi sáng ngắm chồi non nẩy mầm hay nụ hoa hé nở; buổi chiều ngồi bên nhau nhìn cảnh chiều tà, mặt trời từ từ lặn, những vạt nắng vàng thoi thóp dần khi màn đêm buông xuống. Ở trong một căn phòng chung cư mà đã về hưu rồi thì chỗ đâu mà đi ra, đi vào. Ngồi thủ lù trong nhà hay xem phim bộ suốt ngày thì chỉ mau chết. Hơn nữa căn nhà này như một cái tổ ấm để các con bà có chỗ tụ về. Nếu ông bà ở apartment, khi con cháu về thăm mà mỗi nhà ở một phòng trong khách sạn thì chán chết. Cứ thế bà trần trọc, lan man nghĩ từ chuyện này đến chuyện khác. Nằm bên bà ông ngủ khò, điềm nhiên kéo gối.

Sáng mai thức dậy bà sẽ bàn với ông và khi cô con gái về ăn Tết với bà thì bà sẽ bàn với con gái, sau đó sẽ thông báo đến hai thằng con trai. Bà sẽ bàn với ông là từ nay gia đình ta sẽ có thông lệ là sum họp ngày Tết Nguyên Đán. Các con sau này khi đi làm hết thì cũng phải có ngày nghỉ hàng năm (vacation). Các con cố thu xếp trước để xin nghỉ vào dịp này. Anh em, con cháu tụ họp nhau để cùng về thăm ông bà, cha mẹ. Như thế nhà bà sẽ rộn rã tiếng cười trẻ thơ và bà không phải thấp thỏm, thắc mắc xem Tết này sẽ có mặt những ai.

Buổi sáng, những vạt nắng vàng tươi phủ trên sườn đồi phía sau nhà. Bà sửa soạn sên mứt. Bà chỉ làm mứt quất và mứt sen, hai loại này các con bà rất thích. Nghĩ đến thằng cu Bi, bà muốn ôm nó vào lòng mà hôn hít và ghiền cho đã. Ồ, bà chợt nghĩ ra, còn những đứa cháu của bà lần lượt ra đời và sẽ lớn lên. Chúng phải đi học. Nếu Tết vào ngày thường thì làm sao chúng xin nghỉ cả tuần được!

Bà biết là lát nữa bàn với ông thì ông lại sẽ nói rằng: Thôi đi bà ơi, hãy vui với những gì mình đang có. Đứa nào về được thì mình vui hơn. Nếu không đứa nào về được thì còn có tôi với bà! Bà cứ nghĩ ngợi lôi thôi làm gì cho khổ thân. Đến đâu ta tính đến đó. Hãy vui với ngày hôm nay. Bây giờ và ở đây!

Đỗ Dung

RÄCHER

Rächer, đó là tên con mèo của con gái tôi. Tháng này, năm ngoái nó đã về ở với gia đình tôi được một năm. Nó thật dễ thương, ngày đầu khi con gái tôi mang nó về, mở cái lồng ra, nó rụt rè nhìn khắp quanh nhà, không một tiếng meo meo, trông thật tội nghiệp. Nhìn nó thương làm sao, chắc giờ phút đó nó đang buồn và hoang mang vì nơi chốn xa lạ này. Tôi nhẹ nhàng vuốt nó, lông nó đen mượt, óng ả, tôi nhỏ nhẹ nói: “Em, em đừng sợ nha. Mẹ thương em. Về đây chơi với mẹ.” Tôi gọi nó bằng em, nó hiểu. Mà lạ thật, không hiểu tại sao nhìn nó tôi thương nó quá. Đêm đó nó đi quanh hết phòng này qua phòng khác kêu meo meo... chắc nó nhớ nhà cũ. Rồi chỉ một đêm thôi, đêm sau nó không còn gọi meo nữa, chắc nó cũng biết phải ở lại đây, vì căn nhà kia đã giao lại cho người khác.

Rächer thật ngoan, ngay ngày đầu nó biết chỗ đi vệ sinh, không bao giờ đi bậy. Được một tháng, cũng vào mùa

đông tháng mười hai, con gái tôi bắt đầu tập cho nó ra đường vì ở nhà cũ nó hay ra ngoài đường, ngấm người qua lại. Vài ngày sau, nó đã quen đi một mình. Có một lần đi chơi đã, nó trở về tìm đúng nhà. Tôi ngồi ngoài cửa đợi. Trời ơi! Tôi mừng quá. Con mèo thật thông minh. Tôi mở cửa chính cho nó đi vào. Nó leo lên mấy bậc cầu thang rồi ngồi ngay cửa bên phải là chỗ tôi ngồi ở đó chờ đợi, đối diện bên trái là nhà hàng xóm.

Vào một buổi tối mùa đông, nó chạy ra sân trước, có hàng rào, chúng tôi yên tâm. Khoảng hai tiếng sau chẳng thấy nó đâu. Cả nhà đi tìm gọi tên Rächher, nó vẫn biệt tăm. Tôi buồn rầu gọi: “Em, em ơi, về đi.” Vẫn không thấy. Quay vô nhà, một chốc, giật mình quay lại, trời ơi, nó đã về từ lúc nào. Tôi bật khóc vì mừng rỡ, lấy thức ăn cho nó ăn.

Rächher quấn quýt với con gái tôi, đêm ngủ cũng chun vào lòng con bé. Con gái tôi kể, nó là con mèo hoang. Khi con gái tôi vào đại học, một bữa nọ, cháu đi dạo gặp con mèo, cháu gọi nó vì thấy dễ thương. Rồi chẳng hiểu làm sao, nó biết nơi cháu cư ngụ, cứ mỗi khi đi học về, nó đón cháu, dẫn dầm cháu cho nó vô nhà.

Một hôm, trời nắng, con mèo ngồi ngay cửa sổ phơi nắng, con gái tôi thấy trong lỗ tai nó có đóng dấu, cháu bèn đem con mèo ra thú y để tìm xem chủ nó là ai để trả về cho chủ nó. Cuối cùng cũng tìm ra người chủ con mèo, nhưng bà ta từ chối, nói con mèo đó của bà nhưng nó đi hoài, bắt nó về nó lại đi. Nếu muốn con gái tôi cứ giữ lấy mà nuôi. Năm nó về với cháu, nó đã gần tám tuổi.

Ở với gia đình tôi chừng nửa tháng nó đã quen dần. Tôi thương nó nên hay dành mang thức ăn cho nó. Cứ mỗi sáng, lúc năm giờ, nó biết tôi phải dậy đi làm nên vào phòng tôi, đến ngay đầu giường chồm lên đánh thức tôi dậy, gọi meo meo, tôi cho nó ăn rồi mới đi. Khi tôi về nó cũng chạy ra chào, nhảy lên lòng tôi, cào cái đầu bé nhỏ vào người tôi thật dễ thương. Mà nó khôn lắm, biết tôi không muốn cho nó ra ngoài vì sợ mất, nên mỗi lần thích đi chơi, nó lại kiếm con gái, hoặc chồng tôi; nó ra ngồi trước cửa để tay lên cửa kính tỏ ý muốn xin đi rồi lại gọi meo meo. Cả nhà ai cũng thương nó, khi vào sở làm tôi chỉ mong về để ôm nó vào lòng, vuốt đầu nó. Có lần nó bị bệnh, đi tiểu hoài, cứ nhảy ra balcon để tiểu, cả chục lần, thấy mà sốt ruột; cho nó đi bác sĩ; mong cho nó mau khỏi; thương nó như một con người.

Vào đầu tháng 5, còn một tuần nữa nó đúng 18 tuổi; một hôm, ban đêm nó nhảy lên giường con gái tôi rồi té xuống. Mèo trượt chân là chuyện thường, nhưng lần này sau hôm té, nó chui trốn trong tủ, trong xó xỉnh, có vẻ sợ hãi. Mỗi lần cho ăn phải đưa đèn cho nó, đôi khi nó hú lên thảm thiết. Vài ngày như vậy, con gái tôi hoảng sợ mang nó đi bác sĩ. Khi về đến nhà, cháu khóc sụt sùi, nói con mèo bị bệnh tim. Bác sĩ bảo may mắn nó sẽ sống thêm ba năm nữa với chúng tôi, còn không nó sẽ chết bất cứ giờ nào. Cháu buồn lắm vì Rächher đã sống với cháu được tám, chín năm rồi. Cháu mang con mèo về với một đồng thuốc tim, mỗi ngày phải chia ra cho nó uống ngàn ấy, nhìn mà chán ngán, không biết làm cách nào!

Những ngày đầu rất khó khăn, mỗi lần nhét thuốc vô miếng thịt, nó lại nhằn ra, không chịu uống; có lần nó khuấy tay vô chén thức ăn lượm ra. Nhìn mà phải bật cười và thương nó biết bao. Mỗi bữa cho nó ăn thật là khó khăn và mất nhiều thì giờ, cứ phải dỗ dành, nhưng rồi nó cũng ngoan ngoãn chịu nghe lời, cũng có lúc không chịu. Năm ngày sau, Rächher bỏ ăn, cháu và ba cháu phải đem nó đi bác sĩ. Họ khuyên đem nó vào nhà thương. Sau khi khám bệnh cho Rächher, bác sĩ nói, một là chích liền cho nó chết, vì phổi ngập nước, hai là phải để nó nằm lại nhà thương mấy ngày để rút nước từ phổi ra nhưng không bảo đảm và chi phí rất mắc. Cả nhà quyết định cho nó nằm lại nhà thương để chữa, biết đâu may mắn, dẫu sao mạng sống nó cũng như mạng sống một con người. Thời điểm này con gái tôi có công tác đi xa, nên 4 ngày sau, bạn cháu và con gái nhỏ tôi đón con mèo về. Bác sĩ nói đã thành công, nước không còn trong phổi nữa. Xe vừa tới cửa, cháu mở xe, Rächher vội phóng ngay xuống, leo rào qua balcon để vô nhà.

Nhìn nó có vẻ khỏe, ai cũng mừng. Nó đi thẳng vô phòng con gái tôi, leo lên giường, mừng rỡ gọi meo meo, yếu ớt dễ thương vô cùng. Hôm đó là thứ Bảy, hằng ngày con gái tôi vẫn điện thoại cho em nó hỏi thăm về Rächer, cháu rất vui và yên tâm khi nghe tình trạng Rächer đang trên đường hồi phục. Nó uống thuốc ngoan ngoãn, mặc dù thuốc phải tăng liều nhiều hơn, ăn cũng dễ dàng.

Đến thứ Sáu, con gái tôi báo tin về nhà. Tôi cảm thấy vui vì cháu sẽ thấy con mèo khỏe. Ai dè đâu sáng ngày hôm đó, Rächer có vẻ mệt mỏi, ngồi ngoài sân cỏ ủ rũ. Tôi bắt đầu lo lắng. Sáng, trưa nó vẫn ăn, nhưng đến chiều thì thờ dốt. Trời ơi, chưa được một tuần. Tôi thấp thỏm chờ đợi con tôi về, rồi thì tới tới cháu đã về. Nhìn Rächer, con bé lo lắng, tới ôm vuốt ve hỏi chuyện nó, nhưng nó vẫn nằm yên, không có gì tỏ vẻ vui mừng như mọi khi khi thấy con tôi về. Cả đêm đó cháu không ngủ, sáng dậy lại quyết định đưa con mèo đi bác sĩ. Phôi lại ngập đầy nước! Bác sĩ bảo không chữa được, chỉ còn cách cuối cùng chích thuốc cho nó đi êm ả, nếu không nó sẽ chịu đau đớn, ngộp thở vì bệnh. Cả nhà, ai cũng buồn rầu hết, dù biết Rächer là con mèo sống ngoài đường thì tuổi thọ chỉ được mười ba năm, nhưng chỉ còn một tuần nữa là nó đủ mười tám tuổi rồi, trường thọ!

Sáng thứ Tư, con tôi quyết định mời bác sĩ đến cho nó đi êm ả, hôm đó là ngày 17.5.2022. Trước hôm đó cháu lau nước nóng, khắp mình mẩy Rächer, nó có vẻ dễ chịu nằm yên. Khi bác sĩ đến tôi buồn rầu vào phòng, tụng kinh cho nó “Rächer ơi, em ngủ yên nghe mẹ tụng kinh. Mẹ thương em.” Thật sự tôi sợ không dám nhìn cảnh bác sĩ chích cho nó đi. Khoảng bốn tiếng sau, nghe tiếng bác sĩ chào về, tôi ra phòng khách; nó đã ngủ và không bao giờ dậy nữa. Cả nhà ngồi bên nó khóc, con vật thật đáng thương. Chồng tôi kể, chích thuốc rồi nó vẫn còn chạy ra balcon nhìn ngắm lần cuối; ra đĩa thức ăn, ăn lần cuối. Con gái tôi đã ôm nó vào lòng, nó từ từ ngủ trong lòng con tôi, bình yên. Tôi biết nó đã cố gắng vượt qua căn bệnh để chờ ngày con gái tôi về rồi mới đi. Xúc động làm sao, loài vật cũng có linh tính của nó, và sự thủy chung. Từ đây không có nó nhõng nhẽo cà đầu vào người tôi, tới đầu giường gọi đòi ăn, căn nhà trở nên trống vắng, buồn hiu.

Rächer được chôn trong một ngôi vườn thật đẹp, (xác nó được quán bằng chiếc áo mới, trắng tinh của tôi, tôi nói với con gái tôi, như mẹ ôm nó vậy) căn nhà của bạn trai con tôi, bên cạnh là mộ con chó, chung quanh có vườn có hoa đủ màu, bên cạnh có hồ cá vàng. Một chút an ủi làm con gái tôi đỡ buồn. Cứ vài tuần chúng tôi đi thăm mộ nó, tưởng dường như nó đang đi với con chó, tung tăng chạy đuổi theo con bướm, bắt chim. Con tôi kể, những năm đầu khi cháu có sinh nhật, Rächer thường bắt con chuột đem tới trước mặt cháu, lần thứ ba nó bắt con chim đem tới giường tặng, cháu hoảng hốt la lên, có lẽ Rächer cảm nhận được cháu không thích, nên từ đó nó không bắt chuột, chim nữa.

Hôm nay cũng gần bước qua năm âm lịch, năm con mèo, xuân Quý Mão, tôi kể về Rächer con mèo đen dễ thương. Nó đã đến ở với gia đình tôi, thời gian tuy ngắn, bảy tháng trời, nhưng đã cho chúng tôi nhiều niềm vui. Cả nhà không bao giờ quên em đầu Rächer, em vẫn hiện hữu mãi trong gia đình chúng tôi.

Diệu Danh

HỌC TRÒ NGOAN

Học trò hiếu, lễ thấy thương
Sớm hôm thăm viếng thấp hương nhớ thầy:
*“Em ao ước được lấp đầy
Xóa tan trống vắng quanh đây nào nùng”.*

CHÁU “BÁC” HÁI LỘC

Vào chùa chỉ để chụp hình
Quyết không lay Phật, yêu tinh vô thần
Ổng a, ổng ẹo ngắt lan,
Cúc buồn, sen rũ, gái tân toét cười.

Xoa đầu em học trò cung
Cô phô giọt lệ vui mừng, trò ngoan
Khen cha mẹ dạy thành nhân,
Khen em thành ý ân cần thảo thơm!
Ý Nga, 7.1.2023

TẾT VỀ CON NHỚ MÁ LẮM!
Người này: “*Khóc một dòng sông*”,
Kẻ kia: “*Nhớ khúc sông chồng yêu thương*”
Riêng con nhớ Má: đại dương
Bao nhiêu biển cả cho tường tâm con?
Ý Nga, 7.1.2023

ĐÂU RA ĐÂY!
Thói quen xưa nay vẫn bướng
Cần thận theo em đến già:
Ngoại trừ những người **tin tưởng**
Em không thích ai đến nhà.

Vậy mà kẻ... “**tin**” vẫn phản
Người... “**tưởng**”: giả dối, điều ngoa
Tình đời sao mà ngao ngán!
Làm sao có thể xuề xòa?
Ý Nga, 7.1.2023

Phường đời hớm hĩnh khoe... tươi
Chết... tươi tôn giáo đua đòi sắc khoe
Sân chùa quần nát, xun xoe
Dẫm hoa, bứt lá, phủ phê nằm, bò.

Thương cho chú tiểu âu lo,
“Nam mô... đà Phật” ni cô nào nề.
Ý Nga, 7.1.2023

MẸ BỆNH MÀ CON ĐAU!
Mẹ chìm vào “vô thức”
Sau cơn bệnh ngất nghều
Từ bán thân bắt toại
Hệ miễn nhiễm uột èo.

Da thịt bị hoại tử
Lở loét khắp châu thân
Bác sĩ đà nạo, khoét
Vẫn loang dần xuống chân.

Con đau lòng đứt ruột
Ôi! Ruột thịt thân thương!
Lòng Mẹ như trời biển
Con chưa kịp tuyên dương!
Ý Nga, 7.1.2023

ĐÀ LẠT, MỘT MÙA XUÂN

Thủy chạy đến nhà tôi buổi chiều muộn, hớn hờ:

- Công ty của anh tao có chuyến chiều đãi nhân viên đi Đà Lạt năm ngày, mà phút cuối anh tao và bà chị dâu bận việc nên nhường hai chỗ cho tụi mình, mà muốn đi không?

Ôi, Đà Lạt, thành phố mộng mơ mà tuổi mười tám tôi chưa hề bước chân đến đó. Tôi thích lắm, hỏi Thủy:

- Bất ngờ quá, dĩ nhiên là đi rồi, nhưng tụi mình phải chuẩn bị gì đây? Ngày nào lên đường, liệu có ảnh hưởng chuyện đi học?

Thủy hào hứng:

- Đi vào cuối tuần này. Tụi mình chỉ nghỉ học 3 buổi. Bây giờ sắp Tết, đi học cũng chẳng học gì đâu, thầy cô cũng thoải mái. Mình đi theo đoàn, được miễn phí tiền xe và tiền nhà nghỉ, đâu dễ gì có dịp khác.

Tối hôm đó, sau khi tôi xin phép gia đình, hai đứa bàn bạc đủ thứ chuyện. Chuyện tài chánh eo hẹp của tuổi học trò cũng làm chúng tôi tính toán kỹ lưỡng. Vì muốn chụp thật nhiều hình cho chuyến đi mà không phải tốn tiền nhiều, chúng tôi quyết định mua hai cuộn phim trắng đen Kodak, thay vì một cuộn phim màu rất đắt tiền. Khi lên tới Đà Lạt sẽ tìm một người chụp hình, nhờ họ chụp, trả tiền công, rồi đem về Sài Gòn rửa tại các tiệm chụp hình.

Vừa đến thành phố sương mù, nhận phòng xong là hai đứa tôi xuất phát ra đường vì muốn tận hưởng từng phút từng giây vẻ đẹp của Đà Lạt. Cao nguyên những ngày gần Tết thật lạnh nhưng rất thú vị theo từng cơn gió rít. Chúng tôi được dịp diện áo khoác, áo măng tô mà ở Sài Gòn chưa có cơ hội. Bước qua khu đồi nhà nghỉ là xuống con dốc, đi bộ vài trăm mét là đến trung tâm chợ Đà Lạt. Chưa kịp ngắm phố phường xung quanh thì bốn năm người thợ chụp hình đã vây đến, chào hỏi chúng tôi chụp hình. Tôi nói với Thủy:

- Tụi mình ra góc chợ uống sữa đậu nành nóng rồi từ từ quan sát, chọn một thợ chụp hình mà mình tin tưởng và nói chuyện giao kèo.

Vừa uống sữa, Thủy chỉ tay về phía bên kia đường:

- Hay là mình chọn anh chàng kia đi, nhìn anh ta trẻ trung nhanh nhẹn hơn mấy ông sồn sồn hồi nãy.

- Và đẹp trai nữa chứ!

- Hứ! Thì đó chỉ là một phần, cái chính là trẻ trung, mới đủ... sức khoẻ và vui vẻ trèo đèo xuống thung lũng với tụi mình cả ngày được.

Hai đứa tiến tới, anh chụp hình nhìn chúng tôi với một nụ cười chào hàng rất có duyên và thân thiện (ui chao, hễ ai có răng khểnh giống tôi là tôi có cảm tình liền hà!) Sau khi nghe chúng tôi trình bày, anh giới thiệu tên là Quang, đồng ý chấp nhận giá cả, chỉ thêm một điều kiện là tại các nơi thỏa thuận, như Hồ Xuân Hương, Thác Cam Ly, Thung Lũng Tình Yêu, Đồi Cù, ... Chúng tôi phải chịu khó chờ anh ấy chụp hình cho những người khách du lịch khác nữa (anh ấy đeo 3 máy trên mình, trong đó một máy chụp riêng hai cuộn phim chúng tôi).

Phải công nhận anh ấy nhiệt tình. Hẹn nhau chụp hình bốn buổi của hai ngày, mỗi lần đến chỗ hẹn là anh ấy luôn đứng chờ sẵn, nụ cười tươi rói túc trực trên môi. Anh hướng dẫn chúng tôi chụp đủ kiểu dáng, góp ý bối cảnh, không thiếu góc chụp nào. Đáp lại, chúng tôi thông thả ngắm cảnh trong khi chờ anh ấy bận rộn ngang dọc quay cuồng với những du khách khác, và lần nào xong chúng tôi cũng mua cho anh ấy ly nước, miếng bánh như lời cảm ơn.

Trước khi đến ngày hẹn giao phim, Thủy bỗng lo lắng:

- Ê, có khi nào anh ta lừa tụi mình không? Anh ta làm bộ chụp bấm ào ào, rồi đưa mình cuộn phim hư cũ, làm sao mình biết được? Coi như anh ta vừa được tiền công vừa được hai cuộn phim mới, ngon lành!

Tôi cũng đâm lo:

- Thì lờ leo lưng cạp phải chịu chớ sao! Tự dưng mà làm tao cũng bắt đầu lầy rồi nè, lo thật!

Hôm sau, đến nơi, anh ấy trao cho chúng tôi hai cuộn phim và bất ngờ tặng thêm tám hình màu của hai đứa chụp chung và riêng mỗi đứa một tấm hình màu:

- Tặng hai cô mấy tấm hình màu làm kỷ niệm xứ sương mù nhé. Hai cô thiệt dễ thương!

Tôi nhanh nhẩu:

- Ủa, anh chụp mấy tấm này lúc nào mà tụi tui không biết?

Anh ấy có vẻ mắc cỡ:

- Có mấy lúc thấy hai cô làm dáng xuất thần quá, tôi liền cảm xúc chuyển qua máy của tôi vì hình màu sẽ đẹp hơn nhiều.

Nhỏ Thủy làm tới:

- Vậy là anh vi phạm hợp đồng rồi nhé, chụp ảnh người ta ngoài dự định mà hông xin phép!

Thấy anh ấy bối rối, tội nghiệp quá chừng, tôi phải nhảy ra cứu:

- Nhưng ba tấm hình này quá đẹp! Đúng như anh nói, nhìn hai đứa tôi rất tự nhiên và dễ thương hết sức nên chúng tôi chịu... nhận, và không làm khó dễ anh nữa!

Sau khi trả tiền, nói lời cảm ơn và chia tay. Về nhà nghỉ, Thủy quả quyết:

- Vậy là anh ta lừa mình rồi Loan ơi! Anh ta tặng mấy tấm hình màu để nhẹ tội và mình khỏi nghi ngờ đó.

- Màya đa nghi quá. Tao thấy anh ấy rất chân tình, dễ mến, yêu nghề say sưa, chỉ dẫn tụi mình từng li từng tí, sửa từng lọn tóc trên trán, cách đứng tạo dáng bên hồ, bao giờ đúng ý anh ấy mới chụp. Chưa kể anh ấy không ngại ngần giúp đẩy hai đứa lên yên ngựa, chiều theo ý tụi mình muốn làm gái "cao bồi" khi đứa nào cũng lóng nga lóng ngóng vì con ngựa quá cao. Rồi đến Thác Cam Ly màya suýt té vì đôi dép lười bị vướng cây dại, nếu không có anh ta đỡ thì giờ này chắc màya còn nằm ở bệnh viện chớ còn thời giờ mà ngồi đây nghi ngờ lung tung.

- Tao vẫn biết thế, nhưng sao cũng vẫn lo lo. Thời buổi này kẻ xấu thiếu gì, mình lại là khách phương xa, chắc gì gặp lại lần thứ hai, nên họ cũng có đủ cách lừa đảo.

- Mà thôi, chúng mình chờ hạ hồi phân giải.

Buổi sáng ngày tạm biệt Đà Lạt, hai đứa vừa bước qua chợ, gặp ngay chàng chụp hình ngay cổng chợ, mừng rỡ:

- Chào hai cô, hôm nay hai cô về Sài Gòn phải không?

- Đúng vậy anh ạ. Xe chờ ở cuối đường, cho mọi người một tiếng để đi chợ.

- Hai cô mua sắm xong chưa?

- Tụi tôi đã mua xong từ hôm qua, giờ chỉ ra đây uống sữa đậu nành và ngắm núi đồi Đà Lạt lần cuối trước khi về với Sài Gòn nắng bụi. Mà anh đứng đây... chờ tụi tôi hả?

Anh thợ chụp hình bối rối:

- Đâu có! Tui ra đây tìm... khách chụp hình, hay là mời hai cô vào quán uống sữa nhé?

Nhỏ Thủy ghé vào tai tôi, thì thào:

- Thấy chưa, khi không anh ta mời mình đi uống sữa làm gì cho tốn tiền, chắc là "chôm" hai cuộn phim Kodak của chúng mình rồi.

Vào quán, nói loanh quanh chuyện Đà Lạt, anh ấy bắt chuyện:

- Lần đầu đến nơi đây, hai cô có sợ lạnh không?

Tôi mơ mộng:

- Không anh ạ, trái lại là rất mê khí hậu Đà Lạt. Chiều qua tụi em đi dạo khắp các con đường xung quanh nhà nghỉ, ngắm những ngôi nhà bé bé xinh xinh có giàn hoa nơi cổng, dọc theo mấy ngọn đồi, đẹp như khung cảnh của xứ Châu Âu xa xôi, tuyệt vời lắm.

- Còn cô Thủy, sao không nói gì?

Nhỏ Thủy đỏ mặt:

- Tôi hả, tôi sẽ nhớ lúc đi lễ nhà thờ Con Gà, và cà phê nhà hàng thủy tạ ở Hồ Xuân Hương.

Anh ấy nháy mắt:

- Vậy là hai cô thích bài hát "Thành Phố Buồn" của Lam Phương, có Đà Lạt "tiếng chuông chiều chậm chậm thê lương".

Tôi cãi lại:

- Không hề anh ạ! Bài hát đó nghe buồn quá, dành cho mấy người lớn tuổi, thất tình, còn tụi em mới bước vào tuổi... yêu đời. Ở Sài Gòn bây giờ các chàng trai thiếu nữ chỉ mê mẩn bài hát "Mimosa" của Đà Lạt mà thôi.

Anh ấy gật gù, bỗng cất giọng ngân nga:

- Mimosa... vì sao em tới. Mimosa... vì đâu em đến nơi này. Đà Lạt đòi núi chập chùng. Đà Lạt trời mây nước mênh mông?

Trời ơi! Hễ đến câu "Mimosa, từ đâu em tới" là anh nhìn lần lượt hai đứa chúng tôi. Đến khi ảnh nhìn tôi, ánh mắt chan chứa tình cảm, như là đang hỏi tôi vậy á.

Tôi reo lên:

- Ôi, anh hát hay quá, lẽ ra anh nên làm ca sĩ mới phải.

Nhỏ Thủy lườm tôi:

- Tại mày ca dở nên thấy ai hát cũng hay.

Bỗng anh hỏi:

- Tôi thỉnh thoảng cũng lên Sài Gòn. Hai cô ở đâu, nếu không có gì phiền hà thì cho tôi địa chỉ để tiện dịp tôi ghé thăm được không?

Tôi và Thủy nhìn nhau, mấy cái vụ "cho anh xin số nhà" này ở Sài Gòn tụi tui gặp hoài. Thường là chúng tôi từ chối, vì mấy thằng bạn chung lớp chung trường gạt ra còn không hết, kết thêm bạn mới làm gì. Nhưng lần này nhìn vào mắt anh ấy, có gì đó níu kéo, thúc đẩy, làm tôi mềm lòng nhưng tôi không dám trả lời vì sợ nhỏ Thủy lại lườm tôi. Ai dè nó còn mau mắn hơn tôi:

- Anh cứ đến Gò Vấp, hỏi Ngã Năm, rồi hỏi nhà máy Z.751 và hỏi hai tên này là tìm ra tụi tôi.

Thủy bắt anh "hỏi" mấy lần. Tôi tội nghiệp gỡ rối:

- Vì khu Z.751 chỉ có xóm nhỏ của tụi tôi, ai cũng biết nhau.

Trên xe trở về Sài Gòn, tôi hỏi Thủy:

- Nhà người nghi ngờ người ta, sao còn chỉ đường tìm nhà làm gì?

Cô nàng nguyệt ngừng chẳng dám trả lời. Tôi tiếp:

- Mày một vừa hai phải thôi! Anh ấy tặng mình ba tấm hình màu, giá không rẻ đâu nhe; rồi bữa nay mất hai ly sữa đậu nành và hai tô bún bò Huế; rồi anh ấy còn mất cả buổi sáng ngồi quán nói chuyện với mình, thì hai cuộn phim Kodak cũng chưa đủ cho anh ấy lấy lại vốn, thậm chí còn lỗ là đằng khác, ở đó mà nghi ngờ người ta.

Về tới Sài Gòn, chúng tôi đem phim đi rửa, nhưng phải chờ hai tuần mới có hình. Nôn nao, hồi hộp, lo sợ, rồi cũng đến ngày lấy hình. Các tấm hình đều đẹp, như ý, và đầy đủ không thiếu tấm hình nào. Hai đứa ngồi ngay công viên Nhà Thờ Đức Bà ngắm nghía xuýt xoa từng tấm hình. Nhỏ Thủy sau khi vài chục lần xem hết xấp hình, ngược lên nhìn tôi, mơ màng:

- Thì ra tao đã vu oan giá họa cho "người ta".

Tôi được dịp chì chiết nó:

- Tao đã bảo rồi, "nhìn mặt mà bắt hình dong" thì anh ấy không thể nào là loại người lừa đảo. Hơn nữa, chính mày là người lựa chọn anh ấy ngay từ phút đầu, phải không?

Suốt đoạn đường đạp xe về nhà, nhỏ Thủy cứ tùm tùm cười, đôi má ửng hồng, có lúc còn e thẹn, ngập ngừng hỏi tôi:

- Tụi mình nói anh ấy đến khu Z.751, liệu ảnh có tìm ra không nhỉ?

Còn tôi ư, tôi còn nhớ cả khuôn mặt anh vừa chạy vừa vẫy tay chào chúng tôi khi chiếc xe lăn bánh rời Đà Lạt. Nhưng anh Quang ơi, anh thích ai trong hai đứa chúng tôi, chả lẽ anh thích cả

hai đứa; chả lẽ anh tặng hình màu, rồi bỏ thời gian “vô tình” gặp chúng tôi buổi sáng chia tay; mời đi uống sữa, ăn sáng, rồi xin địa chỉ ở Sài Gòn, để muốn thăm cả hai đứa?

Tôi lắc đầu, chẳng muốn nghĩ ngợi xa xôi, nhưng thật sự cầu mong “anh cứ hẹn nhưng anh đừng đến nhé”; để tôi mãi được thấy nhỏ Thủy bạn tôi xinh tươi “má đỏ môi hồng” khi nhớ về Đà Lạt; và để tôi giữa trời Xuân nắng hiu hiu của Sài Gòn, lòng vẫn phơi phơi rạo rục, tiếp tục những vần thơ còn dở dang:

*Tôi đến Đà Lạt một chiều Xuân
Bên thác Cam Ly dừng bước chân
Có ai theo tôi từng con dốc
Mai tôi về, Sài Gòn băng khuâng!*

Kim Loan

Sông Cho Biển Nhận

Năm 2022 đã qua. Thiên hạ trên thế giới hân hoan đón chào Năm Mới 2023 với nhiều màn đốt pháo bông rực rỡ. Mời Bạn xem cho vui một vài màn đốt pháo bông chào mừng Năm Mới 2023 trên khắp thế giới qua link dưới đây:
[#countdown2023 #newyear2023 #fireworks2023](#)

2023 happy new year countdown, New year's fireworks London, New york, Seoul, Dubai, Paris, Hong Kong:

<https://www.youtube.com/watch?v=NKo7iG19cDg&list=PLNIWP0cUskMFoXqT1uDdVderZVgFJbHH>

Người viết cũng đã thưởng thức rất nhiều màn đốt pháo bông với niềm vui và cầu nguyện cho một Năm Mới sắp đến được an bình chứ không bị nhiều tai ương vì lũ lụt, bão tuyết, bạo động, v.v. đang xảy ra trên khắp nước Mỹ trong năm 2022 vừa qua.

Người viết cũng một phen lo lắng cho gia đình cô cháu gái từ Spain đến thăm gia đình họ Nguyễn Hữu có thể bị kẹt ở một phi trường nào đó vì đa số các phi trường tại nước Mỹ đều hủy bỏ các chuyến bay.

Đặc biệt ngày thứ Sáu 12-23-2022 là ngày Portland bị "freezing rain" lạnh dưới -20 độ F nên các chuyến bay đều bị hủy bỏ luôn. May thay, chuyến bay từ Amsterdam đến vẫn đáp xuống phi trường Portland được và hai cháu phải tự gọi Uber đến đón đưa về nhà an toàn vì không ai có can đảm đi đón hai cháu trong tình trạng tuyết đóng băng nguy hiểm như thế bởi vì chúng tôi toàn là "lão trượng" và "lão bà bà" cả rồi.

Hai cháu đã tham dự được tiệc sum họp gia đình vào ngày Giáng Sinh 12-25-2022 tại nhà người viết đúng theo lịch trình ấn định. Tạ ơn Phật Trời đã ban phúc lành cho hai cháu. Mừng thay!

Chúa hay Phật đều dạy rằng: Con người nếu không biết tu phước tích đức thì sẽ tạo ra nhiều nghiệp tội. Những chủng tử thiện ác đó đều được lưu vào A Lại Gia Thức của chúng ta và theo ta từ kiếp này sang kiếp khác rồi tùy duyên mà phát sinh ra để con người được hưởng quả lành hay

nhận quả ác do những nghiệp nhân mà chính ta tạo tác từ vô lượng kiếp sống của chúng ta. Gieo nhân nào thì sẽ gặt quả nấy ví như gieo hạt đậu thì sẽ hái được trái đậu, gieo hạt cam thì hái được trái cam chứ không thể nào gieo hạt đậu mà hái được trái cam. Bạn đồng ý chứ?

Chúng ta cần phải thay đổi cách sống si mê lầm lỗi của ta, bỏ bớt dần những suy nghĩ, hành động, ngôn ngữ mang tính ác biến đổi thành những suy nghĩ, hành động, ngôn ngữ mang tính thiện để tạo niềm vui cho người và cũng cho chính mình nữa như câu chuyện dưới đây:

Cho và Nhận

Một hôm, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo với giáo sư của mình. Vị giáo sư này vẫn thường được các sinh viên gọi thân mật bằng tên "người bạn của sinh viên" vì sự thân thiện và tốt bụng của ông đối với học sinh.

Trên đường đi, hai người bắt gặp một đôi giày cũ nằm giữa đường. Họ cho rằng đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc ở một cánh đồng gần bên, có lẽ ông ta đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc của mình. Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư: "Chúng ta hãy thử trêu chọc người nông dân xem sao. Em sẽ giấu giày của ông ta rồi thầy và em cùng trốn vào sau những bụi cây kia để xem thái độ ông ta ra sao khi không tìm thấy đôi giày."

Vị giáo sư ngăn lại: "Này, anh bạn trẻ, chúng ta đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trêu chọc mua vui cho bản thân. Nhưng em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn nhiều nhờ vào người nông dân này đấy. Em hãy đặt một đồng tiền vàng vào mỗi chiếc giày của ông ta và chờ xem phản ứng ông ta ra sao."

Người sinh viên làm như lời vị giáo sư chỉ dẫn, sau đó cả hai cùng trốn vào sau bụi cây gần đó. Chẳng mấy chốc người nông dân đã xong việc và băng qua cánh đồng đến nơi đặt giày và áo khoác của mình. Người nông dân vừa mặc áo khoác vừa xỏ chân vào một chiếc giày thì cảm thấy có vật gì cứng cứng bên trong, ông ta cúi xuống xem đó là vật gì và tìm thấy một đồng tiền vàng. Sự kinh ngạc bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt ông. Ông ta chăm chú nhìn đồng tiền, lật hai mặt đồng tiền qua lại và ngắm nhìn thật kỹ. Rồi ông nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ai. Lúc bấy giờ ông bỏ đồng tiền vào túi, và tiếp tục xỏ chân vào chiếc giày còn lại. Sự ngạc nhiên của ông dường như được nhân lên gấp bội, khi ông tìm thấy đồng tiền vàng thứ hai bên trong chiếc giày. Với cảm xúc tràn ngập trong lòng, người nông dân quỳ xuống, ngược mặt lên trời và đọc to lời cảm tạ chân thành của mình. Ông bày tỏ sự cảm tạ đối với bàn tay vô hình nhưng hào phóng đã đem lại một món quà đúng lúc, cứu giúp gia đình ông khỏi cảnh túng quẫn, người vợ bệnh tật không ai chăm sóc và đàn con đang thiếu ăn.

Anh sinh viên lặng người đi vì xúc động, nước mắt giàn giụa. Vị giáo sư lên tiếng: "Bây giờ em có cảm thấy vui hơn lúc trước nếu như em đem ông ta ra làm trò đùa không?" Người thanh niên trả lời: "Giáo sư đã dạy cho em một bài học mà em sẽ không bao giờ quên. Đến bây giờ em mới hiểu được ý nghĩa thật sự của câu nói mà trước đây em không hiểu: "Cho đi là hạnh phúc hơn nhận về". (Nguồn: sưu tầm trên internet)

Cậu sinh viên này đã thay đổi cuộc sống cho người nông dân và cho ngay cả chính mình. Người nông dân đã có tiền chữa bệnh cho vợ và mua thức ăn cho đàn con. Người sinh viên đã thay đổi tính ác đem người ra làm trò đùa thành người làm việc thiện là cho đi đồng tiền của mình để giúp người đang cần sự giúp đỡ và tìm thấy niềm vui trong sự cho đấy.

Đầu Năm Mới chúng ta bắt đầu học và hành hai chữ **Cho** Và **Nhận** trong cuộc đời của chúng ta. Hành động **Cho** của Bạn không biết sẽ **Nhận** được phúc báo nào trong tương lai nhưng Bạn sẽ có niềm vui trong hiện tại là bạn đã làm được một thiện việc. Và khi làm được một việc thiện nào đó, bạn sẽ thấy trong lòng vui một ít. Thế đủ rồi!

Xin mời Bạn đọc bài thơ Sông Cho Biển Nhận của người viết và xem Youtube Sông Cho Biển Nhận do nhạc sĩ Mai Đăng phổ nhạc, ca sĩ Tâm Thư trình bày như lời chúc Năm Mới của người viết gửi đến bạn hiền cùng tâm cảm nhé. Tôi xin đa tạ.

Sông Cho Biển Nhận

Xin hãy cho như dòng sông quê ngoại
Cửu Long giang bù đắp những phù sa
Như bạn bè, bao kỷ niệm ngọc ngà
Theo năm tháng đắp bồi thêm tươi thắm

Muôn sông nhỏ đổ vào lòng biển thẳm
Cho biển kia dôn dập sóng trùng dương
Máu về tim, nơi phát xuất yêu thương
Sông về biển, nơi dưỡng sinh vạn vật

Xin hãy nhận như đại dương bát ngát
Những dòng sông muôn ngả chảy về đây
Như bạn xưa về ca khúc sum vầy
Cùng hội ngộ trong biển tình thân mến

Sông cần biển để có nơi chày đến
Biển cần sông để cho biển thẳm sâu
Người cần người vì có những nhiệm mầu
Của tình cảm, của yêu thương, vương vấn

Xin hãy cho, xin hãy vui đón nhận
Những yêu thương, những thương mến ngọt ngào
Vì ngày mai nào ai biết ra sao?
Thì hiện tại, hãy yêu thương, vui sống

Trí thanh thần đừng để tâm vọng động
Trước những gì đổ kỵ với hờn ghen
Như trăng kia vẫn sáng đẹp hơn đèn
Yêu thương vẫn đẹp hơn là oán hận

Xin chúc Bạn: Thiện Tâm luôn tinh tấn
Xin nguyện cầu: Nhân Ái trải muôn phương
Để mọi người sống An Lạc, Yêu Thương
Thì trần thế sẽ thiên đàng, hạnh phúc

Sương Lam
(Viết tặng các thân hữu của SL)

Kính mời xem

Youtube **Sông Cho Biển Nhận-Thơ Sương Lam-Nhạc Mai Đăng-Tâm Thư**

https://www.youtube.com/watch?v=az_4fBvI314

<https://www.pinterest.com/pin/801640802441238561/>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi - MCTN 645-ORTB 1073-1-3-23)

Meo meo...

Thưa quý vị, chúng ta bước sang năm mới, năm Quý Mão mà chúng ta thường gọi là năm con mèo.

Tại sao năm con mèo 2023 lại là năm Quý Mão? Tại vì chu kỳ 12 năm của người châu Á mà ta gọi là 12 con giáp tức 12 “địa chi” gồm: tỵ, sửu, dần, mao, thìn, tị, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi. Đi kèm với 12 địa chi có 10 thiên can là Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý.

Một năm âm lịch (năm ta) gọi đầy đủ “can, chi” thì năm tới là năm Quý Mão. Vì 12 địa chi (gọi tắt là 12 chi) được ghép với 10 thiên can (hay 10 can) nên phải qua một vòng sáu mươi năm mới quay lại năm có cùng địa chi và thiên can. Thí dụ năm 2022 là năm nhâm dần thì phải 60 năm nữa mới có năm nhâm dần. Chu kỳ sáu mươi năm gọi là Nguyên tức Lục Thập hoa giáp.

Có ba sự khác biệt về các con vật tượng trưng các con giáp giữa các nước châu Á. Với Việt Nam, Tí là chuột, Sửu là trâu, Dần là cọp, Mão là mèo, Thìn là rồng, Tỵ là rắn, Ngọ là ngựa, Mùi là dê, Thân là khỉ, Dậu là gà, Tuất là chó, Hợi là con heo. Với Nhật, Hàn quốc và Trung Quốc thì Sửu là con bò và Mão là con thỏ. Mùi với Nhật và Hàn không phải là con dê mà là con cừu. Nhật Bản có một câu chuyện giải thích tại sao Mão lại là thỏ thay vì mèo: con mèo bị con chuột lừa, không lên được thiên đình đúng ngày hẹn của Ngọc Hoàng Thượng Đế nên không được vào danh sách 12 con giáp.

Ngoài chuyện tán hươu tán vượn, Sao Khuê còn là đồ đệ của Lộc cốc tử. Nể quý vị Sao Khuê gieo một quả cho năm mới - mà chẳng cần gieo quả quý vị nhìn con mèo lười biếng thế kia thì đủ thấy năm 2023 chúng ta sẽ rất nhàn hạ, mà nhàn thì kinh tế không phát triển, chúng ta sẽ nghèo đi một nửa. Quý vị cũng chớ cần nhìn đâu xa, chỉ cần ra chợ là thấy tiền của chúng ta mất giá phân nửa. Rau cỏ, thịt cá đều tăng mặc dù giá dầu đã hạ xuống và Sao Khuê bảo đảm là giá cả sẽ giữ nguyên chứ không mong gì giảm xuống đâu. Ah! Bà nào sanh con gái năm nay rất tốt. Con mèo con sẽ nhàn hạ cả đời đây nè.

Mèo có nhiều màu, đen tuyền gọi là mèo mun, mèo trắng, mèo xám.. Mèo hai màu gọi là mèo nhị thể. Nhiều người thích mèo tam thể tức là ba màu vàng đen và trắng. Có rất nhiều giống mèo trên thế giới; khoảng năm mươi giống khác nhau hay hơn nữa: mèo Xiêm, mèo Ba Tư, mèo Anh, mèo Ai Cập, mèo mướp, v.v.

Mèo là một trong những gia súc, được người nuôi, trừ mèo hoang không có ai nuôi hay mèo rừng là loại mèo sống trong rừng. Người nuôi mèo, giao cho mèo mỗi một nhiệm vụ là bắt chuột. Nhiều khi không bắt được chuột thì “con mèo mà trèo cây cau, hỏi thăm chú chuột đi đâu vắng nhà. Chú chuột đi chợ đường xa, mua mắm mua muối giỗ cha chú mèo.”

Hừ để rồi coi, chuột dám trêu mèo ư... “Chị ơi, em có con mèo, nó hay nghịch ngợm leo trèo lắm cơ, hôm qua dưới gầm bàn thờ có con chuột nhất nó vồ được ngay...”

Mèo vồ được con chuột thì nó có ăn ngay đâu cơ chứ. Nó tha con chuột ra góc nhà, lấy một chân đè trên con chuột rồi ngoảnh mặt đi, nhấc cái chân lên, con chuột còn đang ngờ ngàng trước cửa tử hé mở, vội vàng chạy nhưng chạy chưa được mấy bước đã bị con

mèo tinh quái thò chân ra khều lại. Rồi mèo lại nhấc chân, chuột lại chạy, mèo lại thò chân kéo lại, đề chuột xuống, rồi nhấc chân để cho chuột chạy, rồi lại khều chân ra mà bắt chuột vô... Cứ như vậy nó tái diễn vô kịch “mèo vờn chuột”. Cái vờn này làm cho con chuột căng thẳng, nếu không chết vì bị chân mèo đề thì cũng chết vì cơ thể chuột tiết ra quá nhiều kích thích tố... Từ đó chuột thù mèo nên khi Thượng Đế ra lệnh cho đem nộp tranh vẽ những con vật đại biểu cho 12 năm thì chuột đã lảng lảng xóa hình con mèo để họa sĩ vẽ lại thành con thỏ. Người Việt Nam đọc chữ “mão” có âm như chữ mèo nên “tái sinh” cho mèo.

Có con chuột nọ, mới sinh được một tá chuột con, chẳng may bị người túm hết đem ngâm thùng rượu to đùng. Chuột mẹ buồn quá, đi lang thang, chẳng may gặp chú mèo. Dĩ nhiên chuột bị mèo vờ và dở trò. Lúc bị vờn, chuột bèn nghĩ ra một kế:

- Anh mèo ạ, tôi đang buồn lắm. Cả tá con của tôi bị chủ nhà ngâm rượu hết rồi. Họ bỏ vào thùng rượu... hu hu..

Mèo liếm mép:

- Thế họ dấu thùng rượu ở đâu?

Mèo cắn đuôi con chuột để nó dẫn đến chỗ dấu thùng rượu. Nhìn mùi mấy con chuột non ngâm rượu thơm phức, mèo nhảy phốc lên miệng thùng, khều cho cái khóa mở ra, hết sức bình sinh đùn được cái nắp qua một bên. Lợi dụng lúc mèo thò đầu xuống và dùng chân khều chuột con, chuột mẹ xô mèo té cái rầm vào thùng rượu. Mèo không ra được nên thùng rượu lại thêm mèo ngâm rượu. Uống hết thùng rượu - mà sao lần này lại ngon hơn những lần trước - chủ nhà mới thấy có con mèo trong đó. Ông ta bèn nghĩ ra chế tạo rượu con mèo, thường được các bà để dùng.

- Í ẹ, ai mà dám uống.

-Thì quý bà nhìn kỹ đi, thấy chai rượu con mèo rõ ràng nhé, nổi tiếng là đằng khác.

Rượu Dubonnet mà Việt Nam thường gọi là rượu con mèo đó thôi. Đây nhé, tài liệu của Google nè: “Vào năm 1846, tại Paris, thủ đô nước Pháp, ông Joseph **Dubonnet** chế tạo

một loại rượu có quinine trích từ vỏ cây cinchona, một loại cây leo sần sùi, nhằm mục đích trị bệnh sốt rét cho binh lính của Pháp tại các vùng thuộc địa xa xôi, đặc biệt là các vùng nhiệt đới và vùng đầm lầy Bắc Phi.

Sản phẩm **rượu con Mèo đen Dubonnet** ra đời. **Rượu con Mèo đen Dubonnet 75cl** là một loại rượu Vermouth. Vermouth là tên những loại rượu vang mạnh với mùi hương thảo mộc từ rễ cây, vỏ cây, hạt, thảo dược, gia vị... Dubonnet cũng còn gọi là rượu mùi hoặc liqueur có vị chính gồm quinine, cà phê xanh, ca cao, quế, cúc La Mã, Colombo, vỏ cây cinchona, vỏ cam đắng và elderflower. **Rượu con Mèo đen Dubonnet 75cl** ngoài hương quyến rũ còn có vị đắng trừ danh từ chất quinine, một chất chống sốt rét và vị ngọt của loại nho hảo hạng làm nên sản phẩm. Màu đỏ đặc trưng của rượu được tạo nên từ nho Grenache noir, nho Carignan và Muscat, Grenache blanc và Macabeu. Ngoài ra còn có 96% rượu ngũ cốc nguyên chất được thêm vào để ngăn rượu lên men dấm và giữ hương liệu trái cây cùng các loại đường tự nhiên có trong rượu vang”. Chất quinine trong vỏ cây cinchona ngoài tính trị sốt rét còn giúp ngon miệng, trị chứng đầy hơi, trị trĩ, chuột rút, chứng sưng tĩnh mạch (varicose veins), làm mọc tóc.

Trời, Sao Khuê phải đi mua một chai về nhâm nhi ngày Tết cùng với Ice wine, đặc sản xứ lạnh

của tui. Bây giờ có thêm Ice apple, rượu táo đông lạnh cũng ngon như rượu nho đông lạnh đấy ạ.

Bà này nói Sao Khuê nói dóc, làm gì có chuyện mèo và chuột con ngâm rượu. Sao Khuê không chắc là các đệ tử Lưu Linh ở Việt Nam có ngâm mèo, chuột không nhưng có thấy họ ngâm đủ thứ - cắc kè, rắn... kinh thấy mờ. Mà bộ bà tưởng có mèo ngâm rượu thiệt à, mèo ta thì không nhưng mèo rừng thì có đấy nhé. Họ gọi là tiểu hổ, uống trị đau nhức! Và mềng đéc ơi họ ngâm cả chuột bao tử kia kia - chuột non chưa ra đời đó. Khiếp chưa !

Còn con chuột mà Sao Khuê nói ở đây là con chuột heo, con hamster mà Sao Khuê được nếm ở Peru. Ngày đầu, nhà hàng giới thiệu một đĩa “heo quay” ngon, giòn tan như heo sữa nên hôm sau Sao Khuê gọi nguyên con - giá 35 US hồi năm 2012. Chừng họ mang ra, eo ôi nguyên con chuột to đùng! Dù vàng rộm, thơm phưng phức nhưng cả nhà không ai dám ăn chỉ chụp hình thôi. Dọc đường gió bụi, Sao Khuê thấy chúng chạy rong ngoài đồng và người ta treo bán lủ khủ trên lề đường đi...

Trở lại chuyện con miu. Chuột thù mèo mà cạp cũng ghét mèo. Trong một cuộc so tài leo cây, cạp thua mèo nên phải gọi mèo là cô. Cạp thề rằng “Cô lô cô lốc, tao mà bắt được cô, tao ăn cả cứt.” Mèo ngán đũa cháu to xác này nên mỗi khi đại tiện xong phải đem dậu, bởi vậy mới có câu “*dậu như mèo dậu cứt*”.

Việt Nam mình có rất nhiều ca dao tục ngữ về mèo. Mèo có dáng đi yếu điệu khoan thai, lông êm mượt nên bờ nhí của chồng được gọi là mèo - mèo hai cẳng. Sao Khuê thử bàn xem nhe:

Ăn như mèo là ăn ít, ăn uể oải, cảnh vẻ... vì đã no bụng quà vặt rồi.

Mèo mù vợ cá rán chỉ mấy em không đẹp là vợ được anh bỏ già đầu, đại gái lại giàu.

Mèo già hóa cáo chỉ... mây mù tú bà.

Mỡ để miêng mèo chỉ thấy ông đại gia trước gái đẹp.

Như mèo thấy mỡ tả cảnh mấy cô cẳng dài gặp mấy ông đại gia.

Rửa mắt như mèo tả mấy cô mèo chậm phân vì sợ nhạt má hồng.

“Meo meo meo rửa mặt như mèo, xấu xấu lắm mà được mẹ yêu, khăn mặt đâu mà ngời liếm mép, đau mắt rồi lại khóc meo meo...”

Vì “mèo” không chịu đi làm, thường theo bám mấy ông đại gia nên mới có câu “mèo nằm bờ lúa khoanh đuôi, vợ anh đẹp lắm đuổi ruồi không bay”. Hai “cô mèo” cũng ghét nhau và đánh ghen nhưng chưa biết mèo nào cắn mui nào. Ghét nhau như chó với mèo Mèo không những bị chuột thù lại còn bị chó ghét. Dù bé nhỏ hơn nhưng ít khi mèo chịu thua anh chó nhờ tài chạy nhanh và leo giỏi. Trong khi anh chó thật thà lo giữ nhà giữ cửa thì mèo thường hay giả vờ giả vịt. Khi thấy chủ về, mèo thường quán quít bên chân nhưng đến lúc chủ gọi đến thì lại tăng lơ, y như bài bản “xa-gân” của mấy em mèo hai cẳng dùng để mê hoặc đại gia.

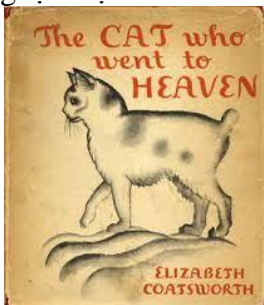
Vì tính khinh khỉnh, khi gần khi xa của mèo và phải lén lút khi ăn vụng tình nên nhiều người không thích mèo, không yêu mèo như chó, nên có câu “mèo đến nhà thì khó chó đến nhà thì sang” nhưng đôi lúc “không có chó thì bắt mèo ăn cứt” và dặn nhau chó treo mèo đậy.

Trong tranh mộc bản Đông Hồ, “đám cưới chuột” hay “vinh quy” của chuột có cảnh con mèo nhận hối lộ mới cho chuột đi qua.

Việt Nam có nhiều ca dao tục ngữ về mèo thì trên thế giới cũng có nhiều chuyện viết về mèo. Một trong những truyện nổi tiếng đó là “Con Mèo Trời” (The Cat Who Went to Heaven- tác giả là Elizabeth Coatsworth). Chuyện kể rằng có một họa sĩ Nhật rất nghèo sống với một bà lão giúp việc. Một hôm bà lão mang về một con mèo trong khi cả nhà đã chẳng có gì ăn làm chàng giận lắm. Rồi họa sĩ được nhà chùa đặt một bức tranh vẽ Đức Phật và những con vật để trình lên Thượng Đế khiến chàng tin rằng con mèo đã mang đến vận may cho chàng. Ngày ngày con mèo ngồi bên cạnh chàng, ngắm chàng vẽ và nó cũng muốn được đưa vào bức họa tuyệt vời này. Chàng họa sĩ biết rằng chàng không nên vẽ con mèo vì theo chuyện cũ, loài mèo giá dối, kهن kiệu, khinh khỉnh nên không được Phật độ. Họa sĩ trải qua cuộc tranh đấu nội tâm - vẽ hay không vẽ con mèo. Cuối cùng con mèo cũng được xuất hiện trong tranh và khi nhìn bức tranh, nhà chùa đã không nhận mà còn la rầy người họa sĩ, nhưng người họa sĩ bằng lòng vì chàng đã sống hết mình vì nghệ thuật.

Chú mèo thần tài (Maneki Neko) trong một chuyện truyền thuyết nổi tiếng của Nhật đã cứu mạng hai vị Samurai nên được xuất hiện

trong nhiều tranh dân gian Nhật như là ông thần tài.

Đảo Aoshjima của Nhật, cứ 15 người dân thì có 100 con mèo. Chắc đảo này nhiều chuột lắm!

Văn hào Shakespeare trong vở kịch “Romeo và Juliet” đã đưa tích con mèo có 9 mạng vào kịch. Biệt danh của Tybalt, “con mèo lông xù” bị Mercutio thách đấu: “Con mèo 9 mạng kia, có phải mi có chín mạng, mau đến đây quyết đấu, để ta lấy một mạng của mi, còn tám mạng ta sẽ để đó tính sau”. Mercutio bị giết chết. Sau đó Romeo giết chết Tybalt trả thù cho bạn rồi bị hoàng tử đẩy vào hầm (A cat has 9 lives. For 3 he plays, for 3 he strays and for the last he stays.)

Một phim về mèo nổi tiếng là “La Chatte sur un toit brûlant” với người đẹp Elizabeth Taylor, Paul Newman thực hiện bởi Richard Brooks từ 1959. Mèo gào trên nóc nhà cháy thì kinh khủng lắm. Erust Blofeld, kẻ thù không đội trời chung của James Bond luôn luôn có một con mèo trắng Ba Tư bên mình khi đối diện với Bond. “Chú mèo đi hia” (Chat botté) là tác phẩm do Charles Perrault sáng tác. Chú mèo này rất khôn ngoan, mảnh lói đã mang lại cho chủ một gia tài và một nàng công chúa làm vợ .

Người Ai Cập cổ đại đã ướp xác vô số con mèo, thậm chí còn có nghĩa trang gia súc đầu tiên trên thế giới, gần 2.000 năm tuổi, phần lớn là những con mèo đeo vòng cổ bằng sắt và cườm đặc biệt. Người Ai Cập nhận thấy mèo

Xác ướp mèo

có hai tính khí đáng mơ ước - một mặt chúng có thể bảo vệ, trung thành và nuôi dưỡng, nhưng mặt khác chúng có thể ngoan cường, độc lập và quyết liệt. Phần lớn người Ai Cập cổ đại cho rằng các vị thần và người cai trị của họ có những phẩm chất giống mèo. Theo nhà sử học Hy Lạp cổ đại Herodotus, người Ai Cập sẽ cạo lông mày để tang cho một con mèo của nhà vừa mới chết.

Mèo Ai Cập (hay mèo Sphynx, mèo không lông, mèo nhân sư) mà giá bán ở Việt Nam bây giờ trên 4 triệu là kết quả từ đột biến gen tự nhiên từ mèo mẹ ở Canada. Chú mèo Canada này vốn dĩ bình thường với bộ lông đen trắng nhưng sinh ra mèo con không lông, có vẻ ngoài kỳ lạ. Người ta đặt tên cho chú mèo con này là Prune. Thời gian sau, họ tiếp tục cho Prune giao phối với mèo mẹ (loạn luân thật) và tạo ra thêm nhiều chú mèo con khác cùng đặc điểm không lông như vậy. Tên gọi Sphynx được các nhà lai tạo đặt cho chúng, bởi vẻ ngoài loài mèo này nhìn giống với tượng điêu khắc ở Ai Cập (Great Sphynx of Giza).

Mèo Ai Cập

Năm 2005, mèo không lông Ai Cập - mèo Sphynx- được công nhận trên thế giới là một giống mèo riêng biệt, với vẻ ngoài kì lạ nhất.

So với con chó khôn ngoan thì con mèo là một con vật tinh ma, quỷ quái, nhất là trong chuyện ăn vụng. Sau 1975 ông hàng xóm nhà Sao Khuê nuôi một con mèo xám, mắt thì xanh lè mà mặt thì kên kên, chuyên môn ăn vụng. Tủ lạnh không còn dùng được nên thức ăn phải để ở bên ngoài, trong nồi, dù có chặn bằng những vật nặng, nó cũng đẩy ra và sục hết. Sao Khuê kiếm một cái trạn. Trời! Nó cũng mở được cái móc gài trạn bằng cách leo lên đầu trạn, khều cái móc ra, chui vào mà ăn. Bị đánh và bị mắng nó bèn trả thù bằng cách mỗi ngày chui vào căn gác làm cho một bãi, *chua như cứt mèo*. Bao nhiêu tháng ngày dài là cuộc chiến tranh giữa mèo và Sao Khuê. Cái lưới để chặn đường vào của nó, nó cũng moi ra rồi chui vào căn gác để tiếp tục làm một bãi. Sau cùng Sao Khuê đành chịu thua, lờ nó đi thì nó mới để cho yên.

Nhà bạn Sao Khuê cũng có nuôi một con mèo. Nó có hai con mèo con. Bàn thờ thì ở trên cao nhưng nếu có đĩa thịt gà là nó leo lên ă. Ăn xong còn dùng chân gạt thịt xuống cho mèo con ăn. Có quốc mắt nhìn nó thì nó lại cũng dương mắt ra nhìn lại, chả biết sợ là cái gì. Có những con mèo tinh quái thì có những con mèo rất dễ thương. Bà ngoại của Sao Khuê khi xưa thường nuôi mèo tam thể. Chúng nó rất ngoan, cứ thấy mình là lăn vào lòng ngồi yên cho mình vuốt ve. Cứ gọi meo meo là nó chạy đến liền không cánh về làm cao.

*Ta hãy nhìn dáng nó đi ra chiều tư lự
Khinh khinh trông đời bằng nửa con người
Nó tìm nơi ấm cúng, cao ráo để nằm ngơi
Bộ phè phờn như một ngài trưởng giả
Nó ăn khảnh, phong lưu nhàn nhã
Bữa thường, không thịt cá đừng dùng dụng
Trông mặt mà bắt hình dung
Trong gia súc, nó xem chừng cao thượng nhất
Nó chẳng chui luồn, khuấy tất một ai
Ai vuốt ve, nó cũng vuốt ve chơi
Ai trở mặt nó tức thì trở mặt. (Tú Mỡ)*

Chuột con dạo chơi, thấy cô mèo tam thể, đẹp, cao sang, hiền lành nên muốn đến làm quen. Nó về nhà nói với mẹ thì mẹ chuột cảnh cáo:
Chết! Con ạ, đừng trông ngoài mã

*Bộ hiền lành chính gã miêu nhi
Xưa nay độc ác gian phi
Cùng nòi nhà chuột nó thì hại luôn.*

Jean de la Fontaine viết nhiều truyện ngụ ngôn, trong đó có truyện “Con Cáo Và Con Mèo”, trong đó hai con vật rủ nhau đi hành hương. Trên đường đến Thánh địa, cáo khoe mình có túi khôn với cả trăm mưu kế. Mèo nói mèo chỉ có mỗi một mưu. Quý vị biết đó là mưu gì không nào? Đúng rồi: tẩu vi thượng sách, nhưng tẩu thế nào? Trốn, chạy... không à? Thế thì leo. Đúng rồi! Quý vị biết cọp còn leo thua mèo cơ mà:

Con mèo con meo, ai dậy mày trèo, mày chẳng dậy tao leo?

Chuyện con mèo ở nhà mẹ Sao Khuê mới ly kỳ. Con mèo này màu xám không đẹp, không xáu nhưng chắc nó có duyên nên nhiều anh mèo đến rủ rê, vì vậy mà nó cứ mang bụng bầu hoài. Mỗi lần đẻ thì nó lại khều khều cô em gái nhờ đỡ đẻ. Sau khi đẻ xong nó cắn ngay chỗ cuốn rốn mèo con rồi để “nhau” lại cho cô đỡ thay vì ăn liền như những con mèo khác. Em Sao Khuê không biết làm gì nên lại cũng đem chôn. Theo người ta nói thì nhau mèo có thể được dùng để trị bệnh suyễn. Mèo mang thai 2 tháng 10 ngày thì sanh. Lần đó nó đẻ được hai con mèo con. Khoảng vài ngày sau thì một trong hai con bị chìm xuống rãnh cống ở trong vườn. Chuyện thật lạ vì mèo con rất bé, chưa thể nào bỏ ra khỏi thang gác. Mèo con chỉ mở mắt và biết nghe sau 5 đến 7 ngày. Như vậy là nó bị một con mèo đực tha đi rồi chìm xuống rãnh để cảnh cáo mèo mẹ. Con mèo còn lại được mèo mẹ chăm sóc canh chừng rất cẩn thận. Một ngày cả nhà đang ngồi ăn cơm thì thấy mèo con lăn lông lốc từ trên gác xuống cầu thang đúng lúc mèo mẹ đi đâu về. Mèo mẹ sách cô con mèo con, lấy tay tát cho mèo con hai cái rồi tha mèo con để lại trên gác. Cả nhà nhìn hoạt cảnh này vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

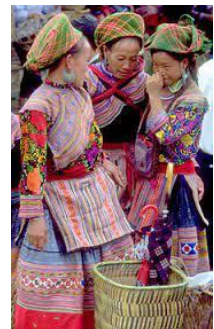
Mèo cái hay lên nóc nhà... gào nên ở Việt Nam, chúng ta ít chứng kiến cảnh mèo tình tự nhưng một con mèo cái có thể sinh 100 mèo con trong đời, 2 đến 3 lứa một năm, có khi đến 8 con một lứa. Tuổi thọ của mèo là 15-20 năm. So với người ở các giai đoạn phát triển thì khi mèo 3 tuổi, bằng bạn 21 tuổi. Mèo 8 tuổi, bằng chúng mình 40. Mèo 14 tuổi là đã “thất thập cổ lai hy”. Rơi xuống từ độ cao 10 mét, đa số mèo chẳng làm sao cả, tuy có hơi ê ẩm một chút. Người ta đã quay phim chậm để thấy được cách mèo rơi.

Nhà bác học Newton không chỉ phát minh ra định luật vạn vật hấp dẫn mà còn phát minh ra “cửa mèo” (cat door). Để tránh tình trạng phải đứng dậy mở cửa cho mèo lúc nằng ta đi chơi về khuya khi ông đang làm việc, ông bèn cho khoét một ô nhỏ trên cánh cửa, đủ lớn để mèo chui vào, mèo ta chui vào được nhưng lại không ra được vì cửa tự động đóng lại khi mèo đã vào. Thời chúng ta, những ô cửa đó thiết kế để chó hay mèo có thể vào hay ra gọi là “cat door”.

Mèo còn cảm nhận rất nhạy các chấn động, nó có thể biết trước động đất. Các thú y cho rằng mèo có thể hấp thụ những tia năng lượng xấu nên người ta khuyên nên ngủ với mèo (nhất là các ông). À, người ta nói rằng mèo cũng tùy con mà thuận tay trái hay tay phải. Mèo đực thường thuận tay trái.

Quý vị có thấy người Mèo chưa? Đó là người dân tộc thiểu số sinh sống rải rác ở cao nguyên Bắc Việt: Hà Giang Tuyên Quang, Lào Cai, Lạng Sơn, Yên Bái, Lai Châu, Sơn La, Cao Bằng, Nghệ An và Trung quốc (người Miêu). Người Mèo còn gọi là người Mông hay H'Mông.

Không như loài người có nhiều ngôn ngữ khác nhau, tất cả các con mèo

trên thế giới đều nói cùng thứ tiếng và người ta chỉ nghe thấy chúng kêu meo meo.

- Meow ngắn: ngôn ngữ của mèo thể hiện lời chào.
- Meow liên tục: chào hỏi một cách vui mừng.
- Kêu meow âm vực thấp: yêu cầu nước hoặc [thức ăn cho mèo](#).
- Meoww (kèm gru) kéo dài: một nhu cầu cho một cái gì đó.
- Meoww (kèm gru) ở khoảng thấp: khiếu nại hoặc không hài lòng.
- Miao (kèm gru) ở khoảng cao: ngôn ngữ của mèo đích thị là sự giận dữ, đau hoặc bị sợ hãi.
- Nhấp nháy môi – răng liên tục, nhanh: phấn khích, thất vọng.
- Nhỏ nhẹ (kết hợp giữa meow và rừ rừ với âm được bẻ cong): lời chào thân thiện, thường được sử dụng khi mèo mẹ gọi con.
- Rừ rừ: lời mời tiếp xúc gần hoặc sự chú ý.
- Khè, khạc: một dấu hiệu, ngôn ngữ của mèo cho thấy sự xâm lược nghiêm trọng.

Đó quý vị biết “meo meo”nghĩa là gì?

Xin mời quý vị nghe câu chuyện Tú Xuất và cô bán hàng: Mèo Biết Nói.

Một hôm Tú Xuất đi ngang quán ăn. Mùi thơm thoảng ra khiến Tú Xuất cồn cào cả ruột nên dù không có tiền cũng đánh bạo vào quán no say. Ăn xong Tú Xuất đang tính cách để không trả tiền thì thấy con mèo quẩn quýt dưới chân gặm xương.

Tú Xuất nảy ra một ý. Ông bế lấy con mèo và nói rằng:

- Cô chủ ơi! Con mèo của cô là một con mèo rất quý. Nó có thể hiểu và biết nói tiếng người

- Làm gì có chuyện đó trên đời.

- Cô không tin ư? Nếu vậy thì tôi và cô đánh cá, nếu tôi nói nó hiểu và nó nói được thì bữa ăn này tôi không phải trả tiền.

Cô chủ bằng lòng.

Trước mặt nhiều người, Tú Xuất bế con mèo lên, nhìn vào nó và hỏi:

- Này mèo! Cái của cô mày tròn hay méo?

Vừa nói Tú Xuất vừa véo con mèo cái rõ đau khiến nó kêu lên:

- Méo

Như thế chưa rõ, Tú Xuất lại hỏi:

- Có thật không? Tao hỏi lại: cái của cô chủ mày tròn hay méo?

Nói rồi Tú Xuất véo hai cái liền khiến con mèo đau quá và kêu lên

- Méo! Méo!

Mọi người cười âm lên. Tú Xuất quay sang cô chủ:

- Đúng không cô chủ? Con mèo nói có đúng không? Rõ ràng đây là một con mèo quý nha, nó hiểu và biết nói tiếng người.

Nói xong, ông thả con mèo xuống và bước đi khiến cho cô chủ ngượng chín cả người...

Con mèo đầu tiên được “cloning” đầu tiên vào 22 tháng 12 năm 2001 tại College Station, Texas A&M University College of Veterinary Medicine & Biomedical Science(CVM), tên là CC. Sau 18 năm nuôi bởi Dr. Duane Kraemer, vừa mới từ trần tháng 12 năm 2022, thọ 18 tuổi - ngang với 70-80 tuổi ở người - vì suy thận. Quý vị nhìn coi, nó xinh ghê chứ. CC là viết tắt của Copy Cat rất được chủ thương yêu. Sao Khuê tự hỏi không biết ông bác sĩ này có làm một copy thứ hai từ con mèo CC này không.

Có một bà nọ đã bỏ ra 25 ngàn đô la để “cloning” con mèo

của mình vì bà quá nhớ thương con mèo cũ đến mất ăn mất ngủ. Quý vị biết rồi, “cloning” là cách nhân bản, nôm na là tạo ra một sinh vật mới, không bằng cách cho mang bầu bình thường mà dùng một mẫu ADN hay một cell nucleus - tế bào chủ- để tạo một sinh vật mới y chang sinh vật cũ. Trừ trứng trong buồng trứng của phụ nữ và tinh trùng đàn ông, tất cả các tế bào đều có thể “cloning”. Con vật có vú đầu tiên được “cloning” ra mắt thế giới là một con cừu, quý vị nhớ không, con cừu Dolly. Nhưng... nhưng trước khi “cloning” sinh vật yêu thích, quý vị nên nhớ rằng hình dáng thì rất giống nhau nhưng tính chất thì chưa chắc đâu nhé, có thể cái copy này không yêu thương chủ như quý vị mong muốn đâu.

Felicette là con mèo hoang ở Pháp. Nhờ khỏe mạnh điềm tĩnh, Felicette đã vượt qua 13 đối thủ, trở thành con mèo đầu tiên lên không gian, trở về an toàn nhưng sau đó phải hiến tặng não bộ cho các khoa học gia để nghiên cứu. Ưa sao giống hời 1975 ở miền Nam thế. Người dân miền Nam phải làm giấy tự nguyện hiến dâng tài sản.

Quý vị thấy mèo làm trò chưa ? Con mèo diễn giỏi nhất thế giới tên là Digda, biết làm nhiều trò, biết vào bàn cầu, biết giặt nước và thích trượt ván, nó bơi không thua anh chó chút nào. Ở đâu ấy à? Nó sống bên Úc, quý vị hỏi Google là ra. Không hỏi à?
Lêu lêu lêu cứ lười như mèo. Cứ lười lắm không được người yêu. Đọc nhiều rồi còn kêu nhức mắt. Chúc an vui cái năm con mèo...

Sao Khuê

Ghi chú: tài liệu và hình ảnh trên mạng.

HÃY HÒN NHIÊN Như Em Đã Từng...

Ngày... tháng... năm

Dĩnh đi đã lâu mà mình vẫn còn ngồi run rẩy trên chiếc ghế lạnh buốt ở góc quán. Vài người ngồi gần đang len lén nhìn mình bằng ánh mắt e ngại. Có lẽ, họ muốn... hỏi han, an ủi vài câu, nhưng hình như tất cả đều bất động, vì không biết phải cư xử sao cho đúng đối với người con gái yếu đuối đang cúi đầu, co rúm hai bờ vai trong tiếng khóc rung rức, với nỗi đớn đau, sợ hãi.

Cái tát tai của Dĩnh dẫu có làm mình đau rát cả gò má nhưng cái đau ấy không bằng sự tổn thương lớn lao trong tâm hồn. Dĩnh vẫn luôn miệng nói yêu mình, nhưng anh không bao giờ ngần ngại làm mình đau đớn. Có lần Ly hỏi:

- Khi thương ai, chị có nở lòng gây đau khổ cho người ấy không? Hấn sẵn sàng làm cho chị đau, có nghĩa là hấn chẳng yêu thương gì chị, sao chị cứ dại dột tin tưởng hấn.

Mình lắc đầu, cố gắng biện hộ cho Dĩnh:

- Tại Dĩnh nóng tính nên không thể tự kiềm chế. Khi nào hết giận, anh ấy sẽ ân hận và liên tục gọi điện thoại xin lỗi chị. Dĩnh đã từng nói với chị là anh không thể sống thiếu chị.

Ly bĩu môi:

- Hừ! Vậy ra, ngoài cái vũ phu hấn còn là một kịch sĩ đại tài.

Nắm cánh tay mình lắc thật mạnh, giọng Ly như rít lên giữa hai hàm răng:

- Hầy tinh táo đi chị, đừng để hấn lợi dụng nữa.

Lợi dụng? Hình như chưa bao giờ mình nghĩ đến điều này. Nói cho cùng, Dĩnh cũng không làm gì để mình có thể kết luận như thế. Dĩnh ghen tương, nóng nảy, độc tài, cố chấp. Nhưng lợi dụng thì không... hoặc là chưa!

Ngày... tháng ... năm

Hai ngày nay Dĩnh nhắn tin liên tục. Cứ nghe điện thoại rổ rẹt điệu nhạc, mình lại nhớ đến những ngón tay hằn đỏ trên má, nhớ những lời khuyên can tha thiết của Ly, nên không muốn gặp Dĩnh. Lần nào cũng vậy, gặp nhau vui vẻ vài ngày rồi lại có chuyện. Hoặc ghen tương bóng gió, hoặc bất đồng ý kiến về một chuyện gì đó. Dù không đáng nhưng cũng làm cho Dĩnh đùng đùng nổi giận. Nếu nhẹ thì xô ghế, bỏ đi một cách hùng hổ. Nặng hơn thì anh đưa hai bàn tay như hai gọng kìm, nắm chặt đôi vai gầy gò như muốn gỡ hồng mình lên khỏi mặt đất và buông những câu nói nặng nề, chất chứa. Nếu cơn giận lên đến cực điểm thì anh sẽ tặng mình những cái tát tai hoặc túm mớ tóc phía sau ót dần mạnh và cuối cùng là dùng hết sức xô mình té ngã bất cứ nơi đâu.

Sau những lần ấy mình lại trải qua sự chấn động tinh thần không nhỏ. Ly nói đúng "Chỉ mới là tình nhân mà hắn đã dùng bạo lực, nếu mai này thành vợ chồng thì có ngày chị sẽ bị hắn cửa dao vào cổ như chơi."

Ngày... tháng... năm

Mình không cưỡng được ước muốn gặp mặt Dĩnh. Những lời van xin thống thiết của Dĩnh làm trái tim mình mềm nhũn: "Anh biết anh đối xử không tốt với em. Anh biết anh đã làm cho em sợ hãi. Nhưng xin em hiểu... tất cả những gì anh lỡ gây ra chỉ vì anh quá yêu em. Yêu đến độ anh muốn rằng trong mắt em chỉ có một mình anh mà thôi." Và cuối cùng mình lại bắt điện thoại, lại hẹn hò cùng Dĩnh. Dù sao, cũng phải công nhận một điều, những giây phút làm hòa với nhau sau cuộc cãi vã, giận hờn là những phút giây hạnh phúc nhất và mình lại tiếp tục chìm đắm trong cái "hạnh phúc giả tạo" mà Ly vẫn thường hay mỉa mai.

Ngày... tháng ... năm

Năm ngày đi biển với đám bạn cũ thời trung học thật thú vị. Chưa bao giờ mình được tự do thoải mái như thế. Trừ mình và Nhung đi một mình, còn Thùy, Hảo, Cẩm mỗi đứa đều có người yêu đi cùng. Cũng trong chuyến đi này mình mới nhận ra một điều, ba nhỏ bạn của mình có uy đối với "chàng" của nó ghê. Ý kiến của bọn nó đều được các anh chiều theo không chút đắn đo, thắc mắc. Theo mình, đây là những hành động rất "ga lăng" chứ không phải mất sĩ khí đàn ông như Dĩnh thường bêu môi chê bai khi nhìn thấy. Mình ao ước một ngày nào đó Dĩnh sẽ thay đổi cách suy nghĩ.

Ngày ... tháng ... năm

Tắm ảnh mình chụp chung ở bãi biển với các bạn đã khiến Dĩnh nổi giận đùng đùng. Dĩnh bắt lỗi mình sao dám đi chơi khi chưa có sự đồng ý của anh. Cũng đúng vì mình đã lợi dụng thời gian Dĩnh về Việt Nam thăm gia đình để đi chơi cho thỏa thích. Điều đáng nói là chuyến đi xa đó lại có mặt những người bạn trai. Dĩnh không ngớt lên án mình ăn mặc hở hang trước mặt đàn ông khác. Mọi khi thì mình vẫn im lặng để tránh cãi vã, nhưng lần này thì không - có lẽ, ảnh hưởng chuyến đi chơi vừa rồi - nên mình trả lời:

- Không lẽ đi tắm biển mà không mặc áo tắm. Và dĩ nhiên áo tắm thì phải hở. Tụi nó còn mặc bikini, chứ không phải một mảnh cỏ điển như em đâu.

Dĩnh tròn mắt nhìn mình một cách kinh ngạc. Anh thật sự bị "sốc" trước phản ứng chưa hề có của mình từ trước đến giờ. Anh bấu mạnh cánh tay mình, mặt đanh lại, giọng gay gắt:

- Chỉ mới đi chơi với bạn có vài ngày mà đã học được cách ăn nói gai góc rồi phải không?

Mình giăng tay ra, cố giữ giọng cứng rắn:

- Không ai dạy em nhưng em thấy anh đối xử với em không giống như những người bạn trai của bạn em. Họ mềm mỏng, tế nhị chứ không mạnh bạo, lạnh lùng như anh đâu.

Cái đại đột của mình là dám so sánh Dĩnh - người đàn ông tự ái cao hơn núi - với người khác, nên lãnh đủ hai cái tát tai tóe lửa. Mình nhăn mặt đau đớn nhưng Dĩnh vẫn không dừng lại. Anh đè đầu mình xuống ghế, vói tay lấy chiếc kéo trên bàn, cắt xoạt mảng tóc phía bên phải.

Mình sợ hãi khóc thét lên:

- Buông em ra... đau quá!

Sự giãy giụa của mình chỉ làm Dĩnh thêm giận dữ. Khi bàn tay Dĩnh lần đến cổ mình thì cánh cửa bật mở. Ly bước vào, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Qua giây phút bàng hoàng, Ly giơ cao cái xách tay, đập tới tấp vào mặt Dĩnh:

- Đồ khốn kiếp... anh dám hành hung chị tôi hả?

Dĩnh nhay lùi ra phía sau, chỉ tay vào mặt Ly:

- Đây là chuyện riêng của tôi và Quỳnh, cô không có quyền xen vào.

Ly càng la to:

- Anh mới là người không có quyền. Anh chưa phải là chồng của chị Quỳnh thì anh không có quyền gì cả...

Ly mở điện thoại:

- Để tôi gọi cảnh sát xem anh có quyền hay không!

Bằng tất cả sự hần hộc, Dĩnh phóng ra cửa, bước xuống lầu. Mình gục đầu vào thành ghế, khóc nức nở giữa tiếng la hét giận dữ của Ly:

- Trời ơi! cha mẹ nuôi nấng chị từ bé đến lớn biết bao khó nhọc mà còn không đánh đập chị, sao lại để một thằng chẳng ra gì hành hạ tàn nhẫn như thế?

Rồi Ly quỳ xuống, hai tay ôm lấy khuôn mặt mình, ngọt ngào nói:

- Chị Quỳnh, làm ơn nghe lời em, hãy rời bỏ người đàn ông thô lỗ này, nếu không, cả cuộc đời chị sẽ khốn đốn vì hắn.

Mình đứng dậy bước vào phòng tắm. Một khuôn mặt nhợt nhạt, đầm đìa nước mắt cùng mái tóc nham nhở những vết kéo hiện lên trong gương làm tim mình đau nhói.

Ly nói đúng, nếu không cứng rắn thì mình sẽ còn tiếp tục thê thảm như ngày hôm nay. Mình ngồi bệt xuống sàn gạch, hai tay ôm lấy đầu.

Ngoài kia tiếng nói của Ly vẫn vang lên hậm hực:

- Ngày mai em gọi người thay ổ khóa. Ở một mình mà cứ giao chìa khóa bừa bãi kiểu này thì có ngày chị đi châu diêm vương sớm. Thử nghĩ, nếu em không đến đúng lúc thì chị sẽ ra sao với thằng điên đó. Bây giờ chị có còn dám nói là hắn yêu chị thành thật không?

Dĩnh có yêu mình thành thật không? Đó cũng là điều mình đang muốn biết. Nếu có, thì tình yêu ấy quá ích kỷ, không có sự hy sinh mà chỉ là muốn chiếm hữu. Mọi việc, Dĩnh đều muốn mình phải làm theo ý anh chứ không được quyền có ý kiến. Như thế thì mong gì có hạnh phúc ở cuộc sống mai sau. Đã có lần nghĩ như thế, nhưng sao mình vẫn yêu Dĩnh tha thiết và không thể rời xa anh. Sao mình quá yếu đuối và nhu nhược? Chỉ cần có được phân nửa tính cương quyết của Ly, có lẽ mình không phải đêm từng đêm ôm gối khóc than số phận.

Nhiều khi quá giận, Ly mắng xa xả vào mặt mình:

- Em biết, em không được phép nói với chị như thế, nhưng sự khờ khạo của chị làm em không chịu được.

Mình chỉ biết cúi đầu im lặng, lòng phân vân tự hỏi, số phận rồi sẽ đưa đẩy mình đi về đâu?

Ngày ... tháng ... năm

Một năm rồi mình xa Dĩnh với vết thương tuy đã cũ nhưng vẫn còn nhức nhối mỗi khi nghĩ về. Thật sự, mình không đủ nghị lực để rời xa Dĩnh nếu không có Ly. Những đóa hoa hồng, những cánh thư tạ lỗi với lời lẽ ngọt ngào vẫn làm giao động trái tim mình. Tình yêu pha lẫn sự sợ hãi làm mình sống trong nỗi hoang mang. Ly thì vẫn thường xuyên tìm tòi những bản tin về bạo hành trong gia đình đọc cho mình nghe. Để rồi, bỗng dưng có một ngày chợt nhận ra... hình như mình nghi ngờ tất cả những người đàn ông. Và sự nghi ngờ đó dần chuyển sang sợ sệt. Mỗi khi có người đến gần để trò chuyện, tự nhiên trong đầu mình lại bật lên lời nhắc nhở, như chiếc máy "cassette" được bấm nút tự động "Không có người đàn ông nào tốt hết, đừng tin anh ta, hãy tránh xa".

Ngày ... tháng.. năm

Một đôi mắt nồng nàn. Một nụ cười ấm áp. Một giọng nói ngọt ngào. Tất cả những thứ ấy là sức hút mãnh liệt ở người đàn ông mà chắc chắn cô gái nào cũng mơ ước, mong đợi. Và Tấn có đủ những điều ấy. Bạn bè bảo rằng họ đã nhìn thấy ở Tấn sự nhẹ nhàng, chân thật và khuyến khích mình không nên bỏ qua cơ hội. Thật sự, mình cũng có cảm tình với Tấn, nhưng cảm tình ấy đã bị sự nghi ngờ lấn át. Ngày xưa, chẳng phải Dĩnh đã đến với mình bằng một hình ảnh thật đẹp đẽ và tốt lành hay sao? Và kết cuộc thì thế nào? Đã biết bao khó khăn mình mới dứt bỏ được mối tình oan nghiệt đó, sao bây giờ lại bước lên vết chân cũ?

Có một lần, sau khi nghe mình kể chuyện cũ, Cẩm và Hảo đã thẳng thốt kêu lên:

- Mi nói giỡn hay nói đùa?
- Rồi mi ngồi yên cho thẳng ấy "tân" hả?
- Trời ơi! Tay đâu mà không biết cầm điện thoại, miệng đâu mà không biết kêu cảnh sát.
- Hay ít ra mi cũng phải nện gót giày vào đầu hắn chứ.

Cái kiểu nhảy đong đống như đĩa phải vôi của hai nhỏ bạn thân làm mình phì cười. Bao nhiêu năm giấu kín, tự dưng hôm nay lại "thành thật khai báo" để bạn bè gọi mình là con khùng con điên, lấy hết cái ngu, cái hiền của tụi ta, nên tụi ta vừa khôn, vừa dữ, nhờ vậy mà chẳng "tên" nào dám ăn hiếp.

Đi hết đường cong, qua hết đường vòng một lúc, cuối cùng hai con nhỏ bảo mình phải mở mắt ra để nhìn thấy cái tốt của Tấn, kéo mai này hồi tiếc. Bọn nó đâu biết, chân mình muốn bước tới nhưng lòng mãi còn nghi ngại trong nỗi lo sợ viễn vông.

Cẩm nhìn mình rồi nhìn Hảo, lắc đầu:

- Nhỏ Quỳnh này chắc sẽ bị thẳng Dĩnh ám suốt đời.

Có thể đúng đó Cẩm ơi.

Ngày... tháng... năm

Mình tránh mặt Tấn suốt cả tháng nay. Không hiểu sao, dù đã chuẩn bị tư tưởng, nhưng cứ mỗi lần Tấn đến gần, mình lại muốn lẩn đi nơi khác. Tối tối, nhìn những dòng nhắn tin của Tấn trên điện thoại, dù chỉ là những lời thăm hỏi thông thường nhưng cũng làm lòng mình dâng lên cảm giác rất lạ kỳ. Có thể là cảm động. Có thể là ngờ vực. Có thể là áy náy. Mà cũng có thể là sợ hãi. Tất cả những gì mình đã nghĩ, không biết điều nào đúng, điều nào sai, nhưng rõ ràng là mình muốn bước lùi khi Tấn từng bước tiến tới. Không biết bao giờ mình mới thoát khỏi nỗi ám ảnh hãi hùng này. Xin lỗi Tấn.

Ngày.. tháng .. năm

Mình và Ly lại giận nhau. Hai chị em ở xa là nhớ mà ở gần là có chuyện. Mà chuyện thì lúc nào cũng bắt đầu từ chuyện của mình. Ngày trước, Ly làm đủ mọi cách để tách rời mình khỏi Dĩnh. Lý do rất chính đáng, Dĩnh là người xấu. Bây giờ, Ly tìm đủ mọi cách để đẩy mình về phía Tấn. Lý do cũng rất chính đáng, Tấn là người tốt. Nghe Cẩm kể rằng, Ly đã nói cho Tấn biết mình rất có cảm tình với Tấn, nên Tấn hãy mạnh dạn tiến tới. Trời ơi! Mình xấu hổ quá chừng.

Xấu hổ đến nỗi, ngày hôm nay mình trốn biệt ở nhà, không dám đến dự sinh nhật Phát - bạn trai của Hảo - và là bạn thân của Tấn.

Năm ngoái, cũng vào dịp sinh nhật Phát mình đã gặp Tấn. Không biết do tình cờ hay có sự sắp đặt mà mình lại bốc thăm trúng tên Tấn - vì lá thăm này là do Hảo cầm lên đưa cho mình - để Tấn trở thành "partner" của mình trong một trò chơi vui nhộn. Hôm đó, mình đã vui đùa, phá phách một cách rất tự nhiên và theo lời kể của Hảo thì "Hình ảnh một cô gái hồn nhiên, không xinh đẹp như hoa khôi nhưng cái duyên ngầm lại cuốn hút mãnh liệt, khiến Tấn ngỡ ngàng khi trở về nhà."

Câu nói ấy vô tình đã đẩy mình xa Tấn. Và hình ảnh một cô Quỳnh hồn nhiên đã được thay thế bằng một cô Quỳnh rụt rè, lặng lẽ. Có lẽ, không bao giờ Tấn hiểu được nguyên nhân thâm kín mà chỉ nhẹ nhàng than vãn với Hảo "Tôi đã làm gì sai để Quỳnh tránh né tôi."

Tấn ạ! Anh không sai mà chỉ có Quỳnh rất lạ kỳ trong suy nghĩ. Những đau buồn của quá khứ cứ lảng vảng mãi trong những giấc mơ của Quỳnh. Khi thì Quỳnh thấy mình bị đá lăn lóc trên mặt đường. Khi thì Quỳnh thấy mình bị cạo trọc cả đầu. Khi thì Quỳnh thấy mình bị mắng nhiếc, sỉ vả thậm tệ "Cô là đứa con gái vô dụng, cả đời chỉ làm vướng bận cho người khác..." Cứ như thế nỗi ám ảnh lớn dần, để rồi có lần Quỳnh nghĩ, có phải những hình ảnh đó là số phận, là tương lai đen tối mà Quỳnh phải một đời gánh lấy, cho dù có gặp bất cứ người nào? Ý nghĩ đó đã khiến Quỳnh sợ hãi và quyết định sẽ không bao giờ yêu thương ai nữa.

Đối với Quỳnh, anh là một chàng trai tốt lành và thật sự trái tim Quỳnh cũng có đôi lần xôn xao trong những nhịp đập khác thường. Nhưng hai chữ số phận đã che khuất những nụ tình cảm vừa hé mầm. Xin lỗi Tấn.

Ngày... tháng ... năm

Nhạc điện thoại reo làm mình choàng tỉnh. Nhìn đồng hồ chỉ mới tám giờ. Giọng nói ấm áp của Tấn vang lên:

- Anh muốn gặp Quỳnh một chút được không?

Mình ngập ngừng:

- Có chuyện gì không anh?

- Ngày mai anh đi công tác xa... Anh muốn...

Trái tim bỗng đập mạnh, mình tìm cách thoái thác:

- Xin lỗi anh. Tối nay Quỳnh mệt quá.

-...

- Xin lỗi anh!!!

- Không có gì. Thôi để Quỳnh nghỉ ngơi.

Mình áp ứng với giọng nói hình như có chút xúc động:

- Chúc anh đi vui vẻ.

- Chúc Quỳnh luôn được bình an. Nhất là bình an trong tâm hồn.

- Dạ...

- À! Anh có cái này muốn gửi cho Quỳnh. Anh đặt trước cửa nhà. Chốc nữa Quỳnh mở cửa ra sẽ thấy.

- Thôi... Anh...

- Quỳnh! Nếu chưa biết anh gửi gì thì đừng vội từ chối. Mong rằng ngày anh trở về sẽ được nhìn thấy một cô Quỳnh hồn nhiên như anh đã từng gặp.

Mình buông điện thoại, hồi hộp nhìn ra cửa.

Tựa vào thành ghế, mình chăm chú lắng nghe giọng hát cất lên từ đĩa nhạc Tấn vừa đặt trước cửa nhà.

*Do I remind you of the pain
That he put you through
Is it because he treated you badly
I know he did you wrong
But tell me what does that have to do with me
And it's killing me girl knowing you compare me to him
I'm not who's hurting you girl
He left a scar across your heart
I understand, girl
Don't let his wrongs tear us apart
I'll do anything to prove I love you
Baby girl but I refuse to pay for something I didn't do
I love you, and I love you I love you (*)
(Có phải anh đã làm em nhớ đến nỗi đau mà người ấy bắt em phải trải qua không.
Có phải vì người ấy đã bạc đãi em
Anh biết người ấy đã có lỗi với em
Nhưng hãy cho anh biết điều đó có liên quan gì đến anh.
Anh rất đau lòng vì em so sánh anh với người ấy.
Anh không phải là người đang làm cho em đau.
Người ấy đã để lại vết thương trong tim em.
Anh hiểu được.
Nhưng đừng để lỗi lầm của người ấy chia rẽ chúng mình.
Anh sẵn sàng làm hết sức mình để chứng minh anh yêu em.
Nhưng anh từ chối phải đền tội những gì anh không làm.
Anh yêu em, anh yêu em.*

Có phải đây là niềm tâm sự u uẩn mà Tấn muốn gửi đến cho mình?
Đúng như lời thiết tha trong bài hát. Tấn đâu có lỗi gì trong nỗi đau của mình, sao mình lại hành hạ Tấn và hình như cũng đã tự hành hạ chính mình, khi giọt nước mắt nào đó vừa rơi xuống mẫn mẫn ở bờ môi.

Tấn ạ! Tuần sau, những nụ hoa e ấp trên chiếc chậu màu trắng anh đã gửi tặng em vào dịp sinh nhật vừa rồi có kịp nở hay không em cũng chưa biết, nhưng ngay phút giây này, em tự hứa với lòng "Ngày trở về, anh sẽ được nhìn thấy một cô Quỳnh hồn nhiên như anh đã từng gặp." []

Ngân Bình

**Trích đoạn trong bài hát "His Mistakes"*

TIỄN VONG

Hai năm trước tôi có viết lần lượt "Tiễn Vong 2020", "Tiễn Vong 2021". Cứ ngỡ rằng năm nay tiễn 2022 bình thường, nhưng tiếc thay, dư âm của "Vong Covid" vẫn còn lảng đãng dây dưa, nên một lần nữa, chúng ta lại phải Tiễn Vong.

Dù hiện nay các mũi vaccine lần thứ tư, thứ năm đã available mà chẳng ai thêm đoái hoài. Bên Mỹ và Canada các tiệm pharmacy sẵn sàng chờ người ta đi chích, nhưng bà con đã quá mệt mỏi

với Covid, đâm ra... lòn thuốc luôn chẳng? Chả bù với thời gian giữa năm 2020 khi nhân loại đang kinh hoàng vì giặc Tàu, í lộn, giặc Cúm Tàu, nên khi những đợt vaccine Pfizer, Moderna đầu tiên xuất xưởng, người ta chộn rộn xôn xao mong được đi chích. Hễ người nào may mắn trong diện ưu tiên, đi chích xong còn chụp hình khoe trên Facebook cho người khác thèm khát ước ao.

Đầu năm 2022, Omicron biến thể của Covid xuất hiện “mở hàng”. Thiên hạ lại lao đao hoang mang, chính phủ Mỹ và Canada bắt đầu cho dân free test kits để dân kiểm tra, làm test tại nhà, chia bớt gánh nặng dồn ứ vào ngành Y Tế. Chuyện di chuyển đó đây vẫn tuân thủ nghiêm ngặt luật đeo masks, giấy chứng nhận chích vaccine, bởi vậy mới có chuyện tay vợt tennis nổi tiếng người Serbia Novak Djokovic gây đình đám cả làng thể thao khi bị Australia cấm cửa đuổi về vì dám cả gan qua đó thi đấu nhưng hông chịu chích.

Bây giờ thì chuyện vaccine ID đã là quá khứ lỗi thời, lệnh đeo masks đã là xa xưa, nhưng hậu quả của Covid, nỗi đau buồn của Covid mang lại dường như chưa phai mờ, thậm chí còn kéo dài, cụ thể như chuyện lạm phát gia tăng toàn cầu. Giá xăng bay như hỏa tiễn rồi mới chịu đáp xuống nhưng mọi thứ vật giá leo thang. Ngày xưa đi chợ bao nhiêu thì ngày nay phải trả gần như gấp đôi, mà lương thì tăng như rùa bò, hỏi sao hông rầu?

Đầu tháng 2/2022, China Winter Olympic làm dậy sóng nước Mỹ vì một kẻ phản bội nước Mỹ. Cô Tàu Zhu Yi được nuôi nấng tại Mỹ, học hành tại Mỹ và rèn luyện môn skating tại Mỹ, đã xin bỏ quốc tịch Mỹ, lấy quốc tịch Tàu; bay về China tham dự Olympic hầu mang huy chương vàng về cho “tổ quốc” China. Nhưng “thiên bất dung gian”, cô nàng chẳng những không mang chiến thắng huy hoàng cho China như mong đợi mà còn bị dư luận của nước China, Mỹ và cả thế giới dèm pha nguyền rủa, cho chừa cái tật “ăn cháo đá bát” của đám ăn theo chế độ Cộng Sản.

“Vong” Olympic vừa xong là có ngay “vong ám” mới toanh, đó là “vong chiến tranh” do chàng Putin xứ Nga làm đạo diễn; gây kinh hoàng không kém gì Covid. Nga hùng hổ đem quân đánh chiếm, tàn phá đất nước Ukraine xinh đẹp, giết chết bao dân lành vô tội. Ôi, chuyện này đã và đang tổn biết bao giấy mực của giới truyền thông, tôi không dám nhắc lại, kéo có người lại lên cơn uất hận, tăng huyết áp xui xẻo trong những ngày đầu năm mới thì tôi lại mang tội.

Tình hình thế giới vẫn xiu xiu ền ền thì qua mùa hè, tháng Bảy bỗng bàng hoàng vì cựu thủ tướng Nhật Bản Abe bị ám sát chết khi đang đi vận động tranh cử cho người khác. Thiệt là cái số xui tận mạng. Ông Abe ra đi để lại bao tiếc thương, thần thờ xót xa cho khắp nơi trên thế giới, đặc biệt là người dân nước Nhật. Cuộc sống khiêm nhu, trong sạch, và khuôn mặt nhân hậu của Ông sẽ mãi mãi là tấm gương cho nhiều người yêu thương kính trọng, chớ không phải như các quan chức xứ Cộng Sản Việt Nam (mà dân “phản động” đặt cho hõn danh là xứ Đông Lào). Hễ có quan lớn quan nhỏ “ra đi” vì tự tử, đụng xe, té lầu là bà con âm thầm đi... nhậu ăn mừng.

“Họa vô đơn chí phúc bất trùng lai”, niềm thương nỗi nhớ cựu thủ tướng Abe vừa nguôi ngoai thì Nữ Hoàng Elizabeth II của Anh quốc lại khẩn gởi theo ông Abe đi châu ông bà vì tuổi già sức yếu. Dù chi là The Queen của nước Anh nhưng sự nổi tiếng của Hoàng Gia Anh thì không có gì để bàn cãi. Tự dung tôi bỗng nhớ chút “kỷ niệm dzui” của tôi với Hoàng Gia Anh, nghe oai không quý vị?

Số là hồi đó con gái tôi mới chập chững vào lớp Một, và say mê các bộ phim Fairy Tales như các

cô bé khác trên cõi đời này. Bữa đó vừa xem Cinderella xong nó chạy đến nói với tôi:

- Mẹ ơi, con muốn cưới the Prince như trong phim.

Tôi cười:

- The Prince trong phim không còn nữa, nhưng ngoài đời cũng có Prince đó con.

Rồi tôi lấy một tạp chí nói về Hoàng Gia Anh đang có sẵn trong nhà, chỉ cho nó thấy Prince William và Prince Harry. Nó ngắm nghía một hồi rồi giương đôi mắt ngây thơ:

- Vậy con cưới Prince William nhe mẹ?

Úi chu choa, con bé này có mắt tinh đời, biết chọn chàng Prince William khôi ngô, ngoan ngoãn, hiền lành, chớ không chọn Prince Harry có máu “quậy”. Dù sao, nó cũng cho tôi một vài phút giây mỉm cười, tưởng tượng mình là “sui gia” với ông Charles mà hiện nay đang là Vua của nước Anh cơ đấy.

Qua tháng Chín, thiên nhiên cũng nổi cơn “người buồn trời đất có dzui bao giờ”, đem bão tới xứ Bắc Mỹ góp phần cho “Vong” năm 2022 thêm nặng ký. Hãng tin AFP dẫn thông tin từ các nhà cung cấp điện cho biết bão Fiona đánh sập nguồn điện của hơn 500.000 căn nhà khi đổ bộ vào miền đông Canada. Chỉ riêng tại tỉnh Novia Scotia, bão Fiona đã ào tới với sức gió tối đa 144 km/h và mưa lớn. Với sức tàn phá nặng nề, Fiona có thể là một trong những cơn bão nghiêm trọng nhất trong lịch sử Canada. Tại Mỹ thì cơn bão Ian cũng đến viếng thăm Florida với những hậu quả mất mát không nhỏ. Tại sao kỳ này bão lại được mang tên Ian của đàn ông mà không mang tên phụ nữ như mọi khi nhỉ? Có lẽ cuối cùng người ta đã nhận ra rằng, đâu chỉ riêng phụ nữ mới có “độc quyền” đem đến cho cuộc đời này... bão tố? Dù là bão cấp mấy, hung dữ cỡ nào thì cũng phải tàn lụi như “sau cơn mưa trời lại sáng”.

Qua tháng Mười Một nước Mỹ lại nóng sốt sồn sột, bên cạnh giải trúng vé số hơn 2 tỷ, là cuộc bầu cử giữa kỳ giữa hai đảng, củng cố cán cân lực lượng dọn đường cho cuộc bầu cử Tổng Thống năm 2024. Là cư dân Canada, nhưng ông xã tôi rất mê theo dõi tình hình politics bên xứ láng giềng, và gia đình các anh chị em của tôi định cư bên Mỹ, nên tôi cũng hòa theo cho vui. Và lại, Mỹ là nước đứng đầu thế giới, chỉ cần Mỹ “ho hen sổ mũi” là mọi người chú ý quan tâm, nên mỗi mùa bầu cử là mỗi lần dân tình thế giới được xôn xao. Tuy nhiên, năm nay tôi rút kinh nghiệm lần bầu cử 2020, chẳng muốn dính dáng gì đến các cuộc tranh cãi của đồng hương người Việt ủng hộ giữa 2 Đảng Cộng Hòa và Đảng Dân Chủ, kéo lại vướng vào những sự bực mình không cần thiết.

Năm đó, khi cuộc bầu cử Tổng Thống mới khởi động với các buổi campaign của các ứng cử viên, tôi có share vài hàng thông tin trên Facebook. Rồi chị bạn chung nhà thờ và nhỏ em hàng xóm bên Việt Nam vào comment, bàn luận về presidential candidates. Bỗng một anh bạn bên California nhảy vào mắng mỏ chúng tôi. Tôi rất bất ngờ vì tôi quen biết anh một thời gian khá dài. Chúng tôi nhắc anh không nên nóng nảy. Anh ta tiếp tục càng lúc càng hăng máu, dù tôi vẫn nhẹ nhàng hỏi anh rằng chúng tôi có lỗi gì, các bạn của tôi không được bày tỏ suy nghĩ cá nhân của họ ư, liệu anh có thể “gây sự” với cả thế giới, những người đang theo dõi cuộc bầu cử Mỹ hay không? Nhưng anh vẫn nặng lời, rồi quay ra unfriend tôi ngay và luôn. (Thật đáng mặt... đờn ông). Từ hôm ấy, tôi chẳng còn nhớ đến anh ta.

Rồi sau khi cuộc bầu cử có kết quả, anh ta nhắn messenger cho tôi, một đoạn dài cỡ gang tay. Tôi vừa thấy là delete ngay, vì không quan tâm chuyện chẳng liên quan đến tôi. Thấy tôi không trả lời, anh ta lại nhắn tiếp, cũng dài y chang cái trước, tôi lại delete ngay tức khắc. Ua, chả lẽ anh ta đang “người ơi khi có quên là khi lòng nhớ thêm”, đã unfriend tôi trên facebook rồi mà!

Tôi không thể “em hiền như ma xơ” mãi được, đành phải đăng đàn trên facebook nhắn nhủ anh ta:

- Thứ nhất, tôi không có thói quen đọc messenger của người lạ. Thứ hai, gia đình tôi bên Mỹ cũng chia hai phe trong cuộc bầu cử này, nên tôi biết thông tin cả hai bên. Có điều, gia đình tôi vẫn vui vẻ tôn trọng sự khác biệt, vì Tổng Thống lên 4-8 năm là xuống, còn tình thân là mãi mãi. Nhưng anh không chịu hiểu điều này, mà giãy nảy lên như đĩa phải vôi, à mà không, như khi ném mắm tôm mới đúng. Thứ ba, tôi là công dân Canada, xem bầu cử Mỹ giống như tất cả công dân các nước khác trên hành tinh này, cảm xúc sẽ trôi qua nhanh chóng, không có gì phải lăn tăn. Thứ tư, hoá ra anh vẫn... nhớ tôi, còn tôi thì không! Cuối cùng, nếu anh thường “núp lùm” theo dõi facebook của tôi, thì sau khi đọc bài này, anh có thể block tôi được rồi đấy, đừng để tôi... ra tay trước.

Bởi vậy cuộc bầu cử giữa kỳ lần này tôi xem xong để đó, vì tôi còn enjoy một sự kiện khác mà tôi gọi là “niềm vui cuối năm”, đó là giải bóng đá FIFA World Cup diễn ra tại Qatar từ ngày 20 tháng 11 đến 18 tháng 12. Có người hỏi tôi WorldCup năm nay theo đội nào? Thú thật, từ những mùa trước, hề tôi yêu đội nào, ủng hộ đội nào thì đội đó... thua toi tả, thua trong đau đớn (yêu nhau như thể bằng mười... ghét nhau), nên năm nay tôi im lặng, hồng dám công khai danh tính "người yêu" vì sợ đem đến xui xẻo, thất bại, khổ đau cho người mình yêu.

Tôi nhớ, khi trận Argentina-Croatia vừa bắt đầu, người bạn nhắn tin trên phone:

- Tui nghe đồn "hề bà ủng hộ ai thì đội đó thua", vậy trận này bà "theo" ai để tui biết mà cá độ?

Tôi giãy nảy:

- Thôi, vào semi-finals rồi, tui không theo ai bỏ ai hết á, cứ để tự nhiên, ai thắng ai thua cũng được! Nhưng...

- Nhưng gì nữa?

- Tui có linh tính...

- Linh tính gì, nói mau!

- Từ kinh nghiệm World Cup 2018, hề đội Croatia không mặc Home Shirts (ô vuông đỏ/trắng) mà mặc Away Shirts (màu xanh) thì thường là b ... thua, mà hồng phải thua ít nha.

- Nhưng họ đâu có quyền chọn màu áo, phải bốc thăm mà?

- Thì đó, nên mới gọi là... có "điềm xui"

- Thôi cái miệng bà ăn mắm ăn muối nói linh ta linh tinh.

Và kết quả là... y chang, đội Croatia phải ngậm ngùi xách va li về nước.

Đến trận chung kết giữa Argentina và France mà được dân mến mộ gọi là trận chung kết World Cup lý tưởng, tôi cương quyết thử thời vận, phá vỡ định luật "theo đội nào đội đó thua". Trong cuộc cá độ "nhỏ nhỏ" với anh chị em trong Ca Đoàn Nhà Thờ, tôi đã chọn Pháp.

Sau khi Argentina đánh bại Pháp, giành Cup vinh quang, tôi mới vỡ lẽ đã quên mất một... "điềm xui" của Pháp, đó là trong trận đấu vào semifinal, Pháp gặp Anh, tôi nhìn thấy Tổng thống Pháp trên khán đài, tôi có nói với ông xã:

- Ủa, sao TT Pháp đi dự sớm vậy. Sao hồng chờ trận final như kỳ World Cup 2018 để mừng chiến thắng nhận Cup luôn ? Ai biểu ông nổi hứng đi xem trận này chứ, coi chừng ... xui xẻo trận cuối à ghen!

Giờ thì mới thấy “linh tính điềm xui” và miệng ăn mắm ăn muối của tôi là có thật. Mà cái chàng TT đẹp trai của Pháp thiệt là qởn, việc nước hồng lo, bay qua Qatar sớm làm gì để khiến đội nhà mang “điềm xui”? Và thật hơn nữa, là "tôi chọn đội nào thì đội đó thua" vẫn mãi mãi là ... chân lý, không thay đổi. Tôi thề, từ nay không bao giờ cá độ và không ủng hộ bất cứ đội nào

nữa. Dù sao, giữa một năm tin buồn nhiều hơn tin vui, thì sự kiện thể thao toàn cầu này như một đóm sáng cho chúng ta khuây khỏa tâm hồn, quên đi những âu lo của đời thường nhật.

Viết tới đây, tôi đưa ông xã đọc, ông thắc mắc:

- Sao em chỉ nói nhiều về tình hình Bắc Mỹ mà không nói tới Việt Nam?

- Xời ơi, ăn cây nào rào cây nấy nghen anh, gia đình mình và đại gia đình mình mang ơn Mỹ và Canada đây. Hơn nữa, cái xứ Đông Lào ấy mỗi ngày đều có tin... tức cảnh hông, giấy mực nào viết cho xuê? Thôi thì em đổ anh nha:

Xứ nào tự gọi “thiên đường”

Mà dân vẫn mãi tha phương không ngừng?

Xưa thì vượt biển băng rừng

Nay đổi “chiến thuật”: thùng công-tên-nơ

Quen biết? Đi “nhờ” chuyên cơ

Trốn qua Hàn, Nhật giấc mơ đổi đời

“Con ông cháu cha” đâu rồi?

Thẻ xanh qua... Mỹ từ đời tám hoanh!

-Thì xứ Đông Lào chứ xứ nào nữa, đổ vậy mà cũng đổ!

- Vậy thì còn gì để nói nữa không nà, bởi vì bao nhiêu năm nay nó vẫn như thế, chẳng có gì đổi thay.

Năm 2022 chắc chắn còn nhiều điều để nói, nhưng tôi tạm dừng nơi đây, để chúng ta cùng nhau hy vọng cho một năm 2023 sáng sủa tốt tươi, có nhiều tin vui cho nhân loại khắp nơi!

KIM LOAN

Edmonton, cuối năm 2022

HAPPY NEW YEAR

Tôi chúc bạn luôn có những giấc mơ không bao giờ cạn và niềm háo hức sôi nổi để thực hiện một số điều mơ ước. Tôi chúc bạn yêu mến những gì cần yêu và hay quên đi những điều không nên giữ. Tôi chúc bạn luôn có đam mê, chúc bạn những phút im lặng, chúc bạn tận hưởng tiếng chim hót khi thức giấc cùng với tiếng cười con trẻ. Tôi mong bạn hãy tôn trọng những sự khác biệt của bao người chung quanh bởi vì ta thường phải khám phá công trạng và giá trị của mọi người. Tôi chúc bạn cứng rắn trước việc sa vào cạm bẫy, sự thờ ơ và tính tiêu cực của thời đại chúng ta đang sống.

Sau cùng tôi mong bạn đừng bao giờ từ bỏ niềm đam mê nghiên cứu, mạo hiểm, sự sống, tình yêu, bởi vì cuộc đời là một chuỗi mạo hiểm rất ư là tuyệt vời mà bất cứ một người nào có lý trí phải chùn bước mà không dấn thân vào một cuộc giao chiến thật gay go.

Và trên tất cả những điều này, tôi chúc bạn phải biết sống con người của mình, tự hào là mình, và hạnh phúc với điều ấy, bởi vì HẠNH PHÚC chính là định số xác thực của ta.

JACQUES BREL- TL dịch

NGÀY CUỐI CÙNG CỦA NĂM 2022

Cảm ơn nhé, tôi của năm qua.

Vì sau tất cả, chúng ta cuối cùng cũng đã bước tiếp tới giờ này,
Có người nói với tôi, cuối năm là cái dịp người ta hay nhìn lại, hay nói lời xin lỗi, cảm ơn những người xung quanh nhất... Và cũng... hay quên nhất,

Này, tôi ơi, cảm ơn nhé.

Vì sau tất cả, chúng ta sắp bước đến ngày mai rồi kìa...

Cảm ơn vì những gì đã làm được năm vừa qua, có thể chẳng to tát gì đâu, nhưng mà chúng ta còn một đời dài để tiếp tục mà, sợ gì, nhỉ?

Cảm ơn vì những nơi đã đến suốt 12 tháng qua, dù có thể chẳng xa đâu, nhưng đôi chân mình đã vững, đôi mắt mình đã đẹp hơn nhiều rồi phải không?

Cảm ơn vì những người đã gặp, những mùa qua, dẫu có khi chẳng được như ý, nhưng mà trái tim mình đã lớn, tấm lòng mình đã rộng hơn rồi mà?

Và, ừ, cảm ơn cả những đau thương, những mất mát, những hội ngộ, chia ly, những yêu ghét giận hờn của chính ta suốt 365 ngày đã qua, để bây giờ khi năm cũ sắp qua, mọi chuyện dẫu có thể còn chưa kết thúc, nhưng ta vẫn sẽ bước tiếp thôi nhỉ?

Chúng ta sinh ra vốn dĩ không hề mạnh mẽ, nhờ có tình yêu mà lớn lên,

Vậy nên, đừng quên dành một chút cho bản thân mình, vì đã can đảm bước tới hôm nay nhé ❤️

Thái Lan